

ချစ်အောင်ချစ်

ရင်ခုန်သံ အပြား

BURMESE
CLASSIC

DESIGNER HEIN SHWE KYI

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၂၁၁၁၀

ဈာန်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၂၄၀၃၁၁

ထုတ်ဝေသူ ♣ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ♣ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အရုံးပုံနှိပ်သူ ♣ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ♣ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

အုပ်ရေး ♣ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ♣ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ♣ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

-095163764/ -095162031

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

ချစ်များရှင်
ရင်ခုန်သံအမြွှာပူး/ ချစ်များရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

(၁၆၀) စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) ရင်ခုန်သံအမြွှာပူး

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

မိုးက တစ်နေ့လုံး သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေသည်။ ညနေပိုင်း
ရောက်သည့်အထိ မိုးစက်ကလေးများက တဖွဲဖွဲကျနေသေးသည်။

ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ဗွတ်တွေကို
တမင်တကာနင်းဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာသည်။

မိုးရွာနေစဉ်မှာပင် မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ထား၏။ တမင်တကာ
ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲရပ်ဆိုင်း
လိုက်သည်။

သူ အိမ်ကြီးကိုတစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ကြီးမှာ
မှောင်မည်းနေပါသည်။ သူက ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဘဲလ်မြည်သံ
က မိုးသံတွေကြားမှာ စူးခနဲ။

ခြံစောင့် ဒရဝမ်တစ်ဦး ထီးဆောင်းကာ ထွက်လာသည်။

‘ဘာ... ဘာ... ကိစ္စ... ရှိ... ရှိလို့လဲ...’

‘ဒါ... ဦးဂုဏ်ထည်တို့အိမ်လား မသိဘူး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်... တယ်’

www.burmeseclassic.com

ဒရဝမ်က စကားသာမပီသတယ်၊ မျက်နှာကြောက ခပ်တင်းတင်း။

‘ဦးဂုဏ်ထည် ရှိသလား’

‘မရှိဘူး’

‘ဟား... ဟား ... ဟား ... ဟား’

မျက်မှန်နက်နဲ့ လူက ရုတ်တရက်ထရယ်သည်။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျားကို... ဘယ်... ဘယ်သူက...

ကလိထိုး... ထိုးလို့... ဒီ... ဒီလောက်တောင်... တောင်... ရယ်... ရယ်နေ ... ရ... ရတာလဲ’

‘သဘာဝတရားကြီးက ကလိထိုးလို့ ...’

ဒရဝမ်ထစ် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်... ခင်ဗျား... ရူး... ရူးနေလား’

‘မင်းဆရာ ဦးဂုဏ်ထည်သာ ရူးနေတာကွ ... ငါပြောမယ်၊

မင်းဆရာ သူ့သမီး လင်နောက်လိုက်ပြေးသွားလို့၊ ရဲစခန်းမှာ အမှု သွားဖွင့်နေတာ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...’

‘ငါ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး... မင်းလည်း ဘာကောင်မှ

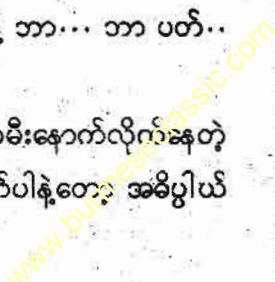
မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ခုနှစ်ရက်သားသမီးတွေလည်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး...’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဆရာ... ရာနဲ့ ဘာ... ဘာ ပတ်..

သက်... သက်နေလဲ’

‘ပတ်သက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ သမီးနောက်လိုက်နေတဲ့

မင်းဆရာကို လာသတိပေးတာပါ၊ ဆက်မလိုက်ပါနဲ့တော့ အဓိပ္ပါယ်

ဧရိတု လုပ်ရပ်တွေကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါလို့ ငါပြောချင် တယ်၊ ဦးဂုဏ်ထည်သမီး သန္တာဝင့်ထည်ဟာ လင်ကောင်းသားကောင်း နဲ့ ရသွားတာလို့ လာပြောတာပါ’

မျက်မှန်နက်နဲ့ လူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

‘အဲ... အဲဒါ... ခင်ဗျားနဲ့ ဘာ.. ဘာဆိုင်... သ...သလဲ’

‘ဆိုင်...ဆိုင်ပါပြီကော...ငါတောင် ထစ်ချင်လာပြီ၊ သမီး ကညာအရွယ်ရောက်လာ ချိန်ခါမလင့်စေနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ် လေ၊ ဒီတော့က ငါပြောချင်တာက ဦးဂုဏ်ထည်အနေနဲ့ သမီးရှင် အဖြစ်ကနေ သဘောထားသေးသိမ်နေတာကို နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ပါပဲ’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ပြော... ပြောချင်တာ... ဒါ...

ဒါပဲလား’

ဒရဝမ်ငထစ်က အတင်းပြောသည်။

‘ရှေ့... ဒီဓာတ်ပုံအယ်လဘမ်လေးကို ဦးဂုဏ်ထည်လက်ထဲ ထည့်ပေးပါ၊ အဲဒီဓာတ်ပုံ (၃၈)ပုံစလုံးကို စိမ်ပြေနေပြေကြည့်ဖို့လည်း တစ်ခါတည်း ပြောပေးပါ’

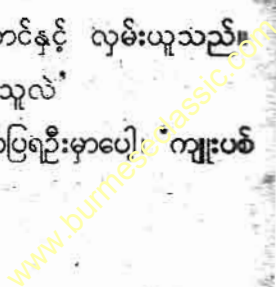
မျက်မှန်နက်နဲ့လူက ပလတ်စတစ်အနက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

‘ဒီ... ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ဦးဂုဏ်ထည်ခံစားရင်း သမီးဖြစ် သူကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့’

ဒရဝမ်ငထစ်က ယောင်တောင်တောင်နှင့် လှမ်းယူသည်။

‘ခင်... ခင်ဗျား... ဘယ်သူ... သူလဲ’

‘ဪ... မေ့လို့... ငါ့နာမည် ပြောပြရဦးမှာပေါ့၊ ကျားပစ် ဝဋ္ဋန်’လို့ ပြောလိုက်ပါ’

၀

‘ဘာ... ဘာရယ်... ‘ကျူးပစ်ဂဠုန်’... ဟုတ်... ဟုတ်
လား’

ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
လူတိုင်း ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
ချောမောလှပသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်သွယ်လျလျ ငါးရုံကိုယ်
လုံးလေး။ အချိုးအဆစ်က ပြေပြစ်ချောမောသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော
မိုးပြာနုနုဒီဇိုင်းလေးက လူတိုင်းအမြင်အာရုံကို ကြည်နူးစေမိတာတော့
အမှန်ပင်။

ဒါပေမယ့် သူမမျက်လုံးတွင် တပ်ဆင်ထားသော ပါဝါမျက်
မှန် ထူထူကြီးက သူမအလှအတွက် မှေးမှိန်စေသော အရာတစ်ခုလို
ဖြစ်နေ၏။

သူမကား ‘ဂုဏ်မြင့်သူ’ ကုမ္ပဏီကြီးပိုင်ရှင်သူဌေးဦးဂုဏ်ထည်
၏ စက္ကထရီဒေတွင်းရေးမှူးမလေး ‘မိုးမေမိမမ’ ဖြစ်သည်။

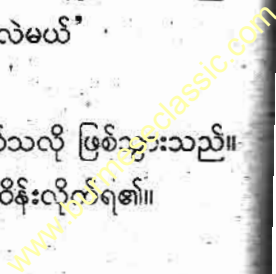
မိုးမေမိမမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကော်ဖီဆိုင်တွင် လျှို့
ဝှက်စွာ ချိန်းဆိုခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်။

စားပွဲတစ်နေရာတွင် ဂျင်းဂျာကင်အနက်နှင့် မျက်မှန်အနက်
တပ်ဆင်ထားသော သူတစ်ဦးရှိရာသို့ မိုးမေမိမမ လျှောက်လာသည်။

‘ဖြည်းဖြည်းလာ... ခလုတ်တိုက် လဲမယ်’

‘ဂုန်း...’

မိုးမေမိမမ သတိပေးရင်းက ခြေချော်သလို ဖြစ်သွားသည်။
မျက်မှန်နက် တပ်ဆင်ထားသောသူက ဖမ်းထိန်းလိုက်ရ၏။

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ... ကျွန်မကို ချိန်းရတာ’

‘မလောပါနဲ့... သိရမှာပေါ့... ထိုင်ပါဦး၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သုံးဆောင်ပါဦး’

‘လိုရင်းကို ပြော... အချိန်မရဘူး’

မိုးမေမိမမ မျက်မှန်ကိုဆရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

‘အချိန်တွေရပါတယ်... ခင်ဗျားလေးရဲ့ သူဌေးကြီးသမီးလင် နောက်လိုက်သွားလို့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေတယ်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စ အဝဝကို သူ ခေတ္တခဏမေ့နေလောက်ပြီ’

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ’

‘မင်း မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရသူက ငါပဲပေါ့... ကိစ္စလေးတစ်ခု အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ၊ ဦးဂုဏ်ထည်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနဲ့ ဝမ်းသာပြီး အမှတ်ရစေဖို့ ငါက ကူညီပေးမလို့ပါ၊ ယောဒီက တိတ်ခွေလေးကို ဦးဂုဏ်ထည်ဆီ ပို့ပေးပါ’

‘ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဒါတွေလုပ်နေတာလဲ’

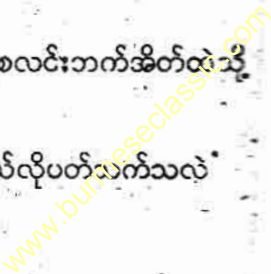
‘သိချင်ရင် ဦးဂုဏ်ထည် နားမထောင်ခင် မင်း တစ်ချက်လောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပိုဒ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ကြည့်ပေါ့၊ မင်းအတွက် ကိုက်ပါတယ်၊ မျက်စိနဲ့ပြီး နားမလေးတတ်လို့’

‘ရှင် ပြောချင်တာ ဒါအဂ နဲ့ပဲလား’

‘ဒီတိတ်ခွေလေးကို နားထောင်ပြီး ဦးဂုဏ်ထည် သမီးလေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့’

မိုးမေမိမမ တိတ်ခွေလေးကို သူ့စလင်းဘက်အိတ်ထဲသို့ ထောက်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့... ရှင်နဲ့ ဦးဂုဏ်ထည် ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ’

‘ပတ်တော့မပတ်သက်ပါဘူး၊ သက်လည်းမသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ရင်းလည်း မရင်းနှီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးဂုဏ်ထည်ကို ကလိလည်း ကလိချင်လို့ပါ။’

မိုးမေမိမေ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူမ ရယ်တော့ မျက်မှန်ပါဝါထူမရှိရင် ပိုလှမည်။

‘ရှင် တော်တော်ရယ်ရတဲ့လူပဲ... ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က...’

‘ပြောပြရမှာပေါ့... ကျုပ်နာမည်က ‘ကျေးစေကြိုဟ်သား’

မိုးမေမိမေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ သူမ ပြန်ထွက်သွား

စဉ်...

‘ဖြည်းဖြည်းပြန်... ခလုတ်တိုက်ဦးမယ်’

‘ဂလုံး’

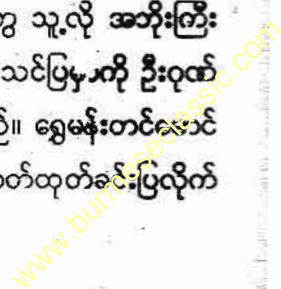
မိုးမေမိမေ စားပွဲထောင့်စွန်းနဲ့ တိုက်မိပြန်သည်။

‘ကျွန်မကို အဲဒီလို သတိမပေးနဲ့၊ သတိပေးရင် ကျွန်မက အဲဒီလို ခဏခဏ ဖြစ်တတ်တယ်’

အခန်း (၂)

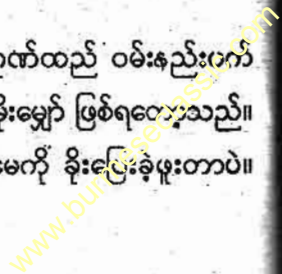
ဇာတ်ပုံအယ်လ်ဘစ်ဖွင့်၍ တစ်ပုံချင်းစီလှန်လှော ကြည့်မိသည်။ တစ်ပုံချင်းစီလှန်မကြည့်ဘဲ ကောက်စားရအောင် ဟိုဒင်းတွေမှ ဖျောက်ဘဲ။ ဘဝမှာ အယ်လ်ဘစ်ပေါင်းများစွာ ဖွင့်ဟစပ်စုပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါတလေဆို ပလေးဘွိုင်းမဂ္ဂဇင်းနှင့် အင်တာနက်မှ ပုံများပင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြည့်ခဲ့ဖူးသမျှ အရသာရှိရှိ သွက်သွက် ထတ်လက် ချိုချိုမြိန်မြိန်ပင်။ ယခုမှ ဘူင်တံပြီး ဟိုဒင်းမစင်မှန်ထားတဲ့ ဇာတ်နှာကြီးဖြင့်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလေးလံသွားသည်။ မရူရက် မမြင်စိမ့်စရာ သူ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးဟာ ဟိုသဘောက်မသား အကောင်ပလောင်နဲ့ ကလူကျီစယ် ဩဇာပျော်မွေ့နေလိုက်တာ၊ နီးမြင် လေမမြင်။ ချစ်စခင်စကြင်နာ ။ အကြင်နာဦးတို့ရဲ့ ဘဝခရီး အစဆိုတော့လည်း ဘာသိကြဦးမှာလဲ ထမင်းထုပ်ကလွဲပြီး ဝါးရင်း တုတ်ကို မမြင်ကြသေးဘူးနော်။ ဒီအမှုအပင်တွေ သူ့လို အဘိုးကြီး ဖြစ်မှ နားလည်နိုင်မှာ၊ အတွေ့အကြုံကောင်းက သင်ပြမှုကို ဦးဂုဏ် ထည် သမီးလေးသိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ရွှေမန်းတင်အောင် ထက် ဆယ်ဆကဲပြီး ကျူကျူပါအောင်ငိုကာ ဇာတ်ထုတ်ခင်းပြလိုက်

ချင်သည်။ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊ သန်တုန်းမြန်တုန်းဆိုတော့လည်း ခက်သားလားနော်။ ‘မောင်ရေ လမင်းကြီးက သာလိုက်တာ၊ ငှက်ကလေးတွေ ပျံနေတယ်နော်’ ‘အဲဒါ အချစ်ငှက်တွေပေါ့’ ဆိုတဲ့ အဆင့် ဝဲ ရှိသေးတာကို၊ ‘သာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လမင်းကြီးက သာတော့ နှင့်အမေ နှပ်ထွက်လို့လား’ အဆင့်ကို မရောက်နိုင်သေးဘူးလေ၊ မခက်ပြီလား။

မျက်ရည်ရွဲရွဲ နှပ်တွဲလဲဖြင့် ဦးဂုဏ်ထည် ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်မိသည်။ ခိုးပြေးကြပုံ၊ မောင်မယ်တူယှဉ်တွဲနဲ့လို့ လည်ချင်းယှက်လို့၊ အချစ်ညရင်ခန့်သံ မျက်ဝန်းတွေ ပြိတီတီပုံတွေ။ အောင်မင်း ကိုယ့်မှာတော့ သမီးလေးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် မွေးလိုက်ရတာ အခုတော့ ခွေးစားပြီ။ သမီးလေး တော်လှတော်လှနဲ့ ယောက်မ မြင်းစီးထွက်တာ ပြန်ကိုမလာတော့ဘူး။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင် ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲ။ ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေ တယ်လည်း ထိန်းရသိမ်းရခက် ပြောရဆိုရခက်ပါလား။ မသိနားမလည် မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ဦးနှောက်လေးလက်တစ်ဆစ်လောက်နဲ့ ဒီလိုမိုက်မိုက် မဲမဲဆုံးဖြတ်ကြတာ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဒါ့ဘာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်လောက်ဘူး။ ဒီလောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သတ္တိကောင်းကြတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စေ့စော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၊ ဂျီတစ်စုံပေါက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မြှောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့်လို့ပဲ သူ ယူဆသည်။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အခုတော့ ဦးဂုဏ်ထည် ဝမ်းနည်းပက်လက်၊ မှောက်ခုံ၊ ဘေးတစောင်း၊ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ရတော့သည်။ သူ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သန္တာဝင့်ထည်အမေကို ခိုးပြေးခဲ့ဖူးတာပဲ။

အခုတော့ ဒီဝဋ်တွေ သူလည်ရပြီ။ စိတ်ထဲမှာ တင်းမာလာပြီး ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာရပြန်သည်။ သမီးတစ်ယောက်လုံးပါသွားတာ အလောက် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ လုပ်ကိုင်ကျွေးရတာ ဂရုစိုက်ရတာ တောင် သက်သာသေးတယ်။ အခုဟာက ရင်ကို တန့်န့် ဖြစ်စေတာပင်။ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပါဦးတော့လား၊ ကော့ကော်ကံကားပုံတွေ၊ ချစ်ရည်လူးတဲ့ ကုလားမင်းသား မင်းသမီးတွေကျနေတာပဲ။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင် ထားလိုက်သေး၊ ဒါတောင် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းတွေ ပါမလာသေးဘူး။ ဟွန်း... အဲဒါတွေ ပါရင်တော့လား ရင်နှစ်ခြမ်းပြန်းပြန်း ကွဲပြီးခါးအောက်ပိုင်းကို ရေခဲစိမ်ထားရမယ့်ကိန်းပဲ။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ကြည်နူးနေပုံတွေကလည်း ချစ်ရနံ့ပြင်းပြင်းတွေမပြယ်တော့ ခက်လှပါလေရော။

အရေးထဲမှာ မိုးမေမီမမကလည်း အခွေတစ်ခွေ ယူလာပေးသေးသည်။ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေတစ်ခွေ၊ ဒီအခွေကလည်း သူ့စိတ်ကို နူးညံ့စေမယ့် ဒင်နာပါတီသီချင်းခွေ မဟုတ်ဘူး။ (Dancer)အခွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးပေါ် ဒိုးဒိုးဒန်ဒန် နန့်လို့ကောင်းတဲ့ (DJ Remix) အခွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် သူ့အကြိုက်တွေ များနေပါရက်နဲ့မှ သမီးနဲ့ မတော်ချင်ဘဲ တော်ရမယ့် သားမက်တို့ရဲ့ ချစ်ကလူကျီစယ် မြူဆွယ်သံတွေ ဖြစ်နေကြလေရဲ့။ ဖြစ်စရာလားလို့။ ဟိုသမက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မစားကောင်းတဲ့ အသီးကို ညာတာ ပါတေးနဲ့ ကျွေးလေဟန် အသံအပြည့်ပေါ့၊ West Life ဟုဆိုသော နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီလေးတွေရဲ့ အသံစွဲအဖွဲ့က ချာကိုတ်တွေရဲ့အသံတွေ နားထားလိုက်တော့ တကယ့်ကောင် ဦးဂုဏ်ထည်တောင် နားထောင်ရင်းနဲ့ စိတ်ပါချင်လာလို့ မနည်းစိတ်ထိန်းနေရတယ်။ ဒေါသတွေ

လည်း အချောင်းလိုက် အမြောင်းလိုက်ဆိုသလို ထွက်တော့တာပဲ။
မထွက် ဘယ်ခါ ရှိပါတော့မည်နည်း။ ဟိုသမီး အခိုက်မကလည်း
ငါးပြေမလို ထွန်ထွန်လူးတဲ့ အသံဗလံနဲ့လေ၊ အရေးမပါ မျောက်
ကလေးရွာ ကျနေတာပဲ။ နားထောင်ရင်းနဲ့ စိတ်ပျက်လာပြီ။

ဦးဂုဏ်ထည်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲရုံ့တွပြီး စိတ်ပိန်ချုံးကျ
သွားရသည်။ တစ်ပင်စ၊ နှစ်ပင်စဖြူနေသော ခေါင်းမွှေး ဆံပင်ဖြူ
တွေပင် ထောင်ထကုန်ရလေသည်။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လို့ သမီး
ဣညာ အတောင်အလက်စုံလင်စွာ ပျံသန်းတာ သဘာဝပဲ။ ဒီအထိကို
လက်ခံလို့ရသေးသည်။ အခုဟာက ဒီဓာတ်ပုံအယ်လာဘ်တွေ၊ တိပ်ခွေ
တွေကြည့်နေ၊ နားထောင်နေလိုက်ရတာ ရင်မချိုစရာပင်။ ဒါ သက်
သက်မယ့် သူရင်ထဲကို ကလိကလိနဲ့ ယားကျိကျိဖြစ်အောင် ရိတာပဲ။
ခေါင်းတင်မကဟိုဒင်းတွေပါ ကျိန်းကုန်ရလေပြီ။ အသည်း တဆတ်
ဆတ်ခါ နာကျင်ရပါလေပြီ။

‘မောင်’

‘ဗျာ’

‘သန္တာကို ချစ်လားဟင်’

‘အရမ်းချစ်၊ တအားချစ်၊ အသားကုန် ချစ်တာပဲ’

‘သန္တာ အရမ်းကြောက်တာပဲ သိလား၊ ရင်ခုန်တယ်’

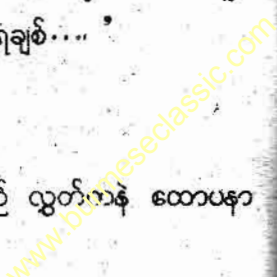
‘မကြောက်ပါနဲ့ သန္တာရယ်၊ မောင်က ကိုက်မစားပါဘူး၊

သန္တာကို ချစ်လွန်းလို့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ထာဝရချစ်...’

‘နင့်အမေ ဂလိန်း ချစ်ပါလား’

‘ဝုန်း’

စိတ်မခိုင်တော့သဖြင့် ဦးဂုဏ်ထည် လွတ်ကန် ထောပနာ

ပြုကာ ကက်ဆက်ကြီးကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်မိလေတော့သည်။

‘တောက်... ဒါ သက်သက်မဲ့ လူပါးဝတာ’

လူပါးပုလင်းထိ၊ နတ်မျက်စေ့ပုလင်းကွဲရှသလိုပင်၊ သူလို
ဂုဏ်သရေရှိ သူဋ္ဌေးကြီးအဖို့ အလှောင်အပြောင် ခံရသလို အထိနာစေ
သည်။ ရင်ခုန်သံတွေလည်း ကျုံ့လို့ ချောက်ချက်မြည်ကာ ကမောက်
ကမ မြောင်းဆန်ကုန်ရပြီ။

‘ခွေးလျက်တာထက် ယားတယ်၊ အဲ... ခွေးကိုက်တာထက်
နာတယ်ကွာ၊ လူပေါ် ခွေးကျောတာ’

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ရေရွတ်မြည်တမ်းကာ
ဒေါသတွေ ဆူဝေရလေပြီ။ သူ့ရဲ့မာန်မာနကို အရည်ဖျော်ချပြီး နောက်
ချီး(နွားချီး)နဲ့ နယ်ကာအိမ်သာထရုံမှာ အကပ်ခံလိုက်ရသလို ခံရခက်
သည်။ နာသာခံခက်ဆိုးဝါး ပူလောင်စေသည်။ ရင်လိုက်သည်းဆူပြီး
ဆူးညှောင့်ခလုတ် ပုတ်တိုင်ပေါ်တက်ထိုင်မိသူလို ဖြစ်ရချေပြီ။

‘ဂုဏ်ထည်အကြောင်း သိအောင် ပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊
ဟေ့... ဂုဏ်ထည်ကွ တစ်ထည်ပဲရှိတယ်၊ နှစ်ထည်ရှိရင် ထဘီချုပ်
ဝတ်ပစ်မယ်၊ အယ်’

သူဟာသူ ကြုံးဝါးပြီးမှ အရှိန်လွန်သွားမှန်းသိရတော့သည်။
ထဘီချုပ်ဝတ်မည်ဆိုတော့ သူ ဘာကြီးဖြစ်သွားမည်နည်း။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် သူ့သမီးနုနုငယ်ငယ်မသိနားမလည် မလိမ်မိုးမလိမ်မာလေးကို
သွေးဆောင်ပြီး မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ပေးသူတွေကို သူ မုန်းသည်။
ဟိုသားမက်လောင်းလည်း မချစ်သော်လည်းအောင့်ကာနမ်းရတော့မည်။
ဧခေါ်လို့ရပေမဲ့ မတော်လို့ မရတော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘန်နဲ့
ခံစားပြီး မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရလေအောင်အကျိုးတော်ဆောင်သူတွေကို

သူ နာကျည်းလေသည်။ ပုရွက်အုံကို တုတ်နဲ့ သွားဆွသလို သူ့ဒေါသ
 အိုးကိုမှတုတ်နဲ့ လာထိုးကြလေတာ။ သိရောပေါ့။ ဟိုအခွေနဲ့ ဓာတ်ပုံ
 အယ်လ်ဘမ် လာပေးတဲ့ ကျားပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေပြီဟ်သား နှစ်ကောင်
 ခု သူ့အကြောင်း သိအောင်ပြရမည်။

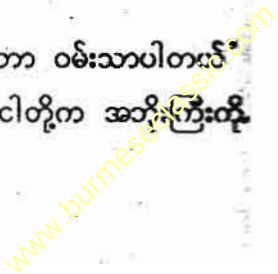
အခန်း (၃)

‘ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ကြောင့် ငါ့ကို အဘိုးကြီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖြစ်သွားပြီကွ... ဟား... ဟား...’

ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသော ကျော်စောမောင်ကိုကြည့်ပြီး ထင်လတ်နှင့် ခိုင်ဝေ ကြည်နူးမိသည်။ ‘ကျော်စောမောင်ဆိုတာက ဦးဂုဏ်ထည်ရဲ့ သမီးချောသန္တာဝင့်ထည်ကို ခိုးပြေးသွားသောကောင်။ အခုသန်လျင်မှာ အိမ်ငှားပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် အတူတူနေကြ သည်။ ခိုးပြေးပြီးတစ်ပတ်မကြာခင် ဦးဂုဏ်ထည်က သူ့သမီးအတွက် ဆယ်သိန်းလာပို့ပြီး အရင်က သူ့ချုပ်ချယ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကိုလာရောက် တောင်းပန်သည်။ အဘိုးကြီးက ကျော်စောမောင်တို့လင်မယားကို အိမ်ပေါ်ပြန်မခေါ်ပေမဲ့ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင် စားသောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ မတည်ငွေထုတ်ပေးသည်။ အကူအညီလိုရင် အချိန် မရွေးလာတောင်းဖို့ ပြောသွားသေးသည်။

‘အဘိုးကြီးက မင်းကိုနားလည်ပေးတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ငါတို့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့က အဘိုးကြီးတို့ စရံသက်သက်ပါ၊ အပျော်ပေါ့’

ထင်ထက်ထ ခုယ်ရယ်စောမော ပြောသည်။

‘နင်တို့နှစ်ကောင် အဲဒီအကျင့်တွေကြောင့် လူတကာနဲ့ မတည့်

သန္တာဝင့်ထည်က ရေဇွေးကြမ်းအိုး ယူလာရင်းပြောသည်။

‘မတည့်နေပါစေဟာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်ပဲ၊ ၁၄ရက်စလုံး ထမင်းဝအောင်စားနေရရင် ချီးမွမ်းတာ လည်းမလိုဘူး၊ ကဲ့ရဲ့တာလည်း မလိုဘူး’

‘သေချာတာပေါ့ ထင်လတ်ရာ၊ လူတွေကို ကိုယ်ကစပြီး တစောင်းမြင်ရတယ်၊ မဟုတ်ရင် သူတို့က ကိုယ့်ကို ပြောင်းပြန်လုပ် သွားမှာ’

‘ဒါကြောင့်... နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခုထိ ဂေါ်မစွဲတွေဖြစ် နေတာ’

သန္တာဝင့်ထည်က ခိုင်ဝေကို မျက်စောင်းထိုး၍ပြောသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ကောင် အဲဒီလိုပူးပေါင်းကြံစည်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တို့ ဒုက္ခပေးတတ်တာ ငါ သိပါတယ်’

‘အံ့မယ်... ကျော်ဇောမောင် မင်းကိစ္စကိုလည်း ငါက ကူညီ ရသေး၊ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးသလေး ဘာလေးနဲ့’

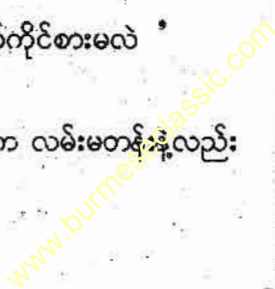
‘မှားပါတယ်၊ အောင်သွယ်တော်ကြီးတွေရယ်’

ကျော်ဇောမောင်က တရုတ်ကားတွေထဲကလို လက်သီးနှစ် ဇက် ဆုပ်ပြီးပြောသည်။

‘အခု သန်လျင်မှာ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကိုင်စားမလဲ’

‘ဈေးဆိုင်လေး ဖွင့်မလားလို့’

‘အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့အိမ်က လမ်းမတန်းနဲ့လည်း မနီးမဝေးဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘မင်းတို့ ဦးဂုဏ်ထည်ဆီ ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ရှိမှ သွားကြမယ်ပေါ့’

‘သေချာတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ့် ခူးကိုယ်ချွန်သမား၊ ငါတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သန်သန်မာမာ ရှိတာပဲ၊ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူ့အကူ အညီမှမယူဘဲ ချမ်းသာအောင် လုပ်ဆောင်ပြမယ်’

‘လေးစားပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ တစ်ခါတလေကျရင် ငါတို့လည်း မင်းကို အားကျပါတယ်’

ထင်လတ်က ပခုံးတွန့်ပြီး ခိုင်ဝေကို မေးငေါ့ပြောသည်။

‘တော်ပါ ထင်လတ်ရာ၊ ကျော်ဇောမောင်လို ယောက္ခမချိုး တွေနဲ့ ဆုံရရင် မိန်းမယူချင်စိတ် ကုန်ခမ်းသွားလိမ့်မယ်’

‘အေးကွာ အပူမရှာတာပဲကောင်းတယ်၊ လက်ပူချင်ရင် မီးခဲ ကိုင်၊ ခြေပူချင်ရင် ဖိနပ်မစီးဘဲနေမယ်၊ ရင်ထဲမှာတော့ မပူချင်ဘူး’

ထင်လတ်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် က အများတကာ ပျော်ရွှင်နေရရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်တွေပေါ့။

‘ကိုကျော်... သန္တာတော့ ကိုထင်လတ်တို့ကို တစ်ခု မကျေနပ်ဘူး’

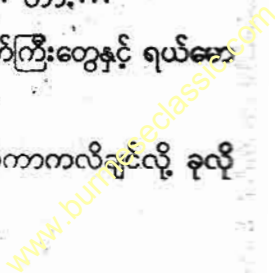
‘ဘာလဲ... သန္တာရဲ့’

‘ဟို... သဏ္ဍာန်လုပ်သရုပ်တူ သရုပ်ဆောင်လိုက်ရတာကို လေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ထင်လတ်တို့ နှစ်ယောက်သားအသံနက်ကြီးတွေနှင့် ရယ်စရာ လိုက်ကြသည်။

‘ငါတို့လည်း အဘိုးကြီးကို တမင်တကာကလိချင်လို့ ခုလို’

လုပ်ရတာပါကွာ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ ဓာတ်ပုံဖိုးတောင် ကုန်သေး
တယ်’

‘အသံသွင်းထားတာ ကျန်သေးတယ်’

သန္တာဝင့်ထည်က မေးသည်။

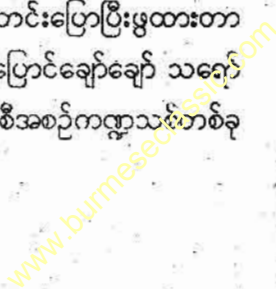
‘နင်တို့ အဲဒါတွေ တကယ်ပို့လိုက်တာလား’

‘yes... yes...’

‘ငါတို့လင်မယားပါ ငပေါ်ဖြစ်ပြီ’

ကျော်ဇောမောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီးညည်းသည်။ ထင်လတ်
နှင့်ခိုင်ဝေက တွေးတွေးပြီး သဘောကျနေသည်။ သူတို့လုပ်ပုံတွေက
လည်း တစ်ဖက်သား အမြင်ကတ်ချင်စရာတွေပင်။ ခိုးပြေးတဲ့ညက
လုပ်သွားပုံတွေလေ။ ထင်လတ်က ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ကလီသည်။
ခိုးပြေးတဲ့နေ့မှာ အထုပ်သယ်ပေးတာတွေ၊ ကားငှားတာတွေ၊ လင်
မယားနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်တက်တာတွေ၊ ဘေးက သူတို့နှစ်
ယောက် မျက်နှာပြောင်ပြီး ကူညီပေးတာတွေ၊ အစအဆုံး ဓာတ်ပုံတွေ
ရိုက်သည်။ ဖလင်တစ်လိပ်လုံး ကုန်ပါလေရော။ ခိုးပြေးတာကို ဟန်းနီး
မွန်းထွက်သလို ဓာတ်ပုံတွေနှင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ခိုင်စေကျပြန်တော့ အသံဖမ်းတာဝန်ခံ။ ကျောဇောမောင်က
သူ အခုလိုခိုးပြေးရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုဖွင့်ဆိုသလို သန္တာဝင့်
ထည်က အဖေကိုခြေစုံကန်ပြီး လင်နောက်လိုက်ပြေးတဲ့သမီးကို
ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်တာတွေလည်းပါသည်။ ဘေးက သူတို့နှစ်
ကောင်က ဦးဂုဏ်ထည်အကြောင်းတွေကို အတင်းပြောပြီးဖွထားတာ
တွေပါသည်။ နောက်ပြီး မိဘဝတ္တရားတွေကိုပြောင်ချော်ချော် သရော်
ထားတာတွေပါသည်။ တီဗွီကထုတ်လွှင့်တဲ့ အစီအစဉ်ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု
လို စုံစုံလင်လင်တွေ ပါရှိသည်။

အဲဒီလို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ကောင်တွေ။ လုပ်ဇာတ်တွေခင်းပြီး
အတိအကျအမိအရ ပြောင်ချော်ချော်သရော်သွားကြတာ။

ကျော်ဇောမောင်က ထင်လတ်တို့လုပ်ရပ်ကို စိတ်မဆိုးသည့်
အပြင် သူပါ ပေါတောတောအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ မာနကြီးသော ဦးဂုဏ်ထည်ကို ပညာပေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးဂုဏ်ထည် ဧွေ့ဧွေ့ခုန်နေချိန် ထင်လတ်
တို့က ခပ်မြင့်မြင့်လေးခုန်စေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဤကဲ့သို့ လုပ်ရခြင်း
ပင်။

နာမည်ပြောင်တွေတောင် ပေးထားလိုက်သေးသည်။

ထင်လတ်က ‘ကျူးပစ်ဂဠုန်’။

ခိုင်ဝေက ‘ကျေးစေပြိုဟ်သား’

အခန်း (၄)

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ အာခေါင်ခြစ်ကာ
အော်ခေါ်မိလေသည်။

‘အာရဖွန် ရိန်းဂျား’

‘ခင်ဗျာ... သူဌေး၊ ဟိုကပ်ဘော့စ်၊ အာစရီ’

‘အာစရီကို နောက်မှာထား၊ လူ အရင်လာခဲ့’

‘ဟုတ်...’

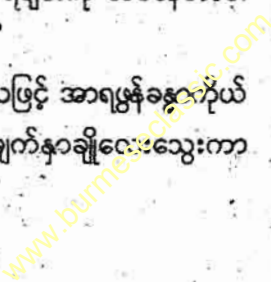
ဦးဂုဏ်ထည် ဒေါသုပန်ထနေ၍ အမြီးကုပ်နေရသော အာရ
ဖွန်ရိန်းဂျား ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး နောက်ကျောခိုင်း၍ ရောက်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ဒီဘက်လှည့်၊ မင်း ဘာအရူးထ နေတာလဲ’

‘အာစရီပဲ၊ အာစရီကို နောက်မှာထားဆိုလို့ နောက်မှာ ကျော
ခိုင်းထားတာပါ အာစရီရဲ့’

‘ဟေ့ကောင်... တော်ကွာ... အာစရီချင်းကို ထပ်နေတာပဲ၊
ငါပြောတာ မင်း မြန်မြန်လာဖို့ပြောတာကွ’

ဒေါသတကြီးအော်ငေါက်ဆူပူလိုက်သဖြင့် အာရဖွန်ခန္ဓာကိုယ်
ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ တုန်တက်သွားသည်။ မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လှည့်လာသည်။

‘အခု ငါ့သမီးနေတဲ့နေရာကို ငါတို့သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေရာကို မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်... မှတ်မိပါတယ်’

အာရဖွန်က ဦးဂုဏ်ထည်၏အမေးကို တရိုတသေ အလေးထားပြီး ပြန်ဖြေပါသည်။

‘အေး... ငါ့သမီးကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ထား ထူးခြားမှုရှိရင် အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ အကြောင်းကြားရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ၊ စိတ်ချပါ၊ စောင့်ကြည့်ပါ့မယ်’

လူယုံတော်အာရဖွန်၏ ပြန်ဖြေသောစကားကြောင့် ဦးဂုဏ်ထည် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ပင် ညိတ်မိလေသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ ယခုလို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး သွေးမာန်ကြီးကြီး ပေါက်တက်ကရ ရူးကြောင်ကြောင်တွေ လုပ်နေကျပင်။

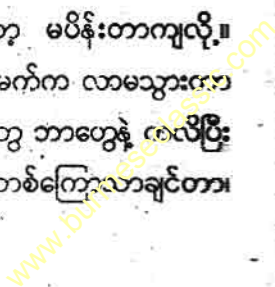
‘ကောင်းပြီ... မင်း ဒီ အယ်လ်ဘမ်နဲ့ အခွေကို ယူသွား’

‘ဗျာ...’

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ခါပြောလိုက်သော ဦးဂုဏ်ထည် စကားကြောင့် အာရဖွန် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ဘာငေါင်နေတာလဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ အဲဒီလို တွေဝေနေတာတွေ ငါမကြိုက်တာ၊ အဲလိုပိုန်းလို့ မကြီးပွားမတိုးတက်တာ’

ပြောမယ့်သာပြောနေတာ သူကျတော့ မပိန်းတာကျလို့။ သမီးတစ်ယောက်လုံး အိမ်တိုင်ရာရောက် သားမက်က လာမသွားတာတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ပြီးတော့အယ်လ်ဘမ်တွေ ဘာတွေနဲ့ လေ့ပြီး အချွန်နဲ့မတာ ခံလိုက်ရသေးသည်။ တူတူချင်းတစ်ကြော့သာချင်တာ။

ဘိန်းစားချင်းအတူတူ ဆရာတပည့်ချင်း တစ်မူးပိုရှုနေပြန်သေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအခွေကိုယူပြီး ဆရာ အစားနားထောင်ပေးရမှာလား’

ငရဲတမျှ ပွက်လောပူလောင်ဆူဝေစေသော မီးကို ရင်ဆိုင်တွေ့ ရတော့မည့်အလား တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပင် အာရဖွန်က ပြောလေသည်။

‘တော်တိတ်... ပြောနေရင်းနဲ့ ဖောက်လာပြန်ပြီ၊ ငါမမြင်ချင် ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကွာ၊ သွား၊ အခုချက် ချင်း ယူသွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ မီးရှို့ပြာချပြီးပင်လယ်ပြင်မှာ မျှောပစ် လိုက်ပါမယ်၊ တစ်မူနံတစ်စမှ မရှိစေရပါဘူး’

ယခုမှ အာရဖွန် သက်မချနိုင်တော့သည်။ ဒီအရုပ်ထုပ်ကြီး သူ့အပေါ်ကျလာရင် သူလည်း မလွယ်လှဘူး။ ဆရာသမားရဲ့ သမီး အရင်းအချာ၊ ရင်နှစ်သည်းချာလေး၊ သူတို့၏တူမလေးလို နှမြောတသ ရသူ၊ အဲဒါလေးရဲ့အဖြစ်သနစ်တွေသာ မမြင်မကြားချင်ရက်ပဲ။ မြင် ကြားနေရရင် အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ပြီး မျက်လုံးနဲ့ နားတွေ ကန်းသွားလောက်လေသည်။ အခုတော့ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ အပျောက် ရိုက်ပစ်ဖို့ အခွင့်သာလေပြီ။ သူလည်းပဲ သူ့ဆရာလို သန္တာဝင့်ထည်ကို သဝန်တို နှမြောမိသည်။ ပြီး သားမက်ဖြစ်သူ သန္တာလေးရဲ့ငနဲနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို နှာတင်းလေသည်။

ရာရာစစ သူ့ဆရာဦးဂုဏ်ထည်လို ဝင့်ကြားဂုဏ်သရေရှိ သော အသိုင်းအဝိုင်းကိုမှ စော်ကားရက်လေခြင်း၊ စော်ကားရုံတင် မကပါဘူး။ ကြောင်တစ်ကောင်က မိထားသောကြွက်ကို ဆော့ကစား သလိုပင်၊ နာသာခံခက် ရင်မချိနိုင်ဖွယ်ရာကောင်းလင့်တည်း။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ အသရေမျက်ခြင်းပဲ။ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ရှိလှစွာ

ရင်ခုန်သံအမြှာပူး

အာရဖြန်က ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်နှင့်တိတ်ခွေကို ယူလာခဲ့သည်။ ဆယ်ပေါင်တူနဲ့ထု၊ မီးရှို့ပြာချပြီး ဟိုသုံးကောင်ကို အရည်ဖျော်တိုက်ချင်စိတ်တွေပင် တဖွားဖွား၊ တဖိုးဖိုး ပေါ်လာရလေသည်။

စိတ်လိုလက်ရ ရှိလှစွာထွက်သွားသော အာရဖြန်ကို ကြည့်ပြီး တော့ ဦးဂုဏ်ထည် ကျေနပ်သွားရသည်။ ဟန်းဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... မိုးလား’

အခုကျတော့လည်း လေသံကပျော့ပျောင်းလို့ သူမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ။

ဒါမျိုးကျတော့ အချိုးကတစ်မျိုး၊ ဗလောင်းဗလဲအပြောင် အလွဲဘာသာရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပြီးသား မာန်မာနရှင် ဦးဂုဏ်ထည်ပင်။

‘ကိုကြီး မိုးနဲ့တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိလို့ အဲဒါလာနိုင်မလားဟင်
.....’

‘ဘာရယ်... မိုးမလာနိုင်ဘူး၊ ဆောင်းပဲလာမယ် ဟုတ်လား
.....’

‘ဪ... မိုးလေးကလည်း သိပ်နောက်တာပဲ’
.....’

‘အေးပါ... အေးပါ... အခုလို ကိုကြီး စိတ်ဖြေနိုင်အောင်
ရွှင်ရွှင်ပျပျနောက်ပြောင်ပေးတာ Thank you’
.....’

ဦးဂုဏ်ထည် သူ၏စက္ကေထရီမလေးကို ဖုန်းဆက်၍ လှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဘာတွေ သပွတ်အူကျပြီး အရေးကပ်ပြီနို့နှောတိုင်ပင်ဖို့ သူ့ခေါင်းထဲ အကြံပေါ်လာလေပြီလဲ မသိပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

မီးကင်းစောင့်ရတာ ထင်လတ်အဖို့ ကြောက်ရတဲ့အချက်
တွေရှိသည်။ အဓိကကြောက်တာက ရုပ်ကွက်လူကြီးလာစစ်တာရယ်၊
သရဲတစ္ဆေခြောက်မှာစိုးတာရယ်၊ အိပ်ပျော်သွားမှာစိုးတာရယ်ကိုပေါ့။

ထင်လတ်တို့ ရုပ်ကွက်က သူခိုးပေါသည်။ ထစ်ခဲနဲ့ဆို သူခိုး
ထပ်ပြန်ပြီ။ တစ်ခါဆို တစ်ညတည်းနဲ့ သုံးအိမ်တိတိအဖောက်ခံရ
သည်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက လုံခြုံရေးကို တင်းကျပ်စွာချ
ထားရသည်။ ထင်လတ်တစ်ယောက် ရုပ်ကွက်ထိပ်ညောင်ပင်အနီးက
ထင်းတဲမှာ အစောင့်ကျသည်။

ညောင်ပင်ကြီးက ကောလံဟာလတစ်ခုရှိသည်။ ညောင်ပင်
စောင့်ရကွန်းကြီးက ညဘက်ဆို နာနာဘာဝတွေအခေါ်ဆင့်ပြီး ဟောလို
ဝိန်းဝွဲတော် ကျင်းပသည်ဆိုဘဲ။ ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ ပေါက်ပန်းသေး
လျှောက်ပြောကြတာ။

လခိုက်ညမို့ ခွေးတွေကလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူ သဲသဲမဲမဲ
ဟောင်နေကြတော့ ထင်လတ်အဖို့ ကျောချမ်းစရာ၊ ထင်လတ် နာရီ
ကြည့်တော့ ည(၁၂)နာရီထိုးနေပြီ။ တတ်သ၍ ဘုရားစာတွေ စုပြု
ရွတ်ရသည်။

‘ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ...’

ထိုစဉ် မသင်္ကာစရာလူတစ်ယောက်ကို ဒိုပ်ခဲနဲ့မြင်လိုက်သည်။ ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ ဒီလူရိပ်ဟာ တစ္ဆေဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် သူ့ခိုးဝဲဖြစ်မယ်။ သေချာတာတစ်ခုက သူ့ခိုးနောက်လိုက်ရမည်။ မသေချာတာတစ်ခုက တစ္ဆေဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျောစိမ့်လာပြီ။ အီးပါချင်သလိုလို၊ သေးထွက်ချင်သလိုလို ဖြစ်ချေပြီ။

မတတ်နိုင်။ ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာမှုအတွက် သူ့စွန့်စားရတော့မည်။

လူရိပ်နောက်ကို ဓားဆွဲ၍လိုက်ချေပြီ။ အရိပ်က လှစ်ခဲနဲ့ ခြံတစ်ခြံထဲဝင်သွားသည်။ ထင်လတ် သစ်ပင်ကိုကပ်ပြီး ချောင်ကြည့်လိုက်သည်။ လူမှလူအစစ် သူတို့အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ဝင်၊ အခြေအနေကို အရင်စောင့်ကြည့်ရမည်။

‘ဟော... ဟော... အထဲကလူ ထွက်လာပြီ ဖောင်ခိုများ လုပ်နေသလားမသိဘူး’

ထင်လတ် အထင်နဲ့အမြင်တက်တက်စင်အောင် လွဲချော်ချေပြီ။

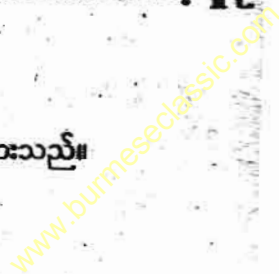
‘လက်စသတ်တော့ မိန်းမခိုးမှာကိုး’

ထင်တဲ့အတိုင်းပင် သင်္ကောင့်သားက အထုပ်တစ်ဖက်ထမ်းပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလာပြီ။

ထင်လတ် ပြုံးလိုက်သည်။ မီးပွားတစ်စလောက်တော့ မှု့ဦးမှပဲ။

‘ဟိတ်... ရစ်စမ်း...’

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘မင်းရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဘယ်သူလဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းမသိချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါက

မင်းခိုးမဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သဘောတူထားတဲ့လူကွ’

‘ကေသီဇင် သူ... သူပြောတာ ဟုတ်သလား’

ယောက်ျားဖြစ်သူက ကေသီဇင်ဆိုသော ကောင်မလေးကို

ပြူးတူးပြတ်နဲ့ မေးသည်။

‘သူက... သူက... ကိုတိုးမြင့်အောင် ဖြစ်မယ်’

ထင်လတ် ရမ်းတုတ်ပြီးဖြီးလိုက်တာ ခွင်ဝင်သွားသည်။

‘မင်း... မင်း... ငါတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲနဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ကို ငါခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊

ကေသီဇင်က ငါနဲ့မိဘချင်းသဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေးကွ၊ မင်း

ထ ဘာကောင်လဲ၊ ပြောစမ်း’

‘ကျုပ်နာမည် စိုင်းမင်းထွေး... ကေသီဇင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့က

သုံးနှစ်ကြာတဲ့အထိတွဲလာတဲ့ တရားဝင်ချစ်သူ၊ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ

ကျုပ်အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... တော်တော်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတွေ

ပါလား၊ ကောင်းပါတယ်... ကောင်းပါတယ်... ကျုပ်ဘဝမှာလည်း

လိုချင်တာကို အမြဲတမ်းရစေရပါမယ်၊ ကဲ... စိုင်းမင်းထွေး ငါ

ဓေးမယ်၊ မင်း နောက်ဆုတ်မလား၊ ငါ ရှေ့တိုးရမလား’

ထင်လတ်က ဓားလွတ်ကို ဆရင်းပြုံးဖြီးဖြီး ပြောသည်။

‘မောင်... မလုပ်ကြပါနဲ့... ဒုက္ခပဲ... လူတွေသိကုန်းဟာ’

မှာပဲ’

www.burmeseclassic.com

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကဲ... ကဲ... ငါပဲ နောက်ဆုတ်
လိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းတို့ ရှေ့တိုးပြီးပြေးကြပေတော့’

‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အစ်ကိုရယ်’

စိုင်းမင်းထွေးက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။

ထင်လတ်က ကလိဘလိနှင့် ရယ်ချင်နေသည်။

‘ဟယ်... ကိုကို... ကေသိုဆွဲကြိုးလေး ကျန်ခဲ့ပြီ’

‘ဒုက္ခပဲ... အဲဒါလေးနဲ့ ရင်းနှီးစားသောက်ရမှာ’

‘ပြဿနာပဲ အိမ်ထဲပြန်မဝင်ချင်တော့ဘူး’

ထင်လတ်က ‘ကျူးပစ်ဂဠုန်’လေ။

‘သူငယ်ချင်းတို့ စိတ်ချ၊ ငါ ဝင်ယူပေးမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ

ထားသလဲ’

‘ညာဘက်အခန်းထဲက မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဘူးဝိုင်းလေးနဲ့၊

အခန်းမမှားစေနဲ့နော်၊ အဖေကြီးအခန်းထဲ ဝင်သွားရင် ဒုက္ခရောက်သွား
မယ်’

ထင်လတ် ဓားကိုချပြီး ကေသီဇင်ညွှန်သော ညာဘက်အခန်း
ထဲဝင်သွားသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကေသီဇင်အခန်းက ပွင့်ဟနေ
သည်။

မှန်တင်ခုံတစ်ခုပေါ် ရှာသည်။ ဘာဘူးဝိုင်းမှမတွေ့၊ အခန်း
ဆရာ မှန်ရဲ့လား။

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ... ပြန်ထွက်ပြီး အခန်းပြန်ရွေးမှပဲ၊ ငါက
ဇည်း ဖိုးကူညီ ဖြစ်ချင်နေတာကိုး’

‘အမလေး... သရဲ... သရဲ...’

အသံစူးစူးလေးက ထင်လတ်နားစည်ထဲကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်
သွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

‘သူခိုး... သူခိုး...’

မီးတွေ လင်းလာကြသည်။ ထင်လတ် ထွက်ပြေးဖို့အချိန်မရ
တော့ပေ။ သေပြီ။

ဖြစ်သမျှ လည်စင်းခံတော့။

သူ့ရှေ့ကကောင်မလေးက ကော်သီဇင်ရဲ့ ညီမတော်၊ သူ့
အခန်းမှားဝင်သွားတာ။

‘ကျူးပစ်ဂဠုန်’ ပျံလည်း မပျံနိုင်တော့ဘူး။

ဆားချက်ဖို့သာ ရှိမည်။

အခန်း (၆)

ခိုင်ဝေ (Notice Board)မှာ အဆန်းတကြယ် ဘာများတွေ့ရလေမလဲ စူးစမ်းနေစဉ် ချိုသာကြည်မြဲသော အသံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အစ်ကိုကြီးရှင့်၊ စာအုပ်တိတ်ခွဲဖိုး ငွေသွင်းရတဲ့ နေရာက ဘယ်နေရာလဲရှင့်’

သူပြောမှပဲ လူစစ်စစ်ကနေ အမြီးတန်းလန်း နှုတ်သီးစုပ်ချွန်းချွန်း အပင်လွှဲကျော်အကောင်ပလောင် ဖြစ်ရလေပြီ။ အစ်ကိုကြီးရှင့် တဲ့လေ။ မနိပ်ပါဘူး။ သစ်သီးတွေရဲ့အစေ့အဆံ ကိုစားရတာ အဆံဆိုတာ နေကြာစေ့အဆံလောက်ပဲ စားရလွယ်တဲ့အမျိုး။

‘ဪ... ငွေသွင်းကောင်တာလား၊ ရေးရာအဆောင်လေ၊ ဒီအဆောင်ပဲ၊ အဲဒီဝင်ပေါက်ကဝင်လိုက်ပြီးရင် ညာဘက်ချိုး၊ ပထမဆုံးအခန်းကို ဝင်လိုက်’

‘တွေ့ရောလား ငွေသွင်းကောင်တာ’

‘တွေ့မှာပါ၊ သော့ခလောက်တန်းလန်းကြီးလေ၊ ဒီအချိန်ဆို စောသေးတယ်ဗျ၊ မဖွင့်သေးဘူး၊ (၁၀)နာရီလောက်မှ သွားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်... ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီးရှင်’

လာပြန်ပြီလား ဒီရှင်၊ နားထဲမှာ အကြောပေါင်းတစ်ထောင် စိမ့်လောက်အောင် အဝင်ဆိုးသည်။ အသံလေးချိုမြဲပြီး ရုပ်ကလေးက လှပသလောက် အပြောဆိုးလိုက်တာ၊ ပြေပြစ်တင့်တယ် ချောမွေ့ခြင်းကို မရှိဘူး။ ကျောင်းအထာကို နားမလည်မကျွမ်းဝင်သေးသော ပထမနှစ်ကျောင်းသူလေးပင် ဖြစ်ရမည်။ ရှိစေတော့။ ဒါမျိုးကို သာဓိးတို့က လက်ဖက်ထက်တောင်ကြိုက်သေး ဆိုတာလိုပင်။ ရုပ်ရည်ချောမော ပြေပြစ်ပြီး အောက်ပါအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံပါ၍ ကျေးစေဂြိုဟ်သား မိဒီယာရပ်ဝန်းမှ ဒါရိုက်တာဦးခိုင်ဝေ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်သည်။ ဘာဖြစ်လဲ။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ အလုပ်ခန့်နေသေးတဲ့ဟာကု။

ဘာရမလဲ။ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ကောင်မလေးနောက်က လိုက်သွားတာပေါ့။ ထက်ကြပ်မက္ခာဆိုပါတော့။ မချောလေးက နောက်ကျောမလုံလေသည့်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုတစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ သမင်လည်ပြန်ဆိုလား၊ ဒီရယ်လည်ပြန်ခေါ်မလားပဲ။ သိပ်လှတဲ့အကြည့်၊ သေမယ်ဆို သေလို့ရပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ဆုံလိုက်ရသူတိုင်း အရည်ပျော်ကျလောက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖယောင်းတိုင်မဖြစ်လိုသူများ သူ့အကြည့်ကို ကြိုတင်ရှောင်ရှားနိုင်ပါသည်။ အာသာငမ်းငမ်း ရနံ့ခံပျားတွေလို သူ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်သွားတာပဲ။ ဘာကြောင့် ဘေးဘီမှ ကျောင်းသားတချို့က အနံ့ခံကောင်းတဲ့ဟိုဒင်း အမြီးနုနုကောင်ကိုမြင်သလို နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါလိမ့်။ ဒါဟာ မနာလို မရှုဆိတ်ကြတာလေ။ အချစ်ရဲ့ လှပပျိုမျစ်သော ရနံ့ထုံကူးမှုကို မခံစားတတ်ကြသေးဘူး။ တုံးလိုက်တဲ့သားအဖအတွက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေဟာ အရူးတွေပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။

www.burmeseclassic.com

ငွေသွင်းကောင်တာရုံးခန်းက မဖွင့်သေးဘူး။ အခန်းရှေ့
ရောက်တော့ ကောင်မချောလေးက ခါးကလေးထောက်လို့ နောက်ပြန်
ထည့်ကာ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဆီးကြိုပါသည်။ တင်းမာသောမျက်နှာထား
ဖြင့် မျက်ထောက်နီလျက် ခက်ထန်စွာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ရာသီ
ဥတုက တစ်မဟုတ်ချင်း ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲလေပြီလော။ ကူညီညာ
ပြီး လမ်းညွှန်ပေးထားတဲ့မျက်နှာမှ မထောက်။

‘ရှင်က ဘာလို့ လိုက်လာရပြန်တာလဲ’

‘အယ်... မလိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဟိုဒင်း... အဲ... ကိုယ်
ထည်း ငွေသွင်းစရာလက်ကျန်ရှိသေးလို့၊ အဟဲ...’

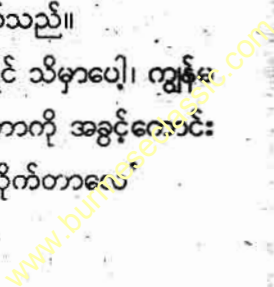
ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာလျှောက်ပြောရင်း ခိုင်ဝေ အကြောင်း
ပြလိုက်ရသည်။ ငတ်မလေးက သူ့ကိုမထိတရီကြည့်ကာ မခိုးမခန့်ပြုံး
လေသည်။ သူနားမလည်ပါးမလည်ဖြင့် ချောလဲရောထိုင် လိုက်ပြုံးမိ
လေသည်။ သူမက လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်သည်။
လွယ်အိတ်အဝရှိ စာအုပ်ကြားမှာ တစ်လစ်ဖြစ်နေသော စာတစ်စောင်မို့
သူစိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။ တော်သေးတာပေါ့။ ဓားမြှောင်
တစ်လက် ဖြစ်မနေလို့။

‘ဒီစာကို ရှင် ထည့်လိုက်တာနဲ့လား’

‘ဘာစာလဲ’

မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြင့် မိန်းမလှလေးထောင်ပြသော လက်ထဲ
မှ စာခေါက်ကလေးကို ကြည့်မိကာ မေးလိုက်သည်။

‘အခုမှ မုန်လာဥလုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် သိမှာပေါ့၊ ကျွန်
က လမ်းမသိလို့ ဟိုဒင်းနောက်လိုက်ပြီး မေးမိတာကို အခွင့်ကောင်း
ယူပြီး ကျွန်မအလစ်မှာ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာပေါ့’

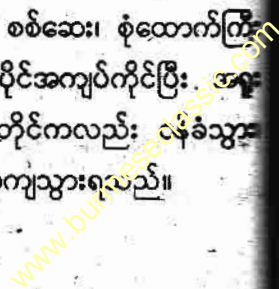
အတော်ခေါင်းမာတဲ့ အပေအတေမလေး၊ သူလုပ်မှ ကိုယ့်မှာ အမြီးထွက်တဲ့ ဟောင်ကောင်လုံးလုံး ဖြစ်ရလေပြီ။ ကျေးဇူးမတင် ဟိုဒင်းလှန်ပြဆိုတာ ဒါကိုပြောတာပဲနေမှာ။ မိုးကြိုးကြီးပွတ်ရပါစေရဲ့၊ အဲဒီစာကလည်း သူလုံးဝမထည့်ပေးလိုက်တဲ့စာ၊ ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး၊ စာကလေးမပြောနဲ့ နှံ့ပြည်စုတ်တောင်မှ ကောင်မလေးကိုပေးဖို့ သူ ဝါသနာမပါပေ။ စာဆိုတော့ ဟုတ်ပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ အသိတစ်ချက် လက်ခနဲ လင်းဝါတောက်ထိန်သွားရလေပြီ။

‘ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ကိုယ်ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ’

သူ ဖြောင်လိမ်ဖြောင်စားလုပ်လိုက်ခြင်းပင်။ တကယ်တော့ ဘယ်သဘောကံမသားက သူမအလစ်မှာ ညှပ်ထိုးထည့်ပေးသွားမှန်း မသိသည့် ရည်းစားစာတစ်စောင်ဖြစ်ရမည်။ အခုတော့ ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက်၊ ဇရက်ဂျိုးထင်၊ သားမက်သူနိုးထင်သည့်အပေါက်။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ သူ့ကိုလာစွပ်စွဲတာလေ။ ဘာရမလဲ။ ချောလဲရောထိုင် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပေါ့။ လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလိုအချွန်နဲ့ မ၊ရမယ်ဆိုရင် ခိုင်ဝေတို့ကအားတက်သရော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိပ်တန်းက ပါဝင်ပြီးသားပဲ။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ရိုးသားသော ရင်ခွန်သံ တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့သီကုံးထားတဲ့ စာပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါ’

သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်လာလို့ ယုံထင်ကြောင်ထင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး လွယ်အိတ်ကိုငုံကြည့်၊ အဲဒီမှာ စာကို အမှတ်မထင်တွေ့၊ အခုလှည့်ပြီးရန်စောင်၊ စစ်ဆေး၊ စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အချက်ပိုင်အကျပ်ကိုင်ပြီး အခု ဘုံမြှောက်ကာ မေး၊ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လန်ခံသွား ငတ်မလေး အလွန်တရာ ကျေနပ်သဘောကျသွားရလည်။

‘အဲဒါဆိုလည်း ရှင့်ရဲ့စာကို ရှင်ပြန်ဖတ်ကြည့်ဦး၊ ကျွန်မ
က လိမ်တတ်တဲ့လူဆို သိပ်မုန်းတာ’

စာကလေး လက်ထဲထိုးထည့်သွားပြီး ကောင်မလေးလှည့်
ထွက်သွားလေသည်။

‘ဟာ... နေဦးလေ၊ မ ကျွန်မ၊ အဲဟုတ်ဘူး၊ ဘာတဲ့...
အကိုကြီးရှင် ဟာ... ညီမလေးရှင်... ဟာကွာ’

‘ကျွန်မနာမည် သရဖီ မှတ်ထား၊ နောင် မပတ်သက်မိစေနဲ့၊
လမ်းတွေ့ရင် မခေါ်နဲ့’

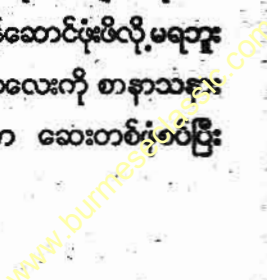
ကောင်မလေးသရဖီဆိုတဲ့ပန်းကလေး ပိုင်နိုင်ချက်ကျစွာပြော
ပြီးနောက်ကြောင်းပင်တစ်ချက်မလှည့်ဘဲ ပစ်ပစ်ခါခါထွက်သွားပါ
သည်။ သူ့ကိုပစ်ပစ်ခါခါထွက်သွားတာတော်သေးရဲ့၊ သူမကိုယ် သူမ
လည်းပစ်ပစ်ပြီးခါခါပြီး ထွက်သွားတာတော့ ရင်လေးစရာကြီးပေါ့။

‘သရဖီတဲ့လား ပန်းကလေးရယ်’

စာခေါက်ကိုပြန်ကြည့်မှ သူ အရှူးလုပ်ခံရမှန်း သိတော့သည်။
ဗုတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့စာမဟုတ်ဘဲ ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်
ထွိုပြီး အချိုအချောင်ပါလေရာနာမည်ကောင်းဝင်ခံထားတာ။ စာက
သူထင်သလို ရည်းစားစာမှ မဟုတ်ဘဲ ။

ညီမလေးရယ်

ကိုယ့်မှာ ကုတ်လေယားလေ၊ ဝဲတွေနဲ့ မြင်မကောင်း၊ ခွ
ကောင်းပါကွယ်။ လူရှေ့သူရှေ့ရောက်ရင် အချစ်ရယ်၊ ဇနီးချင်းဆိုတာ
ရယ်၊ အိပ်ငိုက်တာရယ်၊ ဝဲယားတာရယ်ဟာ ဟန်ဆောင်ဖူးဖိလို့မရဘူး
ပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ ဝဲတွေကြွယ်ဝနေတဲ့ကိုယ့်ဘဝလေးကို စာနာသနား
သောအားဖြင့် ညီမလေးအဖေသမားတော်ဆီက ဆေးတစ်ဖုံခပ်ပြီး
ပေးပါလားကွယ်။

ကိုယ် တန်ရာတန်ကြေး ပေးဝယ်ပါမယ်။ ရှေးခေတ် မြန်မာ
 တွေလို ထိုးကွင်းမင်ကြောင်မရှိလို့ ပေါင်လုံးမပြုရဲတဲ့ဘဝကမှ ဖြေသာ
 နိုင်ဦးမယ် ညီမလေးရယ်။ အခု ကိုယ့်ဘဝက ပေါင်သလုံးမှာ ဝဲတွေ
 နဲ့မို့ ဘယ်လိုမှမလူးသာမလွန်သာပါ ညီမလေးရယ်။ ညဈေးမှာ
 ဝယ်တဲ့ဆေးတွေကလည်း မတိုးတော့ဘူး။ ကုတ်နေရတာ အလုပ်ပျက်
 အကိုင်ပျက်အောင် ဖိမ်ရှိလှပေမဲ့ အင်မတိအင်မတန် ယားယံလှပ
 တယ်။ ဒီအရေးကိုကြိုတွေးလို့ အကူအညီပေးဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
 အနေနဲ့ တောင်းဆိုအပ်ပါတယ်နော်ကွယ်။

‘ကျူမိငှာ’

စာထဲမှာရေးထားတာ ဒါ အကုန်ပဲ။ ဒါ သက်သက်မဲ့ သူ့ကို
 အကြောင်ကွက်နင်းသွားတာလေ။ သူ့မှာတော့ ရည်းစားစာ ထင်ပြီ
 ဇွတ်တင်ကာ ပဲများဟန်ဆောင်လိုက်ရတာ။ အခုတော့ အော်တီ
 မစ်တစ် ဝဲကျော်ဖြစ်ရလေပြီ။ ရက်စက်ပါပေ။ အခုမှ တကယ့်ထင်
 သေမယ့်အပတ်မှ လက်ဝှေ့တက်ထိုး၊ ကျောက်စိမ်းသွားတူးမိတာဖြစ်
 ရချေပြီ။ အောင်မင်း။

ဒီလိုနဲ့ အရောက်ပို့၊ အချွန်နဲ့မတတ်သော ခိုင်ဝေနဲ့ အနောက်
 အပြောင်သန်တဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက် သံရဖီတို့ယာ ခင်မင် ရင်းနှီး
 သွားခဲ့ကြသည်။ အသွင်တူတော့ ဂျင်းစိမ်းနှင့်မိတ်သလင်လို ထည့်
 ထောင်းခံရတာပေါ့။ တစ်ဆုံတည်းမှာ မခွဲမခွာ ပြားပြားကြေပေါ့။

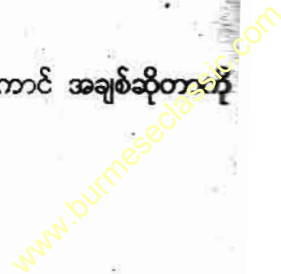
အခန်း (၇)

အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုစလုံးကို ဖလှယ်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်သံတွေ တူညီစွာမွေးဖွားနိုင်ခဲ့သည်။ ရင်ခုန်သံတွေကိုထပ်ဆင့် ထုတ်လွှင့်နိုင်ဖို့ သူတို့တွေကြိုးကြိုးစားစား စွမ်းဆောင်ရတော့မည်။

ကျုံးပစ်ဂဠုန် အမည်ခံထင်လတ်က ဥက္ကဋ္ဌရုံးခန်းမှာ သုံးည အချုပ်ခံရပြီး ပြဿနာတွေတက်ပြီးနောက် ကေသီဇင်၏ညီမလေး ဆွေသီခင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ ဆွေသီခင်ကလည်း ထင်လတ်ကို သနားမိတဲ့စိတ်ကလေး ရှိသည်။

ကျေးစေပြိုဟ်သား အမည်ခံခိုင်ဝေက ကျောင်းထဲမှာ သပွတ် မလေး သရဖီနဲ့ ပက်ပင်းဆုံပြီး အရူးလုပ်ခံလိုက်ရပြန်သည်။ အကျိုး သင့် အကြောင်းသင့် အပြန်အလှန်လက်စားချေဖို့ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ရင်း က ပေါင်းစည်းမိကာ ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီး ပြေငြိမ်းလိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းတွေနှင့် ကောင်းကင်ထဲမျောလွင့်နေ ကြပြီ။

တစ်ခါမှ ချစ်သူမထားဘူးသောနှစ်ကောင် အချစ်ဆိုတာကို ဂယဏန နားလည်မှုမရှိသေး။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ရုံးခန်းကြီး၊ ပေါ်လစ်ရောင်တောက် ထနေသော U ပုံသဏ္ဍာန်စားပွဲရှည်ကြီးက ကနုတ်ဖော်ထားသော ထိုင်ခုံများနဲ့ ပန်သင့်လှသည်။ ထိပ်တွင်ပရိုဂျက်တာကြီးတစ်ခု ထောင် ထားသည်။ စားပွဲခုံရဲ့အလယ်တွင် ပန်းပေါင်းစုံဝေဆာနေသော ပန်းအိုး ကြီးတစ်လုံး ထိုးထားသည်။

သူဌေးကြီးဦးဂုဏ်ထည်၏ကုမ္ပဏီရုံးခန်း။ ထိပ်ဆုံးရှိ နီညို ရောင် ဆိုဖာဆုံသည်ကုလားထိုင်တွင် ဦးဂုဏ်ထည် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာထိုင်နေသည်။

သူ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ဦးဂုဏ်ထည်၏ တစ်ဦးတည်းသော အတွင်းရေးမှူးမလေး မိုးမေမိမမ ရှိသည်။

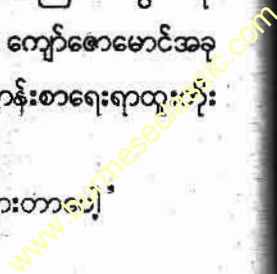
သူ၏လက်ယာဘက်တွင်ဦးဂုဏ်ထည်၏တစ်ဦး တည်းသော ဘော်ဒီကော်ကိုယ်ရံတော် အထွေထွေမန်နေဂျာပီအေ အာရဖွန်ရိန်းကျား ရှိသည်။

ဦးဂုဏ်ထည်ထံမှ သြဇာသံညောင်းသောအသံ ထွက်လာ သည်။

‘အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး တင်ပြစရာရှိတာ တင်ပြကြ’
မိုးမေမိမမ အရင်ဆုံး အစီရင်ခံသည်။

‘ကျော်ဇောမောင်နဲ့သန္တာဝင့်ထည်အကြောင်းကို ပြောပြပါ မယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးကလင်မယားဖြစ်ပြီး (၆)လအကြာ စီးပွားရေး အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျော်ဇောမောင်အခု လက်ရှိ အငယ်တန်းစာရေးနေရာကနေ အကြီးတန်းစာရေးရာထူးကို သွားပါတယ်’

‘အလတ်တန်းစာရေးကို ကျော်လွန်သွားတာပေါ့’

အာရဖွန်ရိန်းဂျားကဝင်ပြောသည်။ မိုးမေမိမမက လက်ပြုပြီး။

‘အခြားဝင်ငွေတွေအရ သူတို့တင့်တင့်တနိုင်စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ဘူးစင်ကလေးဟာလည်း ဝေဆာလှပါတယ်။ ကျန်တဲ့သီးပင်စားပင်လေးတွေလည်း အထိုက်အလျှောက်ရှင်သန်ပါတယ်။ ဟင်းစားဖို့အတွက် စိုက်ခင်းထဲဆင်းရုံမို့ မီးဖိုချောင်စရိတ် သက်သာလှပါတယ်။

သူတို့လင်မယားဟာတစ်ပတ်ကို အသားတင်ဝင်ငွေတော်တော်ထွက်လာပါတယ်ရှင်၊ ဒီတော့ကာ လစာဆိုတာကအပိုစုဝင်ငွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ သီးပင်စားပင်တင်မက မွေးမြူရေးပါလုပ်နေပါပြီ’

‘မြန်လိုက်တာ ခေတ်လူငယ်တွေများ’

ဦးဂုဏ်ထည် မျက်လုံးပြူးသွားတော့တာပေါ့။

‘တလွဲဆံ့ပင်မကောင်းပါရန်ကျွန်မကြိုတင်မတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။ မွေးမြူရေးဆိုသည်က ကြက်သားမတစ်အုပ်နှင့်ဝက်တစ်ကောင်မွေးထားသည်ကို ဆိုလိုပါတယ်’

ဦးဂုဏ်ထည် သက်ပြင်းပိစိလေးချလိုက်သည်။

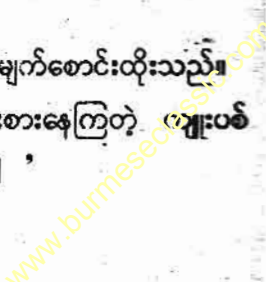
‘သမီးလေးတို့တောင် တော်တော်အဆင်ပြေနေကြပြီပဲ။ ကောင်းပါတယ်လေ၊ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်နိုင်တဲ့သမီးကို အဖေချီးကျူးနေပါတယ်’

‘ဆက်လက်တင်ပြုစရာရှိပါသေးတယ်၊ ဘောစုံ...’

‘အရေးကြီးတာတွေဘဲပြော’

အာရဖွန်ရိန်းဂျားက မိုးမေမိမမကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘အချစ်တစ်ခုကိုတည်ဆောက်ဖို့ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကျားပစ်ဂဠုန်နှင့် ကျေးစေဂြိုဟ်သားတို့အကြောင်းပါ’

‘ဘာ...’

ဦးဂုဏ်ထည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီနှစ်ကောင်အကြောင်း မြန်မြန်ပြောစမ်း...’

မိုးမေမိမမမျက်မှန်အထူကြီးကို ချိန်ဆရင်းပြောသည်။

မိုးမေမိမမ ပြောပြသောအကြောင်းအရာတွေကားအခြားမဟုတ်။ ထင်လတ်နှင့်ခိုင်ဝေတို့မှာ ချစ်သူတွေကိုယ်စီ မကြာခင်ရရှိတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း စသည့်အကြောင်းအရာတွေပင်။

‘တောက်...ဒီသဘောကံမသားအကောင်တွေရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေ မကြားချင်ဘူး’

ဦးဂုဏ်ထည် ဒေါသတွေထွက်နေသည်။

‘ငါ့သမီးကို အောင်သွယ်လုပ်တာထက် ငါ့ကိုကလိသွားတာကို ငါအခံပြင်းဆုံးဘဲ၊ ဒီနှစ်ကောင်ကို ငါဒီတစ်ခက်မကျေဘူးဟေ့... ဒီကောင်တွေကိုပညာပေးရမယ်’

‘အာစရိက ဘယ်လိုလုပ်စေချင်တာလဲ’

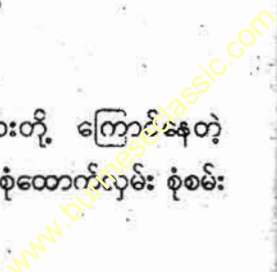
‘ဟင်း...ဟင်း...ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကိုအချစ်ရေး ကိစ္စတွေမှာအနှောင့်အယှက်ပေးရမယ်၊ အတားအဆီးတွေလုပ်ရမယ်၊ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်...’

အာရဖွန်ရိန်းဂျား နှင့် မိုးမေမိမမတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဒီတော့ကား... အာရဖွန်ရိန်းဂျား...’

‘ရက်စ်... ဘော့စ်...’

‘ကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေဂြိုဟ်သားတို့ ကြောင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အကြောင်းစုံကိုပြည့်ပြည့်စုံစုံထောက်လှမ်း စုံစမ်း

ခဲ့၊ လိုအပ်ရင်ဓာတ်ပုံသက်သေအထောက်အထားနဲ့ တကွ ယူဆောင်လာ

ခဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ချရပါ့မယ်လို့အပြည့်အဝအာမခံရဲသလား’

‘ရက်စိ... ဘော့စိ...’

‘မိုးမေမိမမ... ဒီစစ်ဆင်ရေးကိုအမည်ပေး’

‘ရက်စိ... ဘော့စိ... ကျွန်မအမည်ပေးပါမယ်’

‘ရင်ခုန်သံမြေစိုက်စစ်ဆင်ရေးပါ’

‘ဝှတ်စိ... ဝှတ်စိ...’

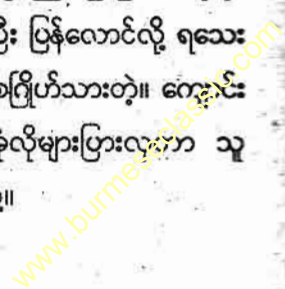
ဦးဂုဏ်ထည် မျက်နှာကြီးပြုံးဖြဖြ ဖြစ်နေသည်။

‘ကျူးပစ်ဂဠုန်ကို သိလား’

‘ကျေးစေဂြိုဟ်သားကို သိလား’

အမေးခံရတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ မှန်သမျှ သူ့ကို အထူးအဆန်း အထင်တသေးကြည့်သွားကြသည်။ ဘာလာကြောင်တာလဲဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သောမျက်နှာပေးအစုံအလင်ဖြင့်ပင် ကြည့်ကာ အဖက်လုပ်ရမှာရုံ့ရှာလှစွာ ဝေါင်ဝေါင်ရှေး၍ဝေးဝေးရှောင်ကာ လစ်သွားကုန်ကြသည်။ မေးပုံမြန်းပုံကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ကြယ်စင်ဟိန်းကို သိလားဆိုရင် တော်သေးတယ်။ အန်ကယ်လ်ဂျမ်းဆိုရင်လည်း ဒဲ့ရှူးဝါး ပြန်ဖြေလို့ရသေးတယ်။ ဟိုကိစ္စ ကြားပြီးပြီလားဆိုရင်လည်း ကြေငြာထဲကလို လာနောက်မနေနဲ့ဆိုပြီး ပြန်လောင်လို့ ရသေးသည်။ အခုဟာကြီးက ကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ကျေးစေဂြိုဟ်သားတဲ့။ ကျောင်းထဲမှာ ဒီလောက် ကျောင်းသားတွေပုရွက်အုံလိုများပြားလှတာ သူမေးတဲ့ သူ့ဘကြီးတွေကို ဘယ်သိမှာလဲနော့။

ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစားကြည့်တော့မှ ကင်နီတင်းထဲမှာ ပီဇ
မပျောက်ဘဲ ဗရတ်ကျနေသည့် ဒီနှစ်ကောင်ကို သွားတွေလေရဲ့။
စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သံပုရာခွက်ထဲထည့်စိမ်ကာ လာသမျှလူ
စေတနာ မွန်ထူစွာခေါ်တိုက်နေသည်။

‘အကြီး... လာလေကွာ၊ စိန်သံပုရာလေးသောက်သွားဦး
လေကွာ၊ ဘောကန်ရတာ အမောပြေတယ်ကွ’

‘ရဲကြီးနဲ့အစိုင်း လာလေကွာ၊ ငါတို့ ကုသိုလ်ယူနေတာ ဒါန
မြောက်သွားအောင် လုပ်ပါဦးကွ’

မြင်သမျှတွေ့သမျှလူလန်ဖြန့်ပြီး ရှောင်ကွင်းသွားကြရသည်။
အချောင်အုပ်ရန်အမြဲချောင်းနေတတ်သူများပင် နှုတ်ခမ်းဝန်း ရောက်
လာသော ဖန်ခွက်ထဲမှသံပုရာခြမ်းနှင့် စိန်လက်စွပ်မြင်ပြီး မျက်လုံးပြူး
ကြရသည်။ မျက်နှာချိုသွေးကာ ရူးသလိုကြောင်သလိုဖြင့် ခွက်ပြန်
ချပြီး လှည့်ပြေးကြလေပြီ။ သိပ်ပြီး အကျင့်တန်တဲ့ကောင်တွေ။
လူတစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခပေးရရင် စားဝင်အိပ်ပျော်လို့၊ သူတို့ကျတော့
သံပုရာရည်သန့်သန့် ကိုယ်စီမြည်းစုပ်နေကြသည်မှာ မနာလိုဖွယ်ရာ
ကောင်းလှသည်။

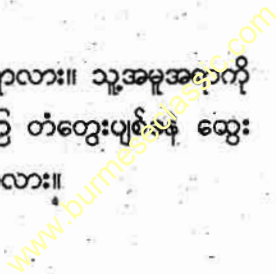
အာရဖွန် အနီးစားပွဲမှကျောင်းသားတချို့ကို ကပ်မေးကြည့်
သည်။ စပ်စပ်စုစုပေါ့။

‘အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့သိလား’

‘သိစရာမလိုလို့ မသိပါဘူးဗျာ’

‘ဟမ်...’

ကြောင် ကလိကလိဖြစ်သွားရပါရောလား။ သူ့အမူအရာကို
ကြည့်ကာ ကျောင်းသားတစ်စုနှာခေါင်းရှုံ့ကြ တံတွေးပျစ်နု ထွေး
ကြနဲ့ သရော်တော်တော်ကို ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။

‘အလကား ဆကမလ တွေပါဗျာ’

‘ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနဲ့ မော်လဒိုက်တွေလား’

‘ဖွတ်ထီး ဘယ်ကလာဆန်ကုန်မြေလေးကိုပြောတာ ခင်ဗျား ကလည်း ဝေးပါ။ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး။ ခင်ဗျားလို ငမိန်း တွေချည်းပဲ’

‘အယ်...’

ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်တော့တာပဲ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မကောင်း တာကိုမှ စိတ်ဝင်စားမိလောက်အောင် သူ့ကိုယ်၌ကိုယ်က တုံးတုံးအေ ကြီးဖြစ်နေမှကိုး။

‘အစွမ်းအစမရှိတော့ ကျောင်းထဲမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ဖြစ် အောင် ပေါက်ကရကြောင်ကွက်တွေ လျှောက်လုပ်နေတာပါဗျာ။ အဖက်လုပ်လောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး’

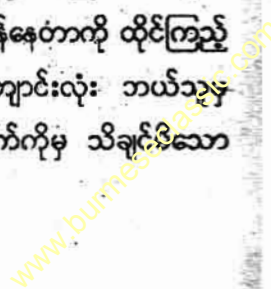
‘ဖလော်ကဂေါက်စိတွေပါဗျာ ထင်လတ်နဲ့ခိုင်ဝေတဲ့၊ ရင်မခုန် လို့ စာရင်းကိုသွင်းမထားဘူး’

‘သူတို့ရဲ့ အရေးပါမှုက အဲ့လောက်တောင်ပဲလား’

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြူးပြူးပျာပျာ အခုအရာနဲ့ အသည်းအသန်ခေါင်းခါပြသည်။

‘ဒါထက်တောင် ပိုသေး’

အာရဖွန် တော်တော်ကလေး စိတ်ပိန်သွားသည်။ သက်ပြင်း မောကြီးသာ မှုတ်ထုတ်မိတော့သည်။ လုပ်ပွဲကန်နေတာကို ထိုင်ကြည့် ရင်း အိပ်ငိုက်ရသူလို ဖြစ်ရလေပြီ။ တစ်ကျောင်းလုံး ဘယ်သူမှ အဖက်မလုပ်သူ၊ ဖယ်ကျဉ်ထားသူ နှစ်ယောက်ကိုမှ သိချင်ဖို့သော သူ့ခမျာ...။

ခွန်ရှစ်လမ်းဆုံမှာ စေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေသော ငတိနှစ်
ကောင်ကို မမြင်ဟန်ဆောင်၍ အာရဖွန်ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ကတုန်
ကယင်ဆာလောင်နေသောပုံစံဖြင့်။ စကားတပြောပြော လျှောက်လာ
သောထင်လတ်နှင့်ခိုင်ဝေကြား ဝင်တိုးလိုက်ခြင်းပင်။ နှစ်ယောက်
သား ရုတ်တရက်ကြောင်ပြီး ဘယ်ညာပုခုံးကိုကိုင်ကာ ကြည့်သည်။

‘ညီလေးတို့ ဒီ... ဒီ... ဒီနား... ဟား မှာ ရုပ်ဘိ
ရှိုလား’

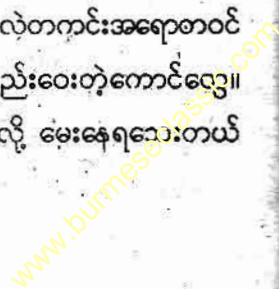
‘ရှိ.. ရှိ.. ရှိ ပါပြီကော ရုပ်.. ရုပ်.. ရုပ်.. ဟ..
ဟပ်ဘိ ဟဟိ..’

သူ့လိုပဲ တုန်တုန်ရီရီလေသံဖြင့် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်
ပြန်ဖြေလေသည်။ ဆင်ထားတဲ့ ဝှင်ကိုတော့ဝင်လာပြီပေါ့လေ။ အချီ
ကြီး ကိုင်ရတော့မည်။

‘ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့ပါလားကွာ၊ ကိုယ်ဘယ်လိုမှမရတော့ဘူး၊
ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်တော့မျက်စေ့လည် ဟယ် ဟယ်လည်နေ နေလို့ပါ
ကွာ’

‘ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း လမ်းညွှန်ပေးလိုက်မယ်’
‘ရပ်ဝေးကလာတဲ့ဧည့်သည်မို့ပါကွာ၊ မနောက်ပါနဲ့ ကိုယ်
ဒီမှာ လည်နေတာ သုံးခါရှိပါပြီ’

အပေးအယူက မတည့်ဘူး ဖြစ်နေသေးသည်။ ဒီငကြောင်
နှစ်ကောင် အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်သူမှ ဖက်လဲတကင်းအရောစာဝင်
မရှိတာ။ အရိပ်ပြလို အကောင်မမြင် ဝေးလည်းဝေးတဲ့ကောင်လေ့။
ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့လားလို့ မေးနေရသေးတယ်
လို့။

‘ဒီလိုတော့ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ်တို့က ခြေညောင်းခံပြီးနောက်
ကြောင်းပြန်လျှောက်ရမှာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကိုဝန်ဆောင်မှုစရိတ်တော့ ပေးမှ
ဖြစ်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဟာ... ပေးမယ်၊ ပေးမယ်၊ ဘာယူမလဲ၊ ကိုယ့်မှာ မှဆိုးဖို့
အဖေကြီးနဲ့ ညီအကို (၆)ယောက်ရှိတယ်’

‘ဖွတ်... ထိုး... ခင်ဗျား အစ်ကိုတွေ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရ
မှာလဲ အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်စားရမှာလား၊ ကျုပ်တို့ဝန်ဆောင်ခ ဆိုတာက
ဝမ်းတောဘယ်လ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ပျော်ပျော်မော့ချင်တာဗျာ၊ ဟား...
ဟား...’

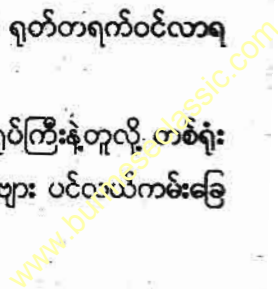
‘သိပ်ရတာပေါ့၊ ဒါလေးများ လာသွားစို့’

အခုမှပဲ ရောင်းသူဝယ်သူအသံတူ ဖြစ်သွားတော့သည်။
ဝုလင်းတူဘူးဆို ကြွက်တွင်းများအချင်းချင်း အကြောင်းသင့်ကာ
တက်ကြွသောခြေလှမ်းများဖြင့် ကြွလှမ်းလေတော့သည်။ တရင်းတနီး
ချဉ်းကပ်ရတော့မည်မို့ အာရဖွန် ကျေနပ်သွားရလေပြီ။

‘ခင်ဗျားနာမည် အာရဖွန် ဟုတ်တယ်နော်’

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဘတ်နှစ်ကောင်ကို ကြည့်မိကာ
ငုတ်တုတ်မော့သွားရလေသည်။ သူက မူးအောင်တိုက်ပြီးမှ ငနဲသား
နှစ်ကောင်ထံမှ အစ်အောက်ကျပ်လိုက် ကာ စကားနှိုက်ထုတ်ရန် ဟန်
ပြင်တုန်းရှိသေး၊ မြေပတုတ် မချိုမဆန်ကိုက်နှစ်ကောင်က သူ့နာမည်
ပင် သိနေကြချေပြီ။ ရူးချင်ကြောင်ချင်စိတ်ပင် ရုတ်တရက်ဝင်လာရ
သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက အာရဂွန်ရုပ်ကြီးနဲ့တူလို့ တစ်ရုံး
လုံးက အာရဂွန်လို့ခေါ်တာ၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပင်လယ်ကမ်းခြေ

မှာ ဂလိုက်ဒါစီးရင်း ဘီကနီလေးတွေ၊ လည်ဟိုက်တွေကို ငေးမိတာ အုန်းပင်နဲ့ ဝင်တိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီကစပြီး ခင်ဗျား နာမည်တွင်တာပဲ

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား အာရဂွန်ကနေ အာရဖ် ဖြစ်ကရောပဲလေ၊ တမဟုတ်ချင်း ကြော်ကြားလို့’

မစင်မှန်သွားတဲ့မျက်နှာလို သူ ရှုံ့မဲ့သွားရပြန်ပြီ။ သူ့ဘိုင်အို ဂရိပ်ဖီကိုတောင်ခြေခြေမြစ်မြစ် မြေလှန်နေကြလေပြီ။ ငါးမောင်း လောက်ထားပြီး ပွဲဦးထွက်မောင်းကတည်းက ဝက်ဝက်ကွဲသလို အိမ်နဲ့ ပွမ်းရလေပြီ။

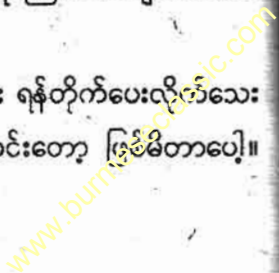
‘ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာသမားကြီး ဦးဂုဏ်ထည် ရောနေကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား’

‘ဟိုက်... ရှားစောင်းလက်ပတ်ရည်’

လက်စသတ်တော့ သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကသူ့အကြောင်းကိုပါ ကြိုတင်မြေလှန်ထားနှင့်ပြီးသားကိုး။ သွားရှာပြီ။ တစ်သက်လုံး ဖုံးသမျှကုန်းကွမှ ပေါ်ရချေပြီ။ တော်တော်လူလည်ကျတဲ့ကောင်တွေ၊ သူ့မှာ မောပန်းနွမ်းလျအောင် ပိပိရိရိလိမ်လိုက်ရတာ။ အခုတော့သွားပါပြီ။ ဝမ်းတောဘယ်လ်ဖိုး ရင်းသမျှ ရင်းရကျိုးကို မနပ်တော့ဘူး။ ဆိုင်အောက်ကမြောင်းမှာ နှာခေါင်းဖော်ပြီး သေချင်စော်ကို နံလို့ပါပဲ။

‘ခင်ဗျားကမှ ပေးကမ်းရက်ရောခြင်းနဲ့ပြည့်စုံလို့ ဂုဏ်သရေရှိ၊ မာန်မာနရှင်ရုပ်ပေါက်သေးတယ်၊ ဟိုအဖိုးကြီးကခင်ဗျားလောက် တောင် မထည်ဝါပါဘူးဗျာ’

ဦးဂုဏ်ထည်နှင့်သူ့ကိုပင် လှည့်ပြီး ရန်တိုက်ပေးလိုက်သေးသည်။ ဟန်မပျက်ထိုင်နေရပေမဲ့ ရှုတင်းတင်းတော့ ဖြစ်မိတာပေါ့။

သူ့ပေါ်ဟိုဒင်းကျောတာခံရခက်သား မဟုတ်လား။ လက်သီးကို စားပွဲ
အောက်ဝှက်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အံကျိတ်ပြုံးရတာက
သည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဘာတဲ့ ကိုအာရဖွန်၊ ခင်ဗျား နောက်ကို
သည်း ကျုပ်တို့နောက်ကျောကကြွက်သားတွေ လိုက်ငေးပြီးတကောက်
အောက်သရေယိုပြီး လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားနဲ့ ပြောဆို
နဲ့နောပြီး သောက်စားရတာ အူစိုတယ်ဗျာ’

တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ကောင်တွေ၊ မြွေမြွေချင်း
ခြေကိုမြင်တာများ အရွဲ့တိုက်နေလိုက်ကြတာ။ မခံချိုမခံသာဖွယ်ရာ၊
‘ဒူးမနာကောင်နဲ့ ဝမ်းမနာမ စပ်ကျပြီး မွေးလာတဲ့ကောင်တွေ’ဟုသာ
ဆိုတတ်ပြီး ထောပနာပြုမိသည်။

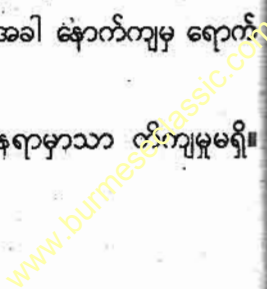
အခန်း (၈)

‘ဆွေသီခင်... ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့ မယ်ဆို’
 မှန်ရှေ့မှာတစ်ယောက်တည်း အရူးထနေသူက ထင်လတ်။
 သူ ဒီနေ့ မှီရသလိုပျော်နေပြီ။ ဆွေသီခင်ကလာမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့
 တွေ့နေကျနေရာမှာ တွေ့ရင်အဖြေပေးမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့တာကိုး။

တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဘူးသော ထင်လတ်တစ်ယောက်
 မကြုံစဖူး ရင်ခုန်သံတွေ ဒိန်းတပ်တပ်ဖြစ်နေပြီ။ ‘အို... အသင်
 လောက၊ အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုသော စကားကို
 ချီးကျူးပါလေ၏။’ ထင်လတ်ပြင်ဆင်လိုက်တာ ကိုရီးယားမင်းသား
 အသွင်ပေါ့။ မျက်နှာကဖွေးနေသလို ဆံပင်ကလည်း တောက်ပြောင်
 နေ၏။ ရေမွှေးနံ့ကလည်း တထောင်းထောင်းထနေ၏။

အဆိုတစ်ခု သူ ကြားဖူးထားသည်။ ဘယ်သူ့ဆီကလည်း
 မသိ။ ‘ချစ်သူမဖြစ်ခင် ချိန်းရင် အစောကြီးရောက်အောင်သွားသင့်
 သည်။ ချစ်သူဖြစ်ပြီးသွားလျှင် ချစ်သူချိန်းတဲ့အခါ နောက်ကျမှ ရောက်
 အောင် သွားသင့်သည်။’

ထင်လတ်အဖို့ အချိန်က အခြားနေရာမှာသာ ကိုကျမူမရှိ။
 ဒီနေရာမျိုးကျ တိတိကျကျ ရှိရမည်။

ချိန်းထားသောကော်ဖီဆိုင်မှာ ထင်လတ် စောရောက်ပေမဲ့ လည်း ဆွေသီခင်မရောက်သေး။ ဖြစ်ချင်တော့ ကော်ဖီဆိုင်ကဆိုင်ရှင် အတွားကြီးဆုံးသွား၍ နာရေးပို့ဆောင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်မဖွင့်။ စားပွဲထိုးလေးတွေက ထင်လတ်ကို နာရေးလိုက်ပို့မည်ထင်ပြီး ယပ် တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ရေသန့်ဗူးတစ်ဗူး လာပေးသည်။

ထင်လတ်လည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် စောင့်နေရရှာသည်။ ရေဝေးမီးက (၁)နာရီမီး။ နာရေးယာဉ်တွေက ၁၂ နာရီခွဲထွက်တော့ မည်။ ဆွေသီခင်က မလာသေး။

‘ကဲ... ကားပေါ်တက်ကြဟေ့...’

နာရေးပို့ယာဉ်တွေက ထွက်တော့မည်။

‘အစ်ကို... တက်လေ’

ထင်လတ်လည်း ဘီအမ်တစ်စီးပေါ် တက်လိုက်မိသည်။

‘ဒုက္ခပဲ... ငါတော့ ပြဿနာပဲ... ဆွေသီခင်နဲ့ လွဲသွားရင် သေပြီ’

ကားတွေကလမ်းချိုးလေးအကွေ့ ထင်လတ်တစ်ယောက် ဆွေသီခင်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

‘ဟာ... ဆွေသီခင်’

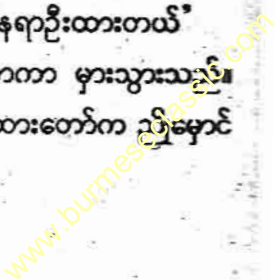
မထူးတော့ပြီ၊ ကားဆရာကို ရပ်ခိုင်းရသည်။

‘ဟိုးထား... ဆရာ... ဟိုမှာ တစ်ယောက်လိုက်မလို့’

ကားပေါ်က လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

‘ဆွေသီခင်... ဒီကို မြန်မြန်လာ နေရာဦးထားတယ်’

ထင်လတ် မထင်မှတ်ဘဲ စကားလောကာ မှားသွားသည်။ ဆွေသီခင် ကားပေါ်တက်လာသည်။ မျက်နှာထားတော်က ညှိမှောင် မှောင်နှင့်။

‘ဆွေ... ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ’

‘နာရေးတစ်ခု လိုက်ပို့နေရလို့’

‘ဟာ... ခုလည်းနာရေးပို့ သွားရမှာပဲလေ’

‘တော်ပြီ... ရှင်ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ပြီးမှဆက်ပြောမယ်၊
လောလောဆယ် ကျွန်မ စိတ်တိုနေတယ်’

ထင်လတ် ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ အချို့သူတွေက တစ်နေ့
တည်းနဲ့ နာရေးနှစ်ခါ လိုက်မပို့ချင်တတ်။ ဆွေသီခင် စိတ်ဆိုးသွား
ပြီလား မသိဘူး။

ရေဝေးရောက်တော့ ဆိုင်ရှင်အတွားကြီးအလောင်းကို မီး
သဏ္ဍိဟ်စက်ထဲ ထည့်လေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကိုဝင်းသိန်းက ငိုပါလေ
ဧရာ။ လူက နဂိုကမှ ပျော့နွဲ့နွဲ့ရယ်ငိုသံက စူးစူးရှရှလေးနဲ့ ပီပီသသ။

‘ကိုဝင်းသိန်း တရားနဲ့ဖြေပေါ့ဗျာ’

ထင်လတ်က မနေတတ်သူပီပီ ဝင်ထိန်းရသည်။

‘မဖြေနိုင်ဘူး... ဟီး ဟီး ဟီး... အမေရဲ့... အမေ့သမီးနဲ့
သဘောတူထားတဲ့ အမေ့သားမက်ကလေး ရောက်နေပြီလေ၊ ထကြည့်
ပါဦး’

‘ဟာ... မှားနေပြီ’

‘အမေရဲ့၊ အမေ့သားမက်ကလေး ကျွန်တော့်ယောက်ဖ ရောက်
နေပြီလေ’

ကိုဝင်းသိန်းက မွန်ထူပြီးလူမှားကာ အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်နေ
သည်။ ဆွေသီခင်ကမထင်မှတ်ဘဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကကို အထအနေ
ကောက်မိသည်။

နာရေးပို့ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ကိုပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထင်လတ်
မျက်နှာချိုသွေးရသည်။

‘ဆွေ... ကိုယ့်ကို ဒီနေ့ အဖြေပေးမယ်ဆို’

‘မပေးတော့ဘူး တစ်သက်လုံး မပေးတော့ဘူး’

‘ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ ကိုယ်ဘာတွေအမှား လုပ်နေလို့လဲ’

‘ရှင်ကလေး လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာတောင် မုန်လာဥလုပ်ချင်သေး၊ ဒါကြောင့် ဒီကော်ဖီဆိုင်ကို ခဏခဏလာနေတာကိုး၊ ဂျွန်ဘာသာရှင် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကို အဖြေသွားတောင်း ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့နဲ့’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး... မှားကုန်ပြီ... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ အဲဒါဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သပ်သပ်စီ’

‘တော်တော် ဆက်မပြောနဲ့’

ဆွေသီခင် ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။

‘ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေ ဆွေရယ်..’

‘ဘာမှ မရှင်းပြနဲ့တော့နော်၊ ဒါကြောင့် ဒီနားရေး လိုက်ပို့ခဲ့တာ အဖြေကရှင်းနေပြီ’

‘ဒါ လမ်းကြုံလို့’

‘တော်ပြီ၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ်၊ ကျွန်မပေးမယ့်အဖြေက ငါးရံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်တဲ့ ရှင့်အတွက် မရှိတော့ဘူး’

‘မဟုတ်သေးဘူး’

‘ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို ဆက်လိုက်မလာနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင့်ကိုပေးမယ့်အဖြေစာရွက်ကို ဟောဒီလိုဝဲပစ်လိုက်ပြီ’

ဆွေသီခင်က စာရွက်ကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထင်လတ်က စာရွက်ကို အတင်းလိုက်ဖမ်းရာ မထင်မှတ်ဘဲ..။

‘ဟာ... တိုက်ပြီ’

‘ဘုန်း...’

ထင်လတ် ကားတိုက်ခံလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘီးလေးဘီး ပါသောကားမဟုတ်။ ဘီးသုံးဘီး ပါသောကား။

သုံးဘီး Taxi မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်ဖြစ်နေ၍ တိုက်သောကားမှာ ဆိုက်ကား။

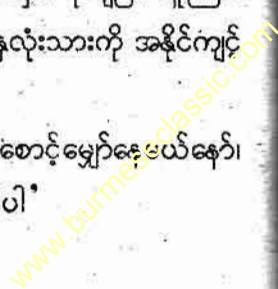
‘စိတ်ချလက်ချ ယူလိုက်ပါ သရဖီလေးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ နောက်တာပြောင်တာ တစ်ခုမှမပါတဲ့ ရိုးရိုးသားသား ရည်းစားစာပါ’

‘ဟွန်း... ဘယ်နာကြီးမှန်းကို မသိဘူး၊ ရည်းစားစာပါ ဆိုနေမှ ဘယ်လိုလုပ် ရိုးသားရမှာလဲ’

‘အရိုးသားဆုံး နှလုံးသား ဝန်ခံချက်မို့လေ’

စာကို အတင်းထိုးပေးနေတာက လူမြင်ကွင်းမှာ။ သူ့ပုံစံက ဇွတ်တရွတ်ဟန်ပန်ကြီး တစ်လက်မမှနောက်မဆုတ်မည့်ပုံပင်။ ဘေးဘီ ဝဲယာအရှေ့အနောက် လူတွေသိပ်မရိပ်မိခင် အမြန်ယူကာ လွယ်အိတ် ထဲထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ ရှက်ရှက်နဲ့ မထူးပါဘူး။ အရှက်ကြီးကွဲခံ ရမည့်အစား ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဖုံးဖုံးဖိဖိလေးပဲ ရှက်လိုက်ရတာပေါ့။ နှလုံးသားကတော့ ပန်းသီးလေးတစ်လုံးလို ရုပ်လှီးခံရချေပြီ။ လူကြား ထဲချည်ပြီးတုတ်ပြီး မလှုပ်သာမလှူးသာအောင် နှလုံးသားကို အနိုင်ကျင့် သွားတာ။

‘ကို... သရဖီရဲ့သဘောထားကို စောင့်မျှော်နေမယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ရာတော့ အကြောင်းပြန်ပါ’

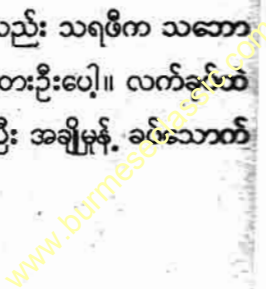
‘ပေးမယ်လေ တစ်စုံတစ်ရာကတော့ အခုချက်ချင်း ပေးရဲပါ
တယ်။ လက်ဖြန့်လိုက်’

ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် ခိုင်ဝေ လက်ဖြန့်မိလေ
သည်။ ဒီတော့မှ ပါးစပ်ထဲမှာ ထောင်းလမောင်းကျော ပျော့လဖတ်
လိုက်အောင်ဝါးခံထားရသော ဝါးပြီးထွေးထုတ်ချွင်းဂန်းကို တစ်ရှူး
နှင့်ထုပ်၍ ထည့်ပေးလေသည်။ လည်ချောင်းဝမှာ အော်ဂလီဆန်
ပျို့တက်ပေမဲ့ မနည်းမျိုသိပ်ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာပေါ့။ ဒါ အမှတ်
ပေးဖို့စမ်းသပ် ချက်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်လို့ပဲလေ။ မချိုပြီးလေး
ပြီးကာ ပြန်မေးရတော့သည်။

‘ဒါကို ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်’

‘ရှင်ပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပေးဆို၊ ကျွန်မ ပေးနိုင်တာပေးတာပဲ၊
ရှင်ဟာရှင် ဆက်ဝါးချင်ဝါးလေ’

သွားရှာပြီ။ သူ့ကို ငတ်ကြီးကျသွားရည်ယိုများ ထင်နေပြီလား
မသိ။ မနိပ်လိုက်တာ။ ကြယ်တွေကြွေအောင် ပြုလုပ်ပေးသော တစ်စုံ
တစ်ရာဟာ သူ့ခေတ်ကျမှ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ပျော့လဖတ် ပီကောဖြစ်
ရတယ်လို့။ အေးလေ... သူ့ကိုယ်တိုင်က အနေအထိုင်မတတ် လျှာ
ရှည်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသွားတောင်မိတာကိုး။ တစ်ရှူးနဲ့ အသေအချာ
လုံးထုပ်ပြီး အိပ်ကပ်ထဲ ထည့်လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းကို
တောင်မှ မြတ်နိုးယုယစွာတန်ဖိုးထားမယ့် အပေါက်မျိုးပေါ့။ မအိ
မလည်ဖြစ်သွားရှာတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း သရဖီက သဘော
တကျရယ်ပါသေးသည်။ ရယ်နိုင်တုန်း ရယ်ထားဦးပေါ့။ လက်ခုပ်ဆံ
ရောက်လာမှ အဲဒီရေကို လက်ဆေးရည်လုပ်ပြီး အချိုမှုန့် ခပ်သောက်
ပစ်မယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို အားတက်သရော ထင်လတ်နဲ့ ကျော်စော
မောင်ကို ပြန်ကြွားတော့ နှာခေါင်းရှုံ့တာ ခေါင်းခါကြသည်။

‘မင်းဟာကြီးကလည်း အချစ်မေတ္တာသံယောဇဉ် တောင်းပါ
တယ်ဆိုကာမှ ပီကေပျော့လဖတ်ကြီး ပြန်ပေးတယ်လို့’

‘အေးလေ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ သူက အချိရည်
တုန်တဲ့ ဝါးပြီးထွေးထုတ်ကြီး’

‘သူရက်ရောတာကို အရင်ပေးတာလေကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါတော့ သိမ်းထားရမှာပဲ၊ နောက်ဆို ချောကလက်ခွဲတာတွေ အဆင့်
ထိ တဖြည်းဖြည်းတက်လာမှာပေါ့’

‘သောက်ရူး... ချောကလက်မခွဲဘဲ ချောက်ကလောက်တွေ
ခွဲနေဦးမယ်၊ ထို့... ပြောရင်းနဲ့ ရွံလာပြီ’

‘အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အစပိုင်းတော့ပျော့တာပေါ့ကွာ၊ နောက်
ပိုင်းမှ မာကျောလာမှာလေကွာ’

သူ့တွက်ကိန်းနှင့် သူကတော့ဟုတ်လို့နေလေသည်။ နောင်
နောင်ခါများမှ ပျော့ဖတ်ဖတ်မှသည် ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။
ချစ်မိသည့်ဝန်တာက ပြောင်ပြောင်ပျက်ပျက် သူ့နှလုံးသားကို ဘယ်
လိုများ မာန်တက်ရဲမှာလဲ။ ဒီလိုပဲ သူ လွယ်လင့်တကူ တွက်ဆထား
လေသည်။ ပီကေပျော့တွဲတွဲလို ချစ်စရှည်ရှည် ဆွဲဆန်လိုက်သည့်
အဓိပ္ပါယ်သာဖြစ်ဖို့ကို ရည်မျှော်လို့ သူ ပျော်နေမိသည်။

ကင်န်တင်းမှာ ပြန်ဆုံတော့ ကလေးဆိုးလေးလို သရုပ် အနား
ကပ်ကာ သူ ခွဲခွဲပူဆာလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ၊ သရဖီကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး ကွာ၊ စောင့်မျှော်ရတာလည်း မောလှပြီ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုခိုင်ဝေရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို အရင်ဦးဆုံး အကြောင်းပြန်မှာပါ’

‘သရဖီကလည်းကွာ အကြောင်းပြန်မယ်၊ အကြောင်းပြန်မယ် နဲ့ အတန်းထဲကို ပြန်ပြန်သွားတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ’

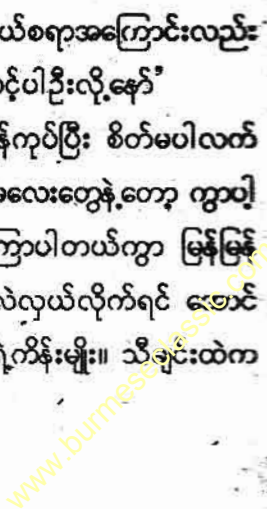
သရဖီက စိတ်မရှည်တော့လေဟန်နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မျက်စိ ချိုလာသဖြင့် သူ့ အသာကလေးအဖွိုးကုပ်ကာငြိမ်နေရသည်။ မျက်ဝန်း မှာ ခိုးလို့ခုလုအလိုမကျသဖြင့် အားငယ်တဲ့အရိပ်တွေ ဖြတ်သန်းပြေး ဝင်လာသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သရဖီလေးက သူ့ကိုသနားကြည့်လေး ဖြင့် တုံ့ပြန်ရှာပါသည်။

‘သရဖီ စဉ်းစားနေပါတယ်၊ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ရင်းပြီး ဆုံးဖြတ် ရမှာမို့ တိုင်းတာချင့်ချိန်နေရတာပါ’

အရေးထဲမှာ သူမက တိုင်တက်ပြီး ခြင်းကိုချိတ်နေပြန်သေး တယ်။ ခိုင်ဝေ ဝိုင်နေရပြီ။

‘ကိုခိုင်ဝေကို သရဖီအနေနဲ့ ငြင်းပယ်စရာအကြောင်းလည်း ရှာမတွေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခဏတော့စောင့်ပါဦးလို့နော်’

ခိုင်ဝေ အီလည်လည်မျက်နှာကြီးမှုန်ကုပ်ပြီး စိတ်မပါလက် မပါ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ဟိုအဆိုတော်မလေးတွေနဲ့တော့ ကွာပါ နော်။ နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တယ်။ ကြာပါတယ်ကွာ မြန်မြန် သိပ်စိတ်ညစ်တယ် ဆိုတာလေးတွေနဲ့သာ လဲလှယ်လိုက်ရင် ဇာတ် မဇီး၊ သောက်ကျိုးနည်း ဒီဘဝစွဲရချည်သေးရဲ့ကိန်းမျိုး။ သီချင်းထဲက လေကျယ်နေလို့သာပေါ့။

‘စောင့်မယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဒါပဲနော် သရဖီကိုချစ်ရင် စိတ်
ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရမယ်’

တရားဝင်စစ်ကြေညာသလို သူမက ပြောကာထွက်သွားလေ
သည်။ စိတ်နာနာနဲ့ သူ့ အားရပါးရစောင့်လိုက်ပါသည်။

‘စောင့်မယ်၊ စောင့်မယ်၊ သေအောင်စောင့်မယ်’

‘ဒီမယ် မင်း စောင့်ချင်ရင်လည်း ဓာတ်တိုင်ကိုသွား တိုင်နဲ့
ခေါင်းသာပြေးစောင့်လိုက်၊ ဒီမှာတော့ စောင့်စရာ မင်းအတွက် ဘာမှ
မရှိဘူးကွ’

ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေမှန်းမသိသော ဆိုင်ရှင် ကိုဇော်
လင်းထွဋ်က ဝင်ကောလေမှ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်နိုင်တော့ပြီမှန်း သူ
ရိပ်မိလေသည်။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဦးလေမှပဲ။ တော်နေကြာ
ဘိုးဘွားရိပ်သာ ရောက်တာတောင်မှ ကျွန်မကရှင်ကို ကစွီးပင်နဲ့ခေါင်း
ဆောင့်ရင် အဖြေပေးမလို့ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမည်။ နှစ်လုံးတည်းနဲ့
ဘောင်းဘီကျပ်ရမဲ့ အဖြစ်မျိုးလေ။ ဘေးဘီမှ မြင်လို့မကောင်း။

အခန်း (၉)

‘ဆွေသီခင်ရေ... နင့်ကို ဧည့်သည်တစ်ယောက် တွေ့ချင်
လိုတဲ့’

အပြင်ကပြန်လာသော ရုံးစာရေးမလေးက ဆွေသီခင်ကို
အကြောင်းကြားသည်။

‘ဘယ်သူတုန်းဟ...’

‘သိတော့ မသိဘူး၊ ဘော့စ်တော့ ဘော့စ်ပဲထင်တယ်၊ ဝတ်
ထားတာ အပျံ့စားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေအရွယ်ကြီး’

‘ဟာ...’

ဆွေသီခင် အပြင်ကို အမြန်ထွက်သွားသည်။ အတင်းပြောပြီး
ထွက်ခဲ့တဲ့သူက တွတ်ထိုးနေပြီ။

‘ဆွေသီခင် ဆိုတာ သမီးကား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

‘သမီးအားရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး စကားပြောရအောင်နော်’

‘ရပါတယ်... အန်ကယ်’

ဆွေသီခင်လည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုနဲ့ ပါ
သွားသည်။

‘သမီးနာမည်က ဆွေသီခင်နော်၊ သမီးအမေတို့လင်မယား
ရော အဆင်ပြေကြလား?’

‘ရှင်...’

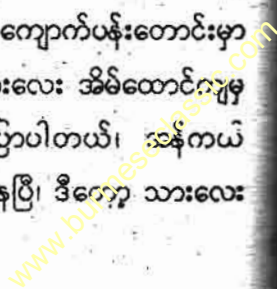
‘မအံ့ဩပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ အန်ကယ်က သမီးတို့မိသားစု
အကြောင်းကို စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်ကယ်က သမီးနဲ့
အခုချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတဲ့ ထင်လတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့အဖေပါပဲ’

‘ရှင်... ကိုထင်လတ် အဖေ၊ အမေတွေက နယ်မှာဆို
ကျောက်ပန်းတောင်းမှာဆိုလား?’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီး အန်ကယ် ရှင်းပြပါ့မယ်’

အဘိုးကြီးက မှုန်ဝါးနေသောဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံထုတ်ပြသည်။
ကလေးတစ်ယောက် သုံးနှစ်သားလေးကို ပွေ့ချီပြီး ရိုက်ထားသော
လူတစ်ယောက်ပုံ။

‘ဒါက ထင်လတ်လေ၊ အန်ကယ်နဲ့ သူနဲ့က ဆယ်နှစ်သား
ဘဝကတည်းက ကွဲကွာသွားကြတာတကယ်တော့ ဒါတွေဟာ
အန်ကယ်မိခင်ဖြစ်တွေပါ၊ အန်ကယ်အဖေတွေပါ၊ အန်ကယ် နောက်
မိန်းမယူသွားပြီး သားလေးကို အခုလက်ရှိ ထင်လတ်အဖေနဲ့အမေဆီ
မှာ ထားရစ်ခဲ့တာပဲ၊ အခု အန်ကယ်ရဲ့နောက်မိန်းမလည်း ဆုံးပါးသွား
ပြီး အန်ကယ်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ အန်ကယ်က အမွေတွေကို
တစ်ဦးတည်း သောသားကိုလွှဲအပ်ဖို့ ကိုကျော်ဦးတို့ လင်မယားကို
လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်၊ သိပ်မကြာသေးခင်မှာပဲ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ
သွားတွေ့ခဲ့တယ်၊ ကိုကျော်ဦးက သူတို့ သားလေး အိမ်ထောင်ကျမှ
အဖြစ်မှန်တွေကို ဖွင့်ပြောချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အန်ကယ်
ရန်ကုန်ရောက်တော့ ထင်လတ်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ၊ ဒီတော့ သားလေး

အိမ်ထောင်ပြုမဲ့အရေး အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားရပြီ
 ဆွေသီခင် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။ ဒီအတိုင်းဆို
 သူ့ချစ်သူထင်လတ်ဟာ သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့သားအရင်း ခေါက်ခေါက်
 ကြီးပေါ့။ အရင်ပေပေတေတေဖြစ်နေတဲ့ ထင်လတ်ကို အပြစ်တင်စော
 တာကို နောင်တရမိ၏။

‘ဒီတော့ သမီးရယ်၊ အန်ကယ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ သိပ်
 မပြောချင်ဘူး၊ သမီးနဲ့ထင်လတ် အိမ်ထောင်ပြုမဲ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး
 အကောင်အထည်ဖော်ချင်တယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ အန်ကယ်ပေး
 မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအန်ကယ်ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်’

‘ဘာများလဲ အန်ကယ်’

‘သမီးတို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသွားမှ ထင်လတ်ဟာ အန်ကယ်
 သားအရင်းဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပေးပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ သမီးချစ်သူကို
 သမီး ဖုံးကွယ်ထားစေချင်တယ်၊ ကိုကျော်ဦးတို့ကိုလည်း အန်ကယ်
 ပြောပြထားပါတယ်၊ သားလေးသိသွားရင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်မှာစိုးလို့
 လေ၊ သားလေးက သူ့အဖေအရင်းကို နာကျည်းနေတာ’

အဘိုးကြီးက မျက်မှန်ကိုခွတ်ပြီး နဖူးကနေမေးစေ့အထိ
 ထက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်သတ်နေသည်။

‘အန်ကယ် ပြောတာတွေက တကယ်လား’

‘သမီးရယ်၊ အန်ကယ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊
 သူ့သားတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို အန်ကယ်အသက်အရွယ်နဲ့မညာချင်ပါ
 ဘူး၊ အန်ကယ်သားကလည်း သမီးနဲ့ချစ်သူတွေပဲဟာ’

‘သမီး မယုံလို့မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုထင်လတ်က ဘာမှ
 ပြောဘူးလို့ပါ၊ ထားပါတော့၊ အန်ကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း

ဖြစ်စေရပါမယ်လို့ သမီး ကတိပေးပါတယ်။ ကိုစင်လတ် ဘာမှ မသိစေရပါဘူး’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်’

အဘိုးကြီးက လှိုက်ဖိုသောလေသံနှင့်ဆိုတော့ ဆွေသီခင် သနားစိတ်ပိုမိသွားသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေသော သားအဖ တွေဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

‘သမီးလေးဟာ သားအပေါ်သစ္စာရှိမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပါလို့ အန်ကယ် ယုံကြည်ပါတယ်။ အန်ကယ်ကလည်း အမွေဆက်ခံ စရာဆိုလို့ သားအရင်းလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ ကဲ... ကဲ... သမီးလေးလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်။ ရှေ့... ဒါ အန်ကယ် ကုမ္ပဏီ လိပ်စာကဒ်၊ ကိစ္စရှိရင် သမီးလေး လာခဲ့နော်၊ ဘာအခက်အခဲမဆို အန်ကယ်ကူညီမယ်ဟုတ်ပလား။ အန်ကယ်နာမည်က ဦးထင်မောင့် တင့်ပါ။ အန်ကယ် စိတ်ချမယ်နော်’

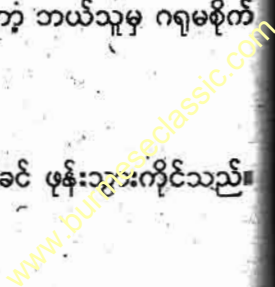
‘ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်’

ဆွေသီခင် အဖေလို့ ယောင်ြီးထွက်သွားတော့မလို့။ ဆွေသီ ခင် စိတ်ကူးတွေတနှင့်တပိုး ယဉ်ချေပြီ။ သူမတော်ရသေးတဲ့ယောက္ခမ က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးပဲ။ သူလည်း သူဌေးချွေးမ ဖြစ်ချေပြီ။ ချစ်သူမောင်ထင်လတ်ကလည်း အသစ်စက်စက် သူဌေးသားလေး။

ဆွေသီခင် ရုံးပြန်ရောက်တော့ မင်သေသေနှင့် နေရသည်။ အတင်းပြောနေကြသူတွေကလည်း ရှိပြန်တော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် တော့။

‘ဆွေသီခင် ဖုန်းလာနေတယ်’

ရုံးအုပ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဆွေသီခင် ဖုန်းသွားကိုင်သည်။

‘ဟဲလို... ဆွေသီခင်ပါ’

‘သမီးလား... ဦးပါ... ခုနက ပြောစရာတစ်ခုကျန်သွားလို့၊ သားလေးထင်လတ်က ဦးသားအစစ်ဟုတ်မဟုတ် မယုံရင်လေ သူ့လည်ဂုတ်နှင့်ကျောရိုးအစကြားမှာ ဆေးလိပ်မီးထိတဲ့ ဒဏ်ရာဟောင်းရှိတယ်၊ သမီး ကြုံရင်သတိထား ကြည့်လိုက်ပါ၊ ဒါပဲနော်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

ဆွေသီခင် သက်ပြင်းအထွေးလိုက်ကြီးပါ ဖုန်းသံနဲ့ အတူတူကျသွားပါသည်။

အဘိုးကြီး ငါ့အကြောင်းတွေ တော်တော်သိနေပါလား။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

အပျံ့စားအမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူမစားပွဲအနား လာရပ်ကာ ခွင့်တောင်းသည်။

‘ထိုင်မယ်နော် ညီမလေး’

‘ဟုတ်၊ ရပါတယ် ထိုင်လို့ရပါတယ်’

သူတစ်ဦးအမျိုးသမီးက ဒဏ်ပေးထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုင်လိုက်ထလိုက် လုပ်နေတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ထိုင်ခုံဆိုတာ ထိုင်တဲ့ခုံပါ’

နားမလည်စွာ သူမမေးမိတော့ မချီတင်ကဲပြုံးပြီး အံကျိတ်ထိုင်ချကာ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုဒင်းလေ ထိုင်ခုံမှာရေစိုနေလို့ အဘိုး...’

မအီမလည်ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး သူမ ဟန်ဖြူ

ပင် မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မိတော့သည်။ မဆီမဆိုင်ဆိုပေမဲ့ ဆီဆီဆိုင်ဆိုင် အားမနာပါးမနာပင် အားနာရတော့သည်။

‘ညီမလေး ကိုယ့်ကိုစကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါလား၊ ဟို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့’

‘ရပါတယ် မဖြစ်ပါဘူး ပြောပါ’

‘ညီမလေးနာမည်က သရဖီနော်’

‘ရှင်’

ရုတ်တရက် သူမနာမည်ကိုသိနေသဖြင့် အထိတ်တလန့်ပင် ရေရွတ်မိလေသည်။ သူစိမ်းအမျိုးသမီးက အလှဆုံးအပြုံးကလေး ဖွင့်ပြီး ဆက်ကာပြောသည်။

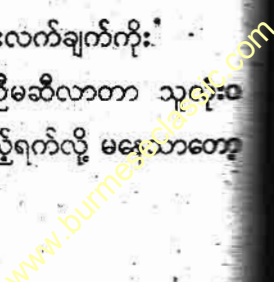
‘ဪ... သိပ်အံ့ဩသွားသလား ညီမလေး၊ ဒီလိုပါ ကိုယ့်နာမည်က မိုးမေမိမပါ’

နာမည်ကြားရုံနှင့် မူးမော်မေ့ချင်စိတ်တွေ မွှေးဖွားလာတော့သည်။ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိဘဲ ဘူးလုံးနားထွင်း ဖြစ်ရသည်။

‘ညီမလေးရဲ့နာမည်ကိုသိပြီး ဘာကြောင့် ရင်းနှီးနေလဲဆိုတော့ ဟိုခိုင်ဝေကြောင့်ပဲပေါ့၊ ခိုင်ဝေနဲ့ကိုယ်နဲ့က မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်မောင်ဘက်မျက်နှာလိုက်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ညီမလေးအကြောင်းတွေ စိတ်လိုလက်ရ ရင်ဖွင့်တယ်’

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒင်းလက်ချက်ကိုး’

‘အို... မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကိုယ့်ညီမဆီလာတာ သူလုံးဝမသိဘူး၊ ကိုယ်က သူ့အကြောင်းသိလို့ မကြည့်ရက်လို့ မေးသာတော့တာနဲ့လာအကူအညီတောင်းတဲ့ သဘောပါ’

ပျာပျာသလဲငြင်းကာ မိုးမေမိက မိုးကြီးလေကြီး ပြောနေပေ
ပြီ။ သူ့ဘက်က နစ်နာတာမှ မဟုတ်တာ။ လက်ကလွတ် ဝဋ်ကျွတ်
သဘောနဲ့ ဝက္ကက်အပ်နေလိုက်တာများ။

‘မမက ရိပ်မိတာပေါ့၊ သူ ဒီလောက်တစ်ခါမှမခံစားရဘူး
လေ၊ တကယ်အပြစ်ကင်းတယ် ကိုယ့်မောင်က၊ ပြီးတော့ မရိုးမရှင်း
လည်း မလုပ်ဘူး၊ အခု ကိုယ့်ညီမလေးဆီကိုလာတာ သူသိသွား
ရင် ဒေါသပုန်ထမှာ၊ သူ့ကိုတော့ မပြောလိုက်နဲ့နော်’

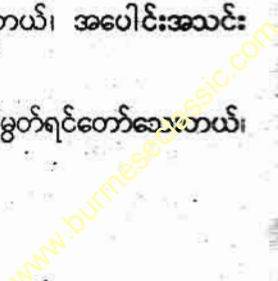
အစ်မတစ်ယောက်လုံးကတောင် မိန်းမချင်း ရက်ရက်ရောရော
ကြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ သဒ္ဒါကြည်ဖြူနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့
ခိုင်ဝေသဘောရိုးနဲ့ သူ့အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားတာ ပေါ်လွင်နေပြီ။
ခုမြင်ခုကြိုက် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အချစ်စစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ဆိုတာ
ဟာလည်း ရခဲလှသော လူ့အခွင့်အရေးကြီးပင်။

‘ကိုယ့်မောင်ဘက်က ကိုယ်အာမခံပါတယ်၊ သူက ညီမလေး
နဲ့တွေ့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မစားနိုင်မအိပ်နိုင် ဖြစ်ရတာပါ’

အပြောကတော့ ကျလောက်ပါရဲ့။ အိမ်ကိုချက်ချင်းထပြီး
ထိုက်သွားစေလောက်သည့်အပြောမျိုးပင်။ သူမအနေနဲ့ လှိုက်မော
ရင်ခုန်မိလှပေမဲ့ လျှော့ပေါ့ဈေးနဲ့ ဈေးပေါပေါမပေးလိုပေ။ ဒါကြောင့်
စာသိဖာသာ အင်းမလုပ်အဲမလုပ်အမှုအရာဖြင့် ဟန်လုပ်ကာမူနေ
ထိုက်ပါသည်။

‘သိပ်သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သူငယ်ငယ်ကတည်းက
ဘာက လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပေးပါတယ်၊ အပေါင်းအသင်း
အဖော်သဟာ အရမ်းငတ်မွတ်ခဲ့ပါတယ်’

‘ငတ်ကြီးကျစရာရှားလို့ မုန့်တွေငတ်မွတ်ရင်တော်ဆေးဘာယ်၊
သူ့ကျမှ အဖော်ငတ်ရတယ်လို့’

‘အေးလေ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးပြောတာနဲ့ ကိုယ်
တောင် စကားတွေမှားကုန်ပြီ၊ သူက အရမ်းအထီးကျန်ဆန်ပြီး နေခဲ့ရ
တာလေ၊ အဖော်အရမ်းမင်တာကိုပြောတာပါ’

သူမ ပျင်းရိငြီးငွေ့လေးတွဲစွာပင် မိုးမေမိရဲ့ မက်လုံးများကို
ဆက်နားထောင်ရသည်။ ဟိုကလည်း အခွင့်အရေးရတုန်း မိုင်ကုန်
အရောက်ပို့တော့သည်။

‘အရုပ်တွေ၊ ကစားစရာတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတော့ သက်ရှိ
အပေါင်းအဖော်ကို သူ မတွယ်တာစဖူး တွယ်တာရှာမှာပေါ့ကွယ်’
တွယ်တာရှာတယ်ဆိုတော့လည်း တွယ်တာလေးက သီချင်း
မဆိုဘဲ ဘယ်ကမ္ဘာမှာသွားပုန်းနေလို့လဲ။ အားနာတာရယ်၊ သနား
ကြင်နာတာရယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေရယ် ရောထွေးကုန်သည်။

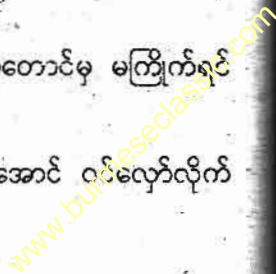
‘သူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးအရာကို ပထမဆုံး သူဆုံးရှုံးရ
ရင်ကြေကွဲနေတော့မှာပါကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သူ့ကိုထိခိုက်
နစ်နာအောင် မကြံရွယ်ပါဘူး၊ မတော်တဆထိသွားရင်တော့ မတတ်
နိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ကို ကျွန်မ ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်’

‘မမတို့က ဘယ်သွားသွားဘာလုပ်လုပ် သူစိတ်ပြေလက်
ပျောက် ဖြစ်အောင် ဝင်ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက သူ့ကို
အပေါင်းအသင်းကြောင့်ပျက်မှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်
သူ့ကိုမြင်သာမြင် မကြင်ရဲဘူး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်’

‘သူ့မိဘတွေက မမတို့ လာခေါ်တာတောင်မှ မကြိုက်ရင်
ကျွန်မနဲ့ဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့နော်’

သူမက အကျပ်ရိုက်သွားစေလောက်အောင် ဂင်လှော်လိုက်

သောအခါ မိုးမေမိ အရှိန်တွန့်သွားရသည်။ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် ကြိုးစား
ပမ်းစား စကားကိုပြန်ပြင်ရှာသည်။

‘သူ့ အထီးကျန်နေရတာသနားစရာပါကွယ်၊ သူ့အချစ်ရေး
အချစ်ရာကိုတော့ ဟန့်တားမယ်မထင်ပါဘူးလေ၊ သနားငဲ့ညှာသော
အားဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး ကူညီပေးဖို့ပါ ညီမလေးရယ်’

‘ok ရပြီ၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ
ဘက်က လူမှုရေးအံ့ဒီလောက် မညံ့ဖျင်းစေရပါဘူး’

ယခုမှ နှစ်ယောက်သားစိတ်တိုင်းကျသွားဟန်ဖြင့် ကိုယ်စီ
အပြုံးချင်းဖလှယ်မိကြလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သနားတတ်တဲ့
စိတ်အခြေခံကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နေရာယူခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။

‘မမ တွက်ဆထားပြီးသားပါ၊ ခိုင်ဝေ တကယ်ကြွေတဲ့သူဟာ
တော်ရုံမိန်းကလေးတော့ မဖြစ်လောက်ဘူးလို့’

‘အို မမကလဲ မဟုတ်တာ ဘာစားမလဲ ကြိုက်တာမှာလေ’
အမြောက်ကြိုက်တာကလည်း လူ့သဘာဝပဲမဟုတ်လား။
မိုးမမက ဒီအထာတွေကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာကျင်လည်ထားပုံရသည်။
လှပသပ်ရပ်သလောက်ပဲ ပီရီပိုင်နိုင်လေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မမက သဘောရိုးနဲ့ပြောတာ၊ ညီမလေးကို
ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မမကပဲ အားလုံးရှင်းမှာပါ’

‘အစ်မကြီး သဘောရိုးနဲ့ စကားပြောတော့ လေသံ ဘယ်လို
ထွက်လဲဟင်၊ သားသိချင်လိုက်တာ’

အရေးထဲမှာ နားစွန့်နားဖျားကြားသွားတဲ့ စားပွဲထိုးကောင်လေး
ကဝင်မေးနေသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရသေးသည်။

သဘောရိုး မကလို့၊ စက်လှေရိုးနဲ့ပဲပြောပြောပေါ့။

Heart ထိတော့ အသည်းငြိသွားတာပေါ့။ သူမ စုံစမ်းမိ သလောက်အရတော့ ခိုင်ဝေက ကျောင်းထဲမှာပျော်ပျော်ပါးပါးနောက် ပြောင်မှုသန်တာတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှပြောစရာမရှိပေ။ အစ်မတစ်ဝမ်း ကွဲ ဖြစ်သူကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူမဲဆွယ်သွားလေပြီ။ ဒီလိုဆို တော့ ဘာလိုသေးလို့လဲ။ သူမလိုချင်တာလေးတွေနဲ့ ချုပ်ကိုင်ပြီး အချစ်တွေ ပုံအောအပ်နဲ့လိုက်ရုံပဲ။ ဘာခက်တာလိုက်လို့။

ခိုင်ဝေဆီသို့ ဖုန်းဆက်ကာကြိုတင်စကားဦးသန်းလိုက်သည်။ ချိုသာကြည်လင်သောဥတုရဲ့မိုးခြိမ်းသံကိုကြားရုံနဲ့ ဘယ်လို သက် ရောက်စွာ ရွာသွန်းမလဲ သူ သိသင့်တာပေါ့။

‘ကိုခိုင်ဝေလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’

‘လာမဲ့တနင်္လာနေ့ကျရင် အပိုင်းကစောင့်နေပါ။ အဲဒီနေ့ကျရင် ရှင့်ကို အဖေ နားမလို့’

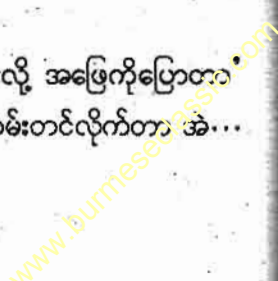
ခွဲနဲ့တိတာစွာပြောလိုက်ရာ စကားပလီပလာပင် မပီကလာ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ တစ်ဖက်မှခိုင်ဝေက ပြုံးပြုံးပြာပြာဖြင့် ပြန်ငြင်း ပါသည်။

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သရဖီရယ် ကိုယ့်မိဘတွေသဘော ထားကွဲအောင် မရက်စက်ပါနဲ့’

‘ခွီ... ခွီ... မဟုတ်ဘူး လောသွားလို့ အဖြေကိုပြောတာ’

‘ဟင်... တကယ်လား... ဟာ... ဝမ်းတင်လိုက်တာ အဲ...’

ဝမ်းသာပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ’

‘အသေအချာ နားထောင်ဦးလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ တသွေမတိမ်းနာခံလျက်ပါ’

အချစ်တွက်ဆို အနာခံတာတောင် တသွေမတိမ်းတဲ့လား။ လက်ဖြောင့် လောက်လေးဝှသမားခေါ်ပြီး အနာခံခိုင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘဲ ရှိဦးမယ်။

‘အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်မက ဖိနပ်အပြာလေးကို စီးခဲ့ရင် ရှင် သဘောပေါက်လိုက်တော့၊ အဲ... ဖိနပ်အနီ စီးလာခဲ့ရင်တော့ ရှင် ကံဆိုးပြီသာ မှတ်လိုက်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖိနပ်တွေအားလုံး အပြာရောင်ဆိုးထားပါလား သရဖီရယ်’

‘ဘာလို့ ဆိုးရမှာလဲ၊ ရှင် လူလည်မကျနဲ့၊ ကျွန်မက ထာလာစုံ ကြိုက်တယ်၊ ခုနစ်ရောင်ခြယ်ကို ကြိုက်တာ’

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းသွားတဲ့ ဖုန်းသံထဲမှာ ခွန်အား တွေပါလာသည်။ အပျော်နဲ့ မောရတဲ့နေ့ရက်တို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ကို ရောက်လာပြီ။ အဲဒီမှာ ချစ်ခြင်းကကြံ့နေမှာပေါ့။ သူမရဲ့ အပြာ ရောင်ဖိနပ်လေးတစ်ရံ၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးယူ၍ စိတ်ကူးနဲ့နမ်းကြည့်ရင် ဟောင်မှ ခွေးမစင်နဲ့လေးက ယဉ်ယဉ်ကလေး သင်းနေဦးတော့မှာ။ ဖိနပ်သာ ပြာပါစေ၊ ခွေး ဟိုးဒင်းမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဓိက အရေးကြီးတာက အပြာရောင်သန်းသော ဖိနပ်လေးဖြစ်နေဖို့ပဲ။

အခန်း (၁၀)

‘ငါ့နာမည် အာရဖွန်ရိန်းဂျားလို့ခေါ်တယ်။ မင်းတို့က ဒီရပ်ကွက်က တကယ့်အပေအတေလူမိုက်တွေဟုတ်သလား၊ သတ္တိ ရှိဖို့မလိုဘူး၊ မိုက်ရူးရဲဆန်ဖို့လိုတယ်။ မင်းတို့ Lord Of The Ring ကားထဲက ဆော်ရှမန် ပြုပြင်ယူထားတဲ့ မိစ္ဆာတွေလိုစိတ်ပဲရှိရမယ်’

အာရဖွန်ရိန်းဂျားက နားနှစ်ဘက်မှာ နားကြပ်၊ ဈာန်လုံးနှစ်လုံးမှာဈာန်မှန်နဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့်ကြောနေသည်။ ထိုင်နေသည့်နေရာကလမ်းဘေးအုတ်ခုံ။

သူ့ရှေ့တွင် ပျော့နွဲ့နွဲ့ရပ်နေကြသော လူမိုက်သုံးကောင်။

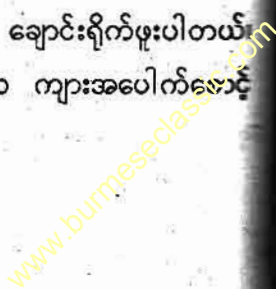
‘မင်းတို့နာမည်တွေ ပြောကြစမ်း’

‘သူက ခါးမျိုးညွန့်၊ ဒီဘက်က ဓားဝင်းထွန်း၊ ကျွန်တော်က ကျားနိုင်ထွန်းပါ’

‘မင်းတို့က ဗလတွေတော့ မရှိဘူး၊ ‘ဇ’တွေရှိသလား’ အာရဖွန်ရိန်းဂျားက ရှုံ့မဲ့စွာမေးသည်။ ကျားနိုင်ထွန်းက...

‘ကျွန်တော် လူနှစ်ယောက်တိတိ ချောင်းရိုက်ဖူးပါတယ်။ လက်ရှိအလုပ်က ဈေးထဲကဈေးအိမ်သာမှာ ကျားအပေါက်ပေါင်း တာဝန်ခံ လုပ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်ယောက်’

‘ကျုပ်နာမည် ဓားဝင်းထွန်း၊ လူငါးယောက်နဲ့ ဓားချင်းယှဉ် ခုတ်လို့ ဟောဒီလက်ဖျံမှာပဲကြည့်၊ အမာရွတ်တောင် တော်တော်နက် တယ်၊ အခု လက်ရှိအလုပ်ကတော့ ပန်းပဲဖိုတစ်ခုမှာ ဓားသွေးနေ တယ်’

ဓားဝင်းထွန်းက သူ့လက်ဖျံက အမာရွတ်ကို ထုတ်ပြသည်။ ဆက်လက်၍ ခါးမျိုးညွန့်က မှင်မောင်းနှင့် ပြောသည်။

‘ခါးမျိုးညွန့်ပါ၊ လူတော်တော်များများကို ခါးရိုးချိုးဖူးပါတယ်၊ သေတဲ့သူသေသွားတယ်၊ အခုလက်ရှိ အလုပ်က ခါးပိုက်နှိုက်အေဂျင်စီ တပါ’

‘ကြိုက်သွားပြီ၊ တို့တစ်တွေ လုပ်ငန်းစမယ်၊ မင်းတို့သုံး ထောက်စလုံး ထင်လတ်ဆိုတဲ့လူရဲ့ လည်ဂုတ်အောက်ဘက်နားကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးရမယ်’

‘ဒါလေးပဲလား၊ ပျင်းစရာကြီး’

‘မင်းတို့အတွက် တန်ပါတယ်၊ ရှေ့... တစ်ယောက်ကို ငါးထောင်စီယူကြ၊ အောင်မြင်ရင် ထပ်ပေးမယ်’

အာရာဖွန်ရိမ်းဂျားက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြပြီး သုံး ထောက်စလုံးကို ငါးထောင်စီထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ထင်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကောဟိုကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆိုင်နေတယ်၊ ငါ မင်းတို့ကိုပြမယ်၊ ပိပိရီရီလုပ်ကြ၊ ရန်စတာမျိုး ခြစ်စေနဲ့၊ သဘောပေါက်လား’

‘ရက်စံဆား’

‘ဒါဆိုရင် ဝိုးကြတော့၊ အနီရောင်မျက်လုံးကြီး စောင့်ကြည့် တယ်၊ ဆော်မွန်ရဲ့မျက်လုံးကြီး’

www.burmeseclassic.com

ထင်လတ်က လူတစ်ဦးနှင့်လေပစ်နေသည်။ ထင်လတ်က ဖြစ်ချင်တော့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဓားဝင်း ထွန်းတို့က ထင်လတ်တို့ဝိုင်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ကျားနိုင်ထွန်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုမီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ထင်လတ်က နေပူသဖြင့် အခြားလူတစ်ဦးနှင့် နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ကျားနိုင်ထွန်းက နောက်ကိုမကြည့်ဘဲ ထိုးချလိုက်သည်။

‘အမလေး... သေပါပြီ...’

ထအော်လိုက်သူက ထင်လတ်မဟုတ်။ ရုပ်ကွက်ထိပ်က ကရာတေးဆရာဂျင်းဂျားပင်။ စိတ်ကလည်း သိပ်ဆတ်၏။ ဟို လူမိုက် သုံးကောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

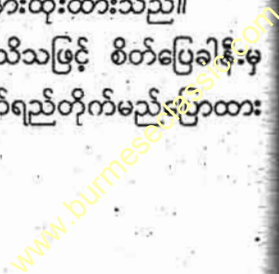
‘မင်းတို့က ငါ့ကို မိုက်လို့ စိန်ခေါ်တာပေါ့လေ၊ သေပေ တော့...’

ဂျင်းဂျားက ကရာတေးကွက်တွေနှင့် ဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက် လေသည်။ ကျား၊ ဓား၊ ခါး သုံးယောက်စလုံးမှာ ဘယ်လိုမှ မခုခံ နိုင်ဘဲ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရတော့သည်။

‘သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ့ကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ထိုးရတဲ့ သတ္တိ တော့ ရှိနေသေးတယ်၊ ဘာကောင်တွေလဲကွာ’

ဂျင်းဂျားက သူ့လက်စွဲတော်ဂျိုးသိန်းကြီးကို ကောက်ဖွာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောနေသည်။ ပြီးနောက် ဆေးလိပ်သောက်လက်စကို ကောင်တာခုံနားထိုးထားသည်။

ထင်လတ်လည်း ဂျင်းဂျားစိတ်ကိုသိသဖြင့် စိတ်ပြေခါနီးမှ ဝင်ရရှာသည်။ ဂျင်းဂျားက သူ့ကိုလက်ဖက်ရည်တိုက်မည်ပြောထား တာကိုး။

‘ကိုကြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်ထား... ထား... ခဲ့...’

‘မင်းကတစ်မျိုး၊ ဒီမှာနာရတဲ့ အထဲ...’

- ဂျင်းဂျားက ကြိုးကြာပျံ့ဝဲဟန်ဖြင့် ထင်လတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ မထင်မှတ်ဘဲ ထင်လတ်မှာ ယိုင်သွားပြီး ကောင်တာခုံက ဆေးလိပ်မီးနဲ့ လည်ဂုတ်အောက်နားကို ထိထိမိမိထိုးမိပါလေရော။

‘အမလေး... ပူလိုက်တာဟ...’

ထင်လတ်က အကျယ်ကြီးအော်လိုက်လေသည်။ ကျောကုန်းထိုကိုင်ကာ အတင်းခါချလေတော့၏။

ထင်လတ်မှာ ကျား၊ ဓား၊ ခါးသုံးကောင်ကြောင့် ဘာမှ ဖြစ်ဘဲ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ဆေးလိပ်မီးရဲ့ရဲထိခဲ့လေတော့သည်။

အအေးဆိုင်လေးတွင် ထင်လတ်နှင့် ဆွေသီခင်တို့ အအေးသောက်နေကြသည်။ မိန်းမတို့သဘာဝစပ်စုခြင်းဝသီအရ ဆွေသီခင်ထင်လတ်ဘဝအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ စကားလမ်းကြောင်းခေါ်ကြည့်သည်။

‘ကိုထင်လတ် ခုနေ သူဌေးဖြဲ့သွားရင် ကိုထင်လတ်စိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ’

‘ဆွေ... မင်း ကိုးရီးယားက ဘေးတွေကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကို ဘာ ဆွေလျှောက်မေးနေတာလဲ’

ထင်လတ်က ရယ်မော၍ ပြောသည်။

‘ကိုထင်လတ်ကလည်း လူကံကြမ္မာကို မမြင်နိုင်ဘူးလေ။ ထိုထမ်းလာတာကိုမမြင်ရဘူး၊ လုံထမ်းလာတာပဲ မြင်ရတယ်။ ဘဝဆိုတာ အချိုးအတွေ့အပြောင်းအလဲတွေ အရမ်းများတာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ ဆွေရယ်၊ ကိုယ် သူဌေးဖြစ်ပါပြီတဲ့၊ ဆွေလည်း သူဌေးကတော် ဖြစ်နေပြီပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရဲ့သူဌေးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျောထောက် နောက်ခံကောင်းမှလည်း ဖြစ်တာ၊ ကိုထင်လတ်အဖေနဲ့အမေက ချမ်းသာနေရင်လည်း သူတို့ အိမ်နဲ့အဝါတွေကြောင့် သူဌေးဖြစ်နိုင် တာပဲ’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်၊ အမေက ခဏခဏပြောဖူးတယ်၊ ငယ်ငယ်ကသားလေးမွေးပြီးကတည်းက စီးပွားရေးတွေတအား တက် လာတာတဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ကိုထင်လတ် အဖေနဲ့အမေရုပ်ချင်းတူ သလား... ဟင်...’

‘အဖေက ကိုယ်နဲ့ သိပ်မတူဘူး၊ အမေကတူတယ် အမ်... ဆွေ ဘာသိချင်လို့မေးရတာလဲ’

ထင်လတ် အူအူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဪ... ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့မေး ကြည့်တာပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်မှာထင်ရှားတဲ့အမှတ်အသားတို့ ဘာတို့ မရှိဘူးလား’

‘အင်း... ကိုယ်ရဲ့ထင်ရှားတဲ့အမှတ်အသားတွေက ထင်ထင် ရှားရှားတော့မရှိဘူး၊ နှာခေါင်းပေါက်ထဲမှာ နှာမွှေးရှိတယ်’

‘ကိုယ်နော်... ဆွေက အကောင်းပြောနေတာနော်’

‘ကိုယ်လည်း အကောင်းပြောနေတာပဲ၊ ဆွေက မှတ်ပုံတင် စာရင်းဌာနက ကျနေတာပဲ’

ဆွေသီခင်က နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြောသည်။

‘ဆွေက သိချင်လို့မေးနေတာကို’

‘ကိုယ်အကောင်းပြောပြီ ကိုယ့်မှာထင်ရှားတဲ့အမှတ်အသားတစ်ခု
ဆွေသီခင်ကို ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားရှိတယ်။ ဒါ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး
အတွက်ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားပဲ’

ထင်လတ်က သူ့ကိုယ်သူ နေတိုးများ မှတ်နေလားမသိ။

မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာသည့်ဧည့်သည်က မိုးမေမီပင်။ အိမ်မှာ
အပျင်းပြေသီချင်းနားထောင်စဉ် ရောက်လာသည်။ သူမပုံစံက တကယ့်
သမီးယောင်းမအရင်းအချာပမာ ဖက်လှဲတကင်း အရောင်ချင်လွန်း
လှပုံ ရလေသည်။

‘ညီမလေး ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ တစ်ခုခုစားရအောင် အပြင်သွား
စို့လေကွာ’

‘ဟော... မမိုးပါလား၊ ဘယ်ကဘယ်လို လှည့်လာတာလဲ’

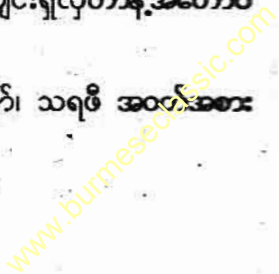
‘ညီမလေးကို ကိုယ့်ညီမအရင်းလို မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်
ဖြစ်မိလို့ တကူးတကကိုလာခဲ့တာ’

‘ငါ့အစ်မကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ဘယ်သွားချင်လို့လဲ’

‘ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝဲလေ
နီးနီးနားနား အပျင်းပြေစကားလေးဘာလေး ပြောကြရအောင်’

အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပင့်နေတော့လည်း ဘယ်ငြင်းလို့
ကောင်းပါ့မလဲ။ အားနာစရာကြီး။ ပျင်းပျင်းရှိလှတာနဲ့အတော်ပဲ
ဖြစ်သွားရတာပေါ့လေ။

‘အဲ့ဒါဆိုလည်း ခဏလေးစောင့်နော်၊ သရဖီ အဝတ်အစား
လဲလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး... ရတယ် ညီမလေး၊ အေးဆေးသာလုပ်၊ အလှဆုံးပြင်
ထိုက် ထိုက် စောင့်နိုင်ပါတယ်’

‘အဝတ်အစား လဲရုံပါပဲ၊ မကြာပါဘူး’

ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနဲ့ ခွံသာ သူမက အခန်းထဲ ဝင်လဲခြင်း ဖြစ်
သည်။ မိုးမေမိကတော့ နံရံကပ်နွယ်ပင်များ၊ မိသားစုမှန်ဘောင်သွင်း
ဓာတ်ပုံများ၊ အလှဆွဲမီးပန်းဆိုင်းများကို စေ့စပ်ကြည့်ရှင်းကုန်ခဲ့လေသည်။
အဝတ်အစား ကမန်းကတန်းလဲပြီး ဆံပင်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်
ဖိလှိုက်သည်။ ဆံပင်တွေကလည်း တွန့်ကြေပွယောင်းနေသဖြင့် သပ်
သပ်ရပ်ရပ် စုစုစည်းစည်းဖြစ်အောင် ဖိသင်ရသည်။ ခိုင်ဝေရဲ့အစ်မ
ချွေမှာ အကြည့်ညှိပျက်အောင် မထိမဲ့မြင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

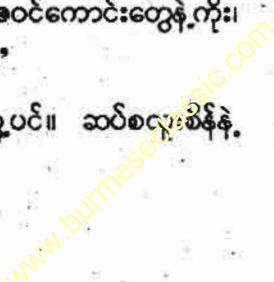
ပြင်ဆင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်စိတ်ချစွာဖြင့် အပြင် ပြန်
ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးမေမိကို အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး တောင်
ခြောက်ငေးကာစူးစမ်းနေသည်ကို အခန့်သားတွေ့ရသည်။ သူမဘဝထဲ
ထို ခိုင်ဝေဝင်ရောက်လာပုံက သမားရိုးကျမထူးခြားလှပေမဲ့ မိုးမေမိ
ဝင်ရောက်ချဉ်းနင်းလာပုံကတော့ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ဖွယ်ရာပင်။

‘ရပြီ မမ၊ စောင့်ရတာ ကြာသွားပြီလား’

‘ဘယ်ကလာ ညီမရယ်၊ ကိုယ်ဆိုရင် အပြင်တစ်ခါထွက်
ရင် တစ်နာရီလောက်ကြာတတ်လို့ ဖေဖေက ပြင်လွန်းတဲ့တင်ချွန်းမလို့
တောင် အခေါ်ခဲရဖူးတယ်’

‘လက်စသတ်တော့မမကလည်း ရာဇဝင်ကောင်းတွေနဲ့ကိုး၊
ဘယ်ခေလို့လဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း လှတာကိုး’

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပင်။ ဆပ်စလူးစိန်နဲ့
ဓာတ်ပူးပိန်တို့တော့ တွေ့နေကြလေပြီ။

‘ကိုယ်က ညီမလောက် မလှပါဘူးနော်၊ ညီမလေးကမှ ချစ်စရာလေး၊ အသံတောင်ယားတယ်၊ တကယ် ယောင်းမမြန်မြန်တော့ ချင်လှပြီ’

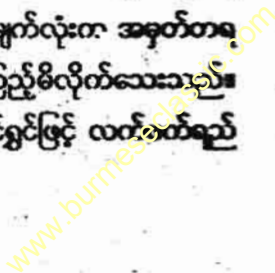
‘ဟာ... မမကလည်း ပေါ်တင်ကြီးပါလား၊ မဘောက်က နှစ်နှာနေဦးမယ်၊ သူ့မောင်ကအားနဲ့သူဆိုတော့ ရေတိမ်နှစ်မှာစိုးတယ်၊ ထင်သပ’

စကားတပြောပြောနှင့် သရဖီက တံခါးဝနားတွင်ရပ်ကာ ဖိနပ်တစ်ရုံ ကောက်စွပ်သည်။ အဖြူရောင်မှာ ဘော်ငွေရောင်ကြယ် ပွင့်လေးတွေ လက်လက်ထနေသော ယင်းမာဖိနပ်ရိုးရိုးကလေးပင်။

‘ညီမလေးဖိနပ်တွေက အကုန်လှတာချည်းပဲနော်၊ ရွေးပြီစီး တတ်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့်လည်း အေးလေ... မောင်ခိုင်ဝေက သဘော ကျတာလက်မလွတ်နိုင် ဖြစ်နေလောက်ပါတယ်၊ ကိုယ်တောင်မှ မိန်းမ ချင်းမနာလိုဖြစ်လာပြီ သိလား’

‘အင်း... မမကလည်းပြောရောမယ်၊ ကိုခိုင်ဝေ အစ်မရယ်လို့ ပြောစရာ မလိုဘူး၊ သိပ်မြောက်တာပဲ’

ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် နောက်ဆုံးတော့ လည်း ဒီဘူတာပဲဆိုက်တာ မဟုတ်လား။ ခိုင်ဝေငတီကောင်ကတော့ အားကိုးရတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရထားတာ ကံကောင်းတာပဲ။ သီကြား ပင်မက မလိုင်၊ နို့ဆီတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဝက်အူလှည့်၊ မူလီတွေပါ ရောသမမွှေခံရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ သရဖီမှာ တော်ကီထဲရောသွားရ အောင် မနည်းအလွတ်ရုန်း ရှောင်နေရသည်။ မျက်လုံးက အမှတ်တရ ရှိလှစွာပင် ဖိနပ်ဗူးကလေး ရှိရာကို ဝေ့ကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် လက်ဝက်ရည် ဆိုင်သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မမမောင်ရဲ့အကြောင်းက သိပ်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊
တော်ကြာ စိတ်ပြောင်းတာတွေဘာတွေဖြစ်နေရင် သရဖီပဲအခက်တွေ့
မှာ၊ မမဆီမှာ သူ့အကြောင်းသိအောင် မေးထားရဦးမယ် သိလား၊
စိုးရိမ်ရတယ်လေ မိန်းမသားဆိုတာ’

‘စိတ်ချပါ ညီမရယ်၊ သူ့အတွက် ကိုယ်အာမခံတယ်ကွာ၊
ကိုယ့်မောင်က ဒါဆိုဒါပဲ၊ အစွဲအလမ်းကြီးတယ်’

ကျေနပ်ကြည်နူးသွားသော သရဖီအပြုံးကြောင့်ပင် သူမ
လည်း မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးသွားလေသည်။ အခုမှ နှစ်ယောက်သား အပြုံး
ပြိုင်နေတာကျနေတာပဲ။ အပြုံးပြိုင်ပွဲဝင်နေတယ်ထင်ပြီး လမ်းသွား
လမ်းလာကောင်လေးတွေ ငဲ့စောင်းကြည့်ကုန်သည်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်
အတွေ့နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပြုံးတာပဲ။ ချင်ပန်ဇီလောက်ကတော့
ငြင်းသနားတာပေါ့။ နပ်တွေ၊ စကူတွေ၊ ခွေးသွားစိပ်တွေလောက်က
တော့ ပြုံးတာချင်းတူရင် တိုက်စားပေးပစ်လိုက်မည်။ ဘာမှတော့
မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် အထင်ခံရရုံပဲပေါ့။

‘လေဆာသွားတိုက်ဆေး လိုက်ဖြန့်ရောင်းနေတဲ့ အရောင်း
မြှင့်တင်ရေးမော်ဒယ်လ်တွေလေ’

အဲ့လောက်ပါပဲ။ သိပ်မများပါဘူးနော်။

အခန်း (၁၁)

ဆွေသီခင်အဖို့ ထင်ရှားသောအမှတ်အသားတစ်ခုက ဝက်ဝါ
ထဲကပဟောဠိလို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုထင်လတ်ရဲ့နောက်ဂုတ်က ဆေးလိပ်မီး
ထိထားတဲ့အမာရွတ် တကယ်ရှိမရှိ မိန်းမသားသဘာဝ အရမ်းသိချင်
လာသည်။ အဘိုးကြီးပြောသလိုမျိုးသာဆို ကိုထင်လတ်ဟာ မကြာခင်
အမွေတွေရတော့မယ့် သူဌေးလောင်းပဲ။ သူမလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း
သူဌေးကတော်ဖြစ်ပြီ။ မပူမပင်မကြောင့်မကြာနေရတဲ့ဘဝကို နှစ်ခြို့
ကြတာ လူ့သဘာဝပဲလေ။

ဒီတော့ အမှတ်အသားကိုတွေ့ရဖို့ ဆွေသီခင် ဘာလုပ်ရမလဲ။
လည်ဂုတ်ကို ကြည့်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ အကြောင်းရှာပြီးကြည့်ဖို့
နည်းလမ်းကျကျ စဉ်းစားရတာကလည်းတစ်လုပ်။ တစ်ချိန်ချိန်တော့
သိလာရမှာက အမှန်ပင်။

ဒီနေ့ သူ ကိုထင်လတ်နဲ့ချိန်းထားသည်။ ကန်တော်ကြီးထဲ
သွားပြီး အပန်းဖြေဖို့။ သွားသာသွားရတာ သူ စိတ်လေးနေသည်။
အကြံတစ်ခုတော့ သီးသန့်ရထား၏။ အဲဒါကတော့ အပြန် ဘိုထင်
လတ်ကို စွပ်ကျယ်တစ်ခုဝယ်ပေးပြီး ချက်ချင်းဝတ်ခိုင်းကြည့်ရန်ပင်။
အဲဒါဆို လည်ဂုတ်ကအမာရွတ်ကိုမြင်ရပြီလေ။ ဒီလိုမလိမ့်တပတ်လုပ်

ရတာတော့ မကောင်းပေ။ မတတ်နိုင်။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် သေချာ ဖို့သာ လိုချေသည်။

ကိုထင်လတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်းလိုက်သည်။ ကန်တော်ကြီး ထဲကငါးပြတိုက် လိုက်ပို့ပါဆိုပြီး။ ကိုထင်လတ်က သူ မအားဘူးလို့ ပထမငြင်းသေးသည်။ ချစ်သူကဆင့်ခေါ်တယ် ဆိုတော့လည်း မအား သည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ကို ဘေးဖယ်ထုတ်ထားရသည်။ တကယ်တော့ ထင်လတ်က ပိတ်ရက်တွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပိုကာအပျင်းပြေသွားဒေါင်းနေကျ။ ချစ်သူထက် ဂျိုကာဖဲက အရေးကြီး သည်။ တစ်လုံးဒေါင်းကိုစွဲနေတော့ ဆွေသီခင်ကိုလည်း ပြန်နဲ့ညှာရ သေးသည်။

ဆွေသီခင်ချိန်းတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်က ထင်လတ် ရီဝေဝေ မှိုင်းထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်။ ထင်လတ် ညကအရှိန်တွေအကင်းမသေ သေးလို့။ တစ်ညလုံး ပိုကာထိုင်ဒေါင်းနေတာ။ ဆွေသီခင်ကို လိုက် ပို့ပေးရမှာက ငါးပြတိုက်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ငါးဂဏန်းပဲ မြင်တွေ့ နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူချိန်းတဲ့နေရာကိုတော့ အသော့နှင့်ပြီး ရောက် အောင်သွားရသည်။

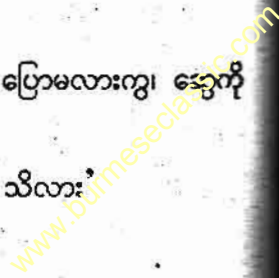
‘ကိုထင်လတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆံပင်စုတ်ထောင်းနဲ့’

‘ဟိုလေ... ညကကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလို့ ကောင်း ကောင်းကန်းကန်း မအိပ်ရသေးဘူး’

‘ရှင်... ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဆွေကလဲကွာ၊ ကိုယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောမလားကွ၊ ဆွေကို ကိုယ်ဘယ်လိမ်ပုံပါ့မလဲ’

‘ဒါဖြင့်လဲပြီးရော ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ သိလား’

‘မသိဘူး၊ နေ့ထူးနေ့မြတ် တစ်ခုခုပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်... တောင်သူလယ်သမားနေ့’

‘ဟုတ်လား... ဆရာစံကြီးတနင်္သာရီတိုင်းမှာ ပုန်ကန်တုန်း

ကလေ’

‘ဘာ တနင်္သာရီတိုင်းတုန်း သာယာဝတီနယ်မှာပါ’

ဆွေသီခင်က-ဘုမသိဘမသိထင်လတ်ကို နှုတ်ခမ်းလေးစု၍
ပြောသည်။ ထင်လတ်က တကယ့်တုံးတိတိ။

‘တောင်သူလယ်သမားနေ့မှာ ကိုထင်လတ်ကို စွပ်ကျယ်လေး
တစ်ထည်ဝယ်ပေးမလို့၊ အဲဒါ ချက်ချင်းဝတ်ပြုရမယ်နော်’

‘ဆွေရယ် ဗေဒင်တွေထဲကအတိုင်းတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့’

‘ဘာဗေဒင်လဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်နေနေတဲ့ဟာကို၊ ဘာလဲ
ရှင်က ဆွေဝယ်ပေးတာကို မယူချင်လို့လား’

‘ယူပါ့မယ်၊ ဆွေရယ် စိတ်တော့မကောက်လိုက်ပါနဲ့’

ဒါနဲ့ပဲ ချစ်သူနှစ်ဦး ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ငါးပြတိုက်ကိုကြည့်ရှုပြီးနောက် ကန်တော်ကြီးပတ်လည်
ထည့်၍ လေညင်းခံကြသည်။ ထိုစဉ်မထင်မှတ်သော ပြဿနာတစ်ခု
ရှုတ်ချည်းပေါ်ပေါက်လာသည်။

‘ကယ်ကြပါဦးရှင်... ရေနစ်နေလို့’

အဲဒီအော်သံက မလှမ်းမကမ်းမှာ။ ချက်ချင်းပင် ကိုထင်လတ်
အတိုကျောက်ချွတ်လိုက်သည်။ ရေနစ်နေတဲ့သူကို ကယ်ဆယ်မယ်
ဆိုတဲ့သဘော။ ဆွေသီခင်ကလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ
နိုင်ပေ။ ရတဲ့အချိန်ကိုလုကာ ထင်လတ်ဂုတ်ကိုလှမ်းကြားဖို့လိုက်
သည်။ သေချာတာပေါ့။ လည်ဂုတ်မှာ ဆေးလိပ်မီးခက်ရာဟောင်း

အမာရွတ်။ ဆွေသီခင် ပျော်သွားသည်။ ထင်လတ်ကတော့ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရေနစ်တဲ့နေရာကို ပြေးသွားပြီ။ ဆွေသီခင်လည်း သူ့အင်္ကျီကိုင်ပြီး နောက်မှအတင်းပြေးလိုက်သွားရသည်။ ရေနစ်တဲ့နေရာရောက်တော့ ရေနစ်တဲ့သူကို ဖန်းခြံဝန်ထမ်းတွေက ကယ်ဆယ်ပြီးသား။ ထင်လတ်မောသွားသည်။ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချသည်။

‘အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက်ပစ်မှရမယ်ဆွေ’

‘ဘာအကျင့်တုန်း ကိုထင်လတ်ရဲ့’

‘တစ်ခုခု အာမေဠိတ်အသံကြားရင် အဲဒီ အာမေဠိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်တတ်လို့၊ အခုလည်းကြည့်၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရေလည်းမကူးဟတ်ဘဲ၊ အင်္ကျီချွတ်ပြီးပြေးသွားတာ ရေထဲယောင်ပြီးခုန်ဆင်းရင် သေနေဦးမယ်’

‘ဟာ... ဟုတ်လား... ဒုက္ခပဲ... အဲဒါ မကောင်းဘူး’

‘ဟိုတစ်ခါ ရပ်ကွက်ထဲမီးလောင်တုန်းကလည်း ရေပုံးကို ပြေးဆွဲတာ နွားနို့ပုံးကြီးဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ကိုထင်လတ် အဲဒီလိုဖြစ်ရင် နားရင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးချပေးလိုက်ရင် သတိပြန်ဝင်လာတယ်၊ အခုမှ အဲဒီအကျင့်က ပိုဖြစ်နေတယ်’

‘ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲနော်’

ထင်လတ်မျက်နှာက သုန်မှုန်နေရဲ့။

မိုးမေမိမမရဲ့အပြောအဆို အသောအရောတွေကြားမှာ သရဖီ သာယာမိတာကတော့ အမှန်ဘဲ။ မောင်ကောင်းစားတာ မြင်ချင်တဲ့ အစ်မတွေ ရှိပါတယ်။ ကိုခိုင်ဝေရဲ့ ကောင်းချက်တွေကို ထင်ထင်

ရှားရှား သိသိသာသာ တင်ပြပြောဆိုနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းက ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါတောင် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်လို့သာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်တွေးထင်စရာ ရှိသည်။ အစ်မလုပ်သူက သရဖီနဲ့ တွေ့တာ ခိုင်ဝေကို အသိမပေးချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မယ် ထင်ရဲ့။ ဒါကိုတော့ တိတိကျကျလေး သိထားမှတော်ကာ ကျမည်။ ဒီတစ်ခါ သရဖီတစ်ယောက် မိုးမေမီမမကိုရှာဖွေရတော့မည်။ သိလိုစိတ်အလျှင်နဲ့ပေါ့။

အနော်ရထာလမ်းမပေါ်မှာ သရဖီစိတ်ဝင်စားတာတွေက ဘာထုပ်ရွေးနေတဲ့ မမတွေကိုပဲ။ သူတို့အသက်နဲ့ လှတပတလေးတွေ စွတ်ရွေးနေတာ။ တရုတ်ကဆိုလည်း ဈေးဆစ်လိုက်တာပဲ။ အီတလီကဆိုလည်း ဈေးမေးလိုက်တာပဲ။ ဂျပန်ကဆိုရင်လည်း ဈေးလျှော့ခိုင်းရတာပဲ။

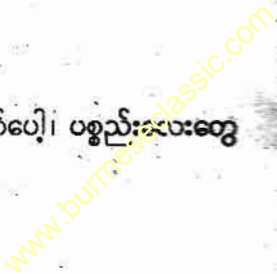
‘ဒါ အင်္ဂလန်ထုတ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘အစ်မရယ် အသေအချာပဲ၊ ဟောဒီလို ဆွဲကြည့် ဆန့်ကြည့်၊ လက်ကိုင်ကြိုးဘယ်တော့မှမပြတ်ဘူး၊ မယုံရင် ကျောက်ပြားတစ်ချပ် ခွာပြီး ဆွဲကြည့်၊ အစ်မသာ အားကုန်သွားမယ်၊ ကြိုးက မပြတ်ဘူး၊ စည်ပင်နဲ့ရှင်းရင်တော့ အစ်မပဲရှင်းပေါ့၊ ဟား... ဟား... နောက်တာပါ’

ဘေထုပ်ရောင်းတဲ့ ဝတုတ်တု ဂ်နဲက ကွမ်းပလုပ်ပလောင်း နှင့်ပြောသည်။ မေးနေသူက မထင်မှတ်သော မမပဲ။ သရဖီလဲ သူမလက်ကို အတင်းဆွဲရင်း...

‘မမ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘တစ်ခါတလေ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့၊ ပစ္စည်းလေးတွေက မဆိုးဘူး’

‘အစ်မရယ် သူတို့လည်း နေပူထဲမှာ ရောင်းနေရတာ အားပေးလိုက်ပေါ့’

‘အစ်မမှာ အိတ်တွေတစ်ပုံကြီးပါ၊ ထားပါတော့ ညီမလေး ဘယ်ကိုလာတာလဲ’

‘၃၄လမ်းထဲက ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုပါ၊ အစ်မ အားရင် ကော်ဖီသွားသောက်ရအောင်’

‘ကောင်းတာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ Mr.Brown ကိုသွားကြတာပေါ့’

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ Mr.Brown ဆိုင်ကိုရောက်သွားခဲ့သည်။ မိုးမေမီ မမက ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်မှာသည်။ သရဖီက စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည် တစ်ခွက်မှာသည်။

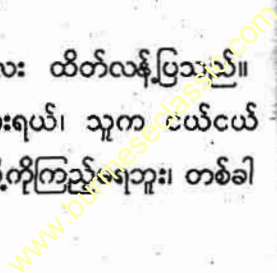
‘မမရယ်၊ ညီမလေးလေ ၁၀ တန်းသာ အောင်လာတယ်၊ လူမှုရေးဘာသာဗေဒ အကဲခတ်ညံ့တယ်ဆိုရမလား၊ ကိုခိုင်ဝေနဲ့သာ တွဲသွားတွဲလာလုပ်နေတာ ခုထိ သူဘာကြိုက်တတ်မှန်းလည်းမသိဘူး၊ သူ ဘာကိုဝါသနာပါသလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး၊ သူ ဘာကို အစွဲအလမ်းကြီးသလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး၊ ညီမလေး ညံ့ပါတယ်’

‘အမလေး... ငါ့ညီမရယ်၊ ခိုင်ဝေအကြောင်း အသေအချာ မသိသေးလို့ပါ၊ သိရင် ညီမလေး စိတ်မောရလိမ့်မယ်၊ သူ့မှာ မကောင်းတဲ့ညာဉ်လေးတစ်ခု ရှိတယ်’

‘ရှင်... ဘာညာဉ်လဲ မမရယ်’

သရဖီက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး ထိတ်လန့်ပြသည်။

‘တခြားတော့မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရယ်၊ သူက ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဗေဒင်ဆရာတို့ ဗိန္ဒောဆရာတို့ကိုကြည့်နေရဘူး၊ တစ်ခါ

သူ ၁၀ တန်းတန်းက မမက သူ့ကိုဗေဒင်မေးဖို့ခေါ်သွားတာ၊ ဗေဒင်ဆရာကို ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ထရိုက်တာ၊ အဆွဲမြန်ပေလို့ပေါ့’

‘ဗေဒင်ဆရာက မဟုတ်တာတွေ ပြောလို့နေမှာပေါ့’

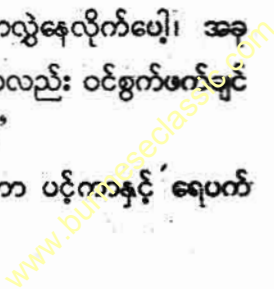
‘မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့ သူကဗေဒင်ဆရာနဲ့ ဆုံတိုင်း အကျင့်လိုဖြစ်နေတာ၊ မမဗေဒင်သွားမေးတော့လည်း သူက မဆီမဆိုင် ဗေဒင်ဆရာကို ထရိုက်မယ်လုပ်တာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ အမှတ်သည်းခြေလိုဖြစ်နေတာ၊ သူ့အမေက ဗေဒင်ဆရာအာကိုယုံပြီး စီးပွားရေးလုပ်တာ ခွတ်ခွက်လန်အောင်ရှုံးသွားတာတွေလည်း ပါမပေါ့၊ ညီမလေး ဒါတွေထို သွားမမေးနဲ့ဦးနော်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာတွေဆီ ခေါ်မသွားတာပဲ’

‘သူ့အကျင့်ကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲနော်’

သရဖီ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ပြောသည်။ မိုးမေမိမမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

‘မမလည်း တခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကျင့်လေးကို ညီမလေး မသိစေချင်လို့ အစကတော့ ဖုံးကွယ်ထားလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း နှစ်ပြောထားရင်နောက်မှပိုရှုပ်ကုန်မှာစိုးနဲ့၊ နိုင်ဝေက တစ်ခါတလေ တစ်ခွတ်ထိုးလေး၊ ရူးကြောင်မူးကြောင်လည်း လုပ်တတ်လေး၊ ယောက်ျားဆွခပ်များများက ဗေဒင်မေးတာတို့၊ ငတ်ဟောတာတို့၊ သိပ်အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း နိုင်ဝေလောက်တော့ မဆိုးဘူး၊ သရဖီရယ် ကိုယ်မယုံကြည်တာဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ပေါ့၊ အခု သူ့ဟာက ယုံလည်း မယုံဘူး၊ သူတို့ပညာကလည်း ဝင်စွက်ဖက်ချင်လေးတယ်၊ အဲဒါ အစွဲကြီးသလိုဖြစ်နေတာ’

မိုးမေမိမမက မျက်မှန်လေးကို မကာ ပင့်ကာနှင့် ရေပက်

ဝေင်အောင် ပြောနေသည်။ သရဖီ စိတ်လေသွားတာတော့ အမှန်ပင်။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သရဖီတို့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေသည် ဓာတ်
 လိုလို နတ်လိုလို ဗေဒင်ယတြာကိစ္စတွေကို အယုံအကြည်လွန်နေကြ
 ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခိုင်ဝေကို ဘယ်လိုပုံစံသွင်း နားချရမလဲ။
 ဒါမှမဟုတ် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ခိုင်ဝေကို ဒါတွေ ယုံအောင် ဘယ်လို
 စည်းရုံးရမလဲ။ တွေးရင်း ခေါင်းတွေတောင်ပူလာသည်။ မိုးမေမိမမက
 သရဖီကို စူးစိုက်ပြီး အကဲခတ်နေ၏။

‘ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ ညီမလေးရယ်’

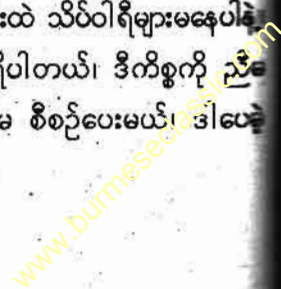
‘ညီမလေး အခုချက်ခြင်းတော့ မပူလာနိုင်ပါဘူး၊ သမီး
 ရည်းစား သက်တမ်းကြာလာမှ ပူလာမှာစိုးတာ’

သရဖီက ညစ်ညစ်နှင့်ကိုယ့်စကားကိုယ် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း
 မသိ ပြောချလိုက်သည်။ မိုးမေမိမမက သရဖီစကားကြောင့် မျက်မှန်
 ထူကြီးထဲက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... သရဖီ အစ်မပြောတဲ့ ပူတာက တစ်မျိုးနော်’

‘သရဖီလည်း ပူတဲ့ကိစ္စပဲပြောတာ၊ ဟာ... ရှုပ်ကုန်ပါပြီ။
 သရဖီ ပြောတာကတစ်မျိုး၊ ကိုခိုင်ဝေက ဓာတ်တွေ နတ်တွေ မယုံတာ
 ခုချက်ချင်း အသိမပေးရင် ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကြာလာမှ
 ဆွေမျိုးတွေထဲ ဝင်ဆံ့လာရင် ရှုပ်ကုန်မှာကို ကြိုတွေးမိလို့ပါ။ အဲဒါတို့
 စိုးရိမ်ပူပန်တယ်လို့ ပြောတာပါ’

‘ဪ... အေး... အေး... မမလည်း အစက အဲဒီလိုပဲ
 တွေးမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ် ခေါင်းထဲ သိပ်ဝါရီများမနေပါနဲ့
 မမမှာ အရမ်းစွမ်းတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးရှိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ညီမ
 လေးအတွက် အကူအညီတောင်းပေးဖို့ မမ စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့
 ခိုင်ဝေ မသိစေရဘူးနော်’

မိုးမေမိမမက ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောသည်။

‘အားကိုးပါတယ် မမရယ်၊ ကိုခိုင်ဝေကို ညီမလေးတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ဆုံးစေချင်တယ်’

‘ဒါကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်ဖက် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ကလည်း သူ့ရဲ့ အစစအရာရာချို့ယွင်းချက်ကအေ သိထားရမယ်’

‘မမ ဗေဒင်ဆရာဆီသွားရင် ညီမလေးကိုလည်း ခေါ်ဇော်’
သရဖီ အားကိုးတကြီး ပြောသည်။

‘စိတ်ချပါ သရဖီရယ်၊ အရေးကြီးတာက ခိုင်ဝေ မသိဖို့ပဲ၊ သူ့မိဘတွေသိသွားရင်လည်း မမကိုဆူမှာ၊ သရဖီနဲ့ မမတို့နှစ်ယောက် တည်း အေးအေးဆေးဆေး လှုပ်ရှားကြတာပေါ့’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ မမရေ...’

သရဖီ ဝမ်းသာသွားသည်။ မိုးမေမိမမကလည်း သူဆင်သော အကွက်ထဲဝင်လာသော သရဖီကိုကြည့်ပြီး သူ့အရည်အချင်း သူ သဘောကျနေသည်။ ဤကိစ္စကို ဘိုးတော်ကြီး ဦးဂုဏ်ထည်ထံ အစီရင်ခံ တင်ပြရပေဦးမည်။ ဘိုးတော်ကြီးက ဘာမဟုတ်တာလေးကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ကျူးပစ်ဂဠုန်နှင့် ကျေးစေဂြိုဟ်သားကို မိုးဆုံးမြေဆုံး ထိုက်ဆော်နေမည်လော။

အခန်း (၁၂)

ဦးဂုဏ်ထည်က ကားတံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မျက်မှန်နက်ကြီးကို စွပ်ခဲတပ်ကာ အဆောက်အဦအောက်ထပ်ရှိ ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ သူ့ဘေးတွင် စက္ကထရီ မိုးမေမီမနှင့် ကိုယ်ရံတော် အာရဖွန်ရိန်းဂျားတို့ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာလေသည်။ သုံးယောက်စလုံး ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ ဓာတ်လှေကားအတွင်း သူတို့သုံးယောက်ပဲ ရှိနေ၏။

‘ငါတို့ ရင်ခုန်သံ မြေစိုက်စစ်ဆေးရေး အခြေအနေ...’

ဦးဂုဏ်ထည်က မေးသည်။ မိုးမေမီမက သွက်လက်စွာ...

‘သရဖီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကျေးစေပြီဟ်သား ရည်းစားကို စည်းရုံးထားတာတော့ တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီ’

‘ဟုတ်ပြီ... ငါလည်း ကျူးပစ်ဂဠုန် ကောင်မလေးကို တောက်ထားတာ အိုကေနေပြီ’

ဦးဂုဏ်ထည် ပြုံးပြုံးကြီးပြောသည်။

‘ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်ရွှေ့မလဲ၊ အာရဖွန်ရိန်းဂျား မင်း အကြံလေးစမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘော့စ်... ကျွန်တော် အခြေအနေကို အသေးစိတ်ပြန်လည်သုံးသပ်တဲ့အခါ အခြေအနေက အရင်ကထက်စာရင် တော်တော်လေး တိုးတက်ကောင်းမွန် ပြည့်စုံလာပါပြီ။ ဘော့စ် ဝင်ထားတဲ့ကောင်မလေးက ကျူးပစ်ဂဠုန်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ’

‘သမီးရည်းစားတွေပဲ ဒါဘာဆန်းလဲ၊ မင်း စကားပြောတာ လိုရင်းကို ဒဲ့ပြောကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘော့စ်... အခြေအနေအရ...’

‘ဒီ အခြေအနေဆိုတာချည်း မပါနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဘော့စ်ဟာ ကျူးပစ်ဂဠုန်ရဲ့အဖေဆိုတာ ကောင်မလေး အကြွင်းမဲ့ယုံသွားပြီ။ ကျူးပစ်ဂဠုန်မှာ အဖေရှိသော်လည်း အဖေ တစ်နေရာမှာရှိနေသူမို့ ဘာမှလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘော့စ် ကောင်မလေးကို ပြောပြတဲ့ပုံတွေဟာ အရမ်းအထက်ဝင်တယ်။ အခြေခံလူတန်းစားဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးအနေနဲ့ ဘော့စ်လိုယောက္ခမ မျိုးကို သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အားကိုးမိတာ အမှန်ပဲ’

‘ဟေ့ကောင် မင်းစကားကြီးက ဘာလဲကွ၊ ငါက တောင်မလေးကိုကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ’

‘ဟာ... ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး’ အာရဖွန်ရိုမ်းကျား ခေါင်းတွေကုတ်နေပြီ။

‘ဒီလိုပါ ဘော့စ်၊ အာရဖွန်က စကားပြောလောကြီးသွားလို့ပါ။ ဘော့စ်ကို ကောင်မလေးက ဘော့စ် ထင်နေတာ’

မိုးမေမီမမ ဝင်ရှင်းကာမှ သပ္ပတ်အူရိုက်ကုန်ပြန်သည်။

‘တော်ပြီ... နင်တို့မရှင်းနဲ့တော့၊ ရှုပ်လှက်ခပ်နေတာဘဲ။’

ဒီကောင်မလေးဘဝက သာမန်ပဲဆိုတော့ ငါ့လိုယောက်ျားမမျိုးရရင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကျူးပစ်ဂဠုန်ကို ကပ်မှာပဲ၊ ငါက အဲဒီမှာ ဝှံ့သိမ်းရိုက်ချမှာက ကောင်မလေး ဒီကောင်ကို အထင်လွဲမုန်းတီးသွား အောင်ပဲ၊ ဒါကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတော့... xxx xxx

‘သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ... ဘော့စ်...’

မိုးမေမီမမက သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

‘မမ... နင်ကရော...’

‘ကျွန်မက ဒီလိုစီစဉ်ထားပါတယ်... ဘော့စ်...xxx xxx’

‘ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာပဲ၊ တော်တယ်ဟာ

ဒီတော့ အာရဖွန်ရိန်ဂျား...’

‘ခင်ဗျား...’

အာရဖွန်ရိန်ဂျားက ပြန်ထူးသည်။

‘မင်း အဲဒီနှစ်ကောင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီနှစ်ကောင် တို့ မင်း ကျပ်ရမယ်...’

‘စိတ်ချပါ... ဘော့စ်...’

‘မင်း မအူမလည်နဲ့ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်တော့ မလုပ်နဲ့’

ဦးဂုဏ်ထည်က အရင်ကြိုပြောထားသည်။ အာရဖွန်က

လူက သာအူတူတူ ဘာမှလည်း အပတ်လည်တာမဟုတ်။

‘စိတ်ချပါ... ဘော့စ်... အခြေအနေအရ...’

‘လာပြန်ပြီလား... ဒီအခြေအနေ...’

‘စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောရတာ အကျင့်ပါနေလို့...’

‘ထားတော့... မင်း ငါပြောတာ သေချာမှတ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘော့စ်...’

‘မင်း ဒီနှစ်ကောင် သံသယဖြစ်သွားအောင် ပိုပိုသာသာ
ပီပီပြင်ပြင်လှော်ရမှာနော်၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် ချစ်ကြတာ
ပဲ၊ မင်းပြောလိုက်တဲ့ သံသယကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဇေဇေတော့
ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အဲဒါကို မင်းက ကောင်းကောင်းမြှောက်ပေးရမယ်၊
မင်းတာဝန်က သိပ်မရှိပါဘူး၊ ကျပ်လှော်မြှောက်ပဲ’

‘စိတ်ချပါ ဘော့စ်၊ အခြေအနေအရ ဟိုလေ... ဒီကောင်တွေ
နဲ့တွေ့ရင် သုံးဖို့စွဲဖို့...’

‘မိုးမေမိမမဆီက တောင်းသွားနေပါဦး၊ ငါတို့ အခုဓာတ်လှေ
ကားက အပေါ်အထိ မရောက်သေးတာလား’

အာရဖွန်က ခလုတ်ပြန်နှိပ်တော့ တံခါးက ပွင့်သွားသည်။
အထပ်တက်သည့်မီး မပြပေ။

‘ဟာ... ဓာတ်လှေကားက သွားမှမသွားဘဲ’

သုံးယောက်သား မျက်မှန်နက်တွေနဲ့ စက်ပျက်နေ၍ အပေါ်
ဓာတ်လှေကားထဲ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဝင်ရပ်မိ
လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ထုံးစံမပျက် ဆိုင်တွင်ဆုံကြပြန်ပြီ။ ရူးတူးတူး ပေါတောတော
နှစ်ကောင်က ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် သူတို့ကောင်မလေးတွေအကြောင်း
အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေသည်။ အာရဖွန်မှာ သူဆင်ထား
သောခွင်နဲ့ မတည့်သေးသဖြင့် ဒီနှစ်ကောင် ကြားသမျှကို နားပါးမဝ
ဘဲ လှိုမ့်ပိမ့်ခံရသည်။ သနားစရာ ကောင်းပေစွ။ ‘သူပြောချင်သော
စကားကို ဝဝလင်လင် မပြောရရှာပေ။ အာရဖွန်လည်း ညစ်ညစ်နှင့်
ကြက်ဥဆာဒါးဟင်းချိုတွေ စွတ်သောက်ပြီး သီးသွားမှ...’

‘ကဲ... ကိုအာရဖွန်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဟန်ဆောင်မသီးစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို’

‘အသေအချာပါကွာ၊ ငါပြောမှာပါ၊ ပြောရမှာလည်း အားနာ နေမိတယ်’

‘အားနာစရာကောင်းအောင် ပြောစရာရှိလို့လား’

ကျူးပစ်ဂဠုန်က မေးသည်။ အာရဖွန်မှူးမှူးနှင့် ဘယ်ကစပြော ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

‘ဒီလိုကွာ... မင်းတို့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က မင်းတို့ အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိဘူး’

‘ဟာ... အရမ်းပွင့်လင်းရင် မကောင်းဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သာမန်ချစ်သူတွေပါ’

ခိုင်ဝေက သူ့အတွေးနှင့်သူ ချော်တောငေါ့ပြီး ပြောသည်။ ထင်လတ်ကလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အာရဖွန်ကြီးကို ကြည့်နေမိ သည်။

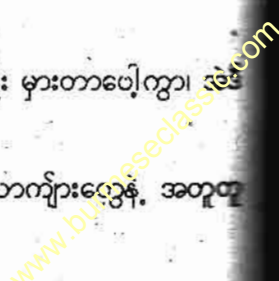
‘ခင်ဗျားဗျာ သူများသမီးရည်းစားကြားထဲ အချောင် ငုတ် တုတ်ထိုင် ဝင်စွက်ဖက်ချင်သေးတယ်’

‘မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ငါ လိုရင်းရောက်အောင် ပြောပါရစေ ဦး၊ ထင်လတ် မင်းက စပြောမယ်၊ မင်းကောင်မလေး သရဖီက’

‘ဟာ... မှားနေပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ဒီကောင့်ကောင်မ လေးက ဆွေသီ ခင်ဗျ’

‘အေး... အေး... မှားတဲ့အခါလည်း မှားတာပေါ့ကွာ၊ ဒီဒီ ဆွေသီခင်က ငနဲကြီးတစ်ပွဲနဲ့ တွဲနေတာ’

‘တွဲတာပဲဗျာ ကားစီးရင်လည်း ယောက်ျားလွှဲနဲ့ အတူတူ’

တွဲစီးရတာပဲ၊ တခါတလေကျရင် တွဲတောင်ထိုင်သေး၊ ဘာမှလည်း မထူးဆန်းဘဲနဲ့။

‘ငါပြောတာ အဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူးကွ၊ တွဲတယ်ဆိုတာ’

‘တွဲရင်တော့ ရမ်းမှာပဲ’

ခိုင်ဝေက ရယ်ပြီးဝင်ဖောက်သည်။

‘ငါ့ရှင်းပြတာလေးတွေ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးကွာ၊ အဲဒီ ဆွေသီခင်က ပိုက်ဆံရှိတဲ့ဘော့စ်တစ်ယောက်ကို ညှုတုတုလုပ်နေတာ ကွ’

‘ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဘယ်ကသိလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ ကြားထားလဲ’

‘ဒီလိုကွ ဆွေသီခင်၊ ဘေးအိမ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ငါ သိတယ်ကွာ၊ သူပြောပြတာ အဲဒီငနဲကြီးက ကားနဲ့ ကြိုပို့လုပ်တယ်၊ ဖိတ်ရက်ဆို ဆွေသီခင်တို့ အိမ်ကိုလာတယ်၊ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ထယ်လာတယ်ကွ’

‘နေပါဦး...’

‘ငါ မပြန်သေးပါဘူးကွာ’

‘အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ချစ်သူကိုတောင် မမြင်ဖူးသေးပဲ၊ သိမလားဗျာ’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာလို့ မမြင်ရမှာလဲ၊ တစ်ခါ မင်းတို့ (၇/၈)လမ်းဆုံမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေတာ ငါမတွေ့ဘဲနေမလား၊ မြဲလိုလိုတွေ့နေတာ၊ မင်းကောင်မလေး ငါတွေ့ဖူးတာပေါ့၊ ငါက အဲဒီ ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ သွားလည်တာ၊ ဆွေသီခင်ကို ထပ်တွေ့တယ် ကွာ၊ အဲဒီမှာ အဲဒီငနဲကြီးနဲ့ ကားထဲအတူတူပါသွားတာ၊ မင်းကို ငါ ထိခံရမလားကွာ၊ အဲဒီလူကြီးနာမည်က ဦးထင်မောင်လင့်တဲ့’

‘ခင်ဗျားက သေချာမှလည်း လုပ်နော်’

ထင်လတ် တွေဝေသလိုဖြစ်သွားသည်။ အာရဖွန်ရိမ်းဂျားရဲ့ မျှော့ကွက်ထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဝင်လာချေပြီ။

‘မယုံရင် မင်းစုံစမ်းကြည့်ကွာ၊ နောက်ဆုံး မင်းပါးစပ်နဲ့ပဲ မေးကြည့်၊ မင်းကို သူဘာမှပြန်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ မင်းတို့နဲ့ဆက်စပ်လို့ ငါသိထားသမျှတွေ ဖက်သွန်သေတ္တာမှောက် ပြောပြတာ၊ မင်းတို့ မယုံလည်း မင်းတို့အပိုင်းပဲ၊ ငါမူးလို့ လိမ်နေ တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လိမ်ပြောချင်လို့ မူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး’

အာရဖွန် သရုပ်ဆောင်ချက်ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် ပြောသည်။ ဘာပဲ ပြောပြော ထင်လတ် တွေးစရာတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွား၏။ ဆွေသီခင်မှာ သူမသိသောလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေမည်။ လူသူသိမခံဝံ့သောအဖြစ် တွေမျိုး ရှိနေမလား။ ထင်လတ် တောင်စဉ်ရေမရလျှောက်တွေးမိ သည်။

ထင်လတ် အမှုအရာမလှတော့ ခိုင်ဝေလည်း ဘာမှမဟုတ် သော အာရဖွန်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် ဘာပြောမလဲစောင့်မျှော်ရတော့ သည်။

‘ခင်ဗျား သေချာအောင် စုံစမ်းပေးမလား’

‘ဓာတ်ပုံပါရိုက် အသံပါဖမ်းလာခဲ့ရမလား၊ အာရဖွန်တို့က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့၊ စုံထောက်ဝါသနာပါတာ၊ အဘိုးဆို ကိုလိုနီခေတ်က အင်စပက်တော်ကွ’

‘ခင်ဗျားသတင်းသေချာလို့ကတော့ တွေ့မယ်’

ထင်လတ်က ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ တစ်ကောင်ရှိသေးတယ် သရဖီကို ပေါ့သေးသေးတွက် နေတဲ့ကောင်’

‘ကျုပ်သရဖီက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လာပြန်ပြီလား၊ သူ့အိမ်ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတဲ့ပုံစံမျိုး လာမလုပ်နဲ့’

ခိုင်ဝေက အကြောက်အကန် ပယ်ချပစ်သည်။ အာရဖွန်က အရက်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်ပြီး...

‘ဟေ့ကောင်... မင်း နတ်တွေ ဗေဒင်တွေ ယုံသလား’

‘မယုံဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး... ယုံရလည်း ခပ်ခက်ခက်ပဲ’

‘အေး... မင်းသရဖီ မိဘတွေက အဲဒီ ဗေဒင်တွေ နတ်တွေ တိုယုံပြီး ဗေဒင်ဆရာတွေ နတ်ကတော်တွေ မထားတာ အိမ်ဂရုန်ပေါင်ပြီး၊ ရွှေတွေလည်း ပြောင်နေပြီ၊ နတ်ကတော်တွေက မ၊မသွားတာ၊ အဲဒါကို မင်းတားဆီးရမယ်၊ မင်းကတော့ ဟီးရိုးလုပ်ရမှာ’

‘ခင်ဗျား... ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘သိတာပေါ့ကွာ၊ သရဖီ အဖေနဲ့အမေက လိမ်ရအလွယ်ဆုံး ထူတွေလို ဗေဒင်ဆရာတွေက အမြဲပြောကြတယ်၊ အခုတောင် ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ် ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးကို အရမ်းယုံနေကြတယ်၊ အခု သင်းက သိဒ္ဓိတင်ပေးမယ်ဆိုပြီး သရဖီအမေဆီက ရွှေတွေယူထားတယ်’

‘အဲဒီ ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်သူလဲ’

‘ဗေဒကဝိန် ဆရာကျိန်ဆိုလား၊ သိဘူး၊ သုဝဏ္ဏမှာ ဟောခန်း နှင့်ထားတယ်’

‘ခင်ဗျား တော်တော်သိတဲ့ သူပဲ’

‘သိဆို အဲဒီဗေဒကဝိန်က ငါ့ဆီက ငွေငါးသောင်းမသွားတာ၊ ခါတို ဇာတာမြင့်အောင်ဆိုပြီး ကန်တော့ပွဲဖိုးတောင်းပြီး ဆိုင်ပါပိတ် ထွက်ပြေးသွားတာ’

အာရဖွန်က အချိတ်အဆက်မိမိ ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်သည်။

ခိုင်ဝေလည်း မှိုင်တွေသွားရဲ့။

‘ဒီတော့ မင်း သရဖီကို တားဆီးရမယ်၊ သူတို့အဖွဲ့ကို ချွတ်ရမယ်၊ ဒါမှ မင်းကို သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လေးစားအထင်ကြီးမှာ’

‘ဟုတ်တယ်... ခိုင်ဝေ၊ မင်း... အာရဖွန်ကြီးပြောသလို လုပ်သင့်တယ်၊ ရေရှည်အတွက်ပေါ့ကွာ’

ထင်လတ်က ဝင်၍ထောက်ခံပေးသည်။ အာရဖွန်က သူ့ကျပ်တာ ထိရောက်သွားသဖြင့် ကြိတ်၍ပီတိဖြစ်နေ၏။

‘မင်း အရမ်းကာရောကြီးတော့ သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းသွား၊ အဝင်ကြမ်းသွားရင် အနီကတ်အပြခံရမှာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကို အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားပြီး လုပ်ပေါ့ကွာ၊ သရဖီယုံကြည်ဖို့လည်း သက်သေပြနိုင်မှရမယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ အာရဖွန်ကြီးရာ၊ ကျုပ်တို့ အာရဖွန်ကြီးထံ လေးစားသွားပြီဗျာ၊ သောက်ချင်ရာသောက် စားချင်ရာစား ရှေ့မရှိဘူး အာရဖွန် သွေးသေးသေးလေးကြီးသွားသည်တော့ အမှန်။’

‘တော်ပါပြီကွာ... ငါလည်းမှူးနေပြီ၊ မင်းတို့ ယုံတာမယုံတာ ငါမသိဘူး၊ ငါကတော့ မလိမ်ဘူး၊ မညာဘူး၊ ငါသိထားတာတွေ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလို့ ပြောပြတာ၊ အခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး အေးဆေးပဲ၊ မင်းတို့ ချစ်သူဘဝတွေ သာယာရင် ငါကျေနပ်ပါတယ် ဒီအဖုအထစ်လေးတွေဆိုတာလည်း မပြောပလောက်ပါဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သူ့ဘာသာသူပြေလည်သွားမှာပဲ၊ အထင်မှားနေတာတွေကို အခြေတည်အောင်ခန့်မှန်းပြီး ပြုပြင်ပေးလိုက်ရင် အချိန်မီပါတယ်’

‘အာရဖွန်ကြီးက တကယ်တော့ ကဝဲပဲဗျ’

‘ကဝီလို့ ပြောချင်တာလား၊ မထိုက်တန်သေးပါဘူးကွာ’

‘ကဝီ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကူဝီတ်ပါ’

ခိုင်ဝေက အရွန်းဖောက်လိုက်ရာ အာရဖွန်ကြီး နင်သွား၏။

‘တကယ်ဆို မင်းတို့နှစ်ကောင် ငါ့ကို ဆရာတင်သင့်တယ်၊ မင်းတို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံတွေကို ငါချပြချင်တယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အာရဖွန်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ကိုယ် ထုပ်မယ့်ကိစ္စ သူများတကာကို အသိမပေးတတ်ဘူး၊ ခုလို ခင်ဗျား မေးဘဲနဲ့ ရှင်းပြတဲ့အတွက် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထင်လတ် သရော်သလိုလိုနဲ့ ပြောချလိုက်တော့ အာရဖွန်ကြီး ချက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ငွေးသီးပုပ်တစ်လုံးကို ကားတက်ကြိတ်သွား သည့်နှယ်။

ဘာပဲပြောပြော အာရဖွန်ကြီးက ကျူးပစ်ဂဠုန်နှင့် ကျေးစေ ဂြိုဟ်သား ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခုတော့ဝင်အောင်ထည့်ပေးသွား၏။

အခန်း (၁၃)

‘ရှင်... အန်ကယ် နိုင်ငံခြားကို သွားရတော့မယ်၊ ဟုတ်လား’

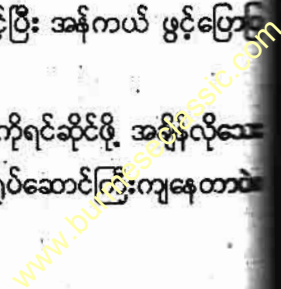
‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ အနည်းဆုံးတစ်နှစ်လောက်တော့ ကြာမယ်၊ အဲဒီအံတော့အတွင်းမှာ အန်ကယ် သမီးနဲ့ အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်စေရပါဘူး၊ သမီးလေးက သားလေးကို သစ္စာရှိရှိချစ်နော်၊ အန်ကယ်ပြန်လာတဲ့အခါကျရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ’

ဦးထင်မောင်တင့်က ရုပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့ ဆွေသီခင် မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိ ယောင်ချာချာဖြစ်နေ၏။

‘အန်ကယ်သားနဲ့ အန်ကယ်တွေ့ခဲ့ပါလား၊ သမီး ကြားထဲနေ နေ ဝင်စေစပ်ပေးပါ့မယ်’

‘ထားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ တော်ကြာ သားကသမီးကို ဗြိုငြင်သွားပါဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ပြုန်းစားကြီးလုပ်လို့ မကောင်းဘူး၊ သူစိတ်ပြောင်းသွားမယ့်အချိန်ကိုစောင့်ပြီး အန်ကယ် ဖွင့်ပြောတာ ကောင်းမယ်’

ဦးထင်မောင်တင့်က သူ့သားလေးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်လိုသေးသည့်ပုံစံဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပြတာ ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ကြီးကျနေတာပဲ။

‘စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကိုထင်လတ်ကို သမီး တကယ်ချစ်တာ ပါ’

‘သမီး အခု အန်ကယ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ၊ အားမနာနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ အန်ကယ်ကိုတော့ တစ်ခုကတိပေးရမယ် သမီး၊ အန်ကယ်ဟာ ထင်လတ်ရဲ့အဖေဆိုတာကိုတော့မပြောနဲ့၊ အန်ကယ် အချိန်ကျလို့ ပြောခိုင်းရင်လည်း သမီးလေးပဲ ပြောရမှာပါ’

ဦးထင်မောင်တင့်က ဆွေသီခင်ကို ကတိတောင်းသည်။ ဆွေ သီခင်ကလည်း ထူထူအအလေးမို့အလွယ်တကူပင် ကတိပေးလိုက် သည်။

‘သား... သား... တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဖေမေတ္တာကို နားလည် ထာပါလိမ့်မယ်’

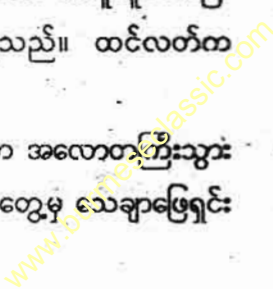
ဆွေသီခင်လည်း ဦးထင်မောင်တင့်ကို ကြောင်တောင်တောင် လေး ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ... ကဲ သမီး၊ အန်ကယ်တို့ သွားကြမယ်၊ သမီးအိမ်နား အထိ အန်ကယ် ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်’

ဆွေသီခင်လည်း ဦးထင်မောင်တင့်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ အတူတူ ထွက်လာကြသည်။

တစ်နေရာမှစောင့်ကြည့်နေသော ထင်လတ်နှင့် အာရဖွန်သည် ဆွေသီခင်တို့ ထွက်အလာကိုတွေ့ရသည်။ ကားပေါ် အတူတူတက်ပြီး ထားမောင်းထွက်သွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထင်လတ်က ချစ်ချင်းဖြေရှင်းဖို့ သွားရန်ပြင်၏။

‘ဟေ့... ဟေ့... မလုပ်နဲ့၊ ဒါမျိုးက အလောတကြီးသွား ကြမ်းလို့မရဘူး၊ ဆွေသီခင်နဲ့တစ်ယောက်ချင်းတွေ့မှ သေချာဖြေရှင်း

တာ အကောင်းဆုံးဘဲ၊ မိန်းမတွေများ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်း
တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း မိန်းမ မယူတာ'

အာရဖွန်က ဝင်တားသလိုလိုနှင့် ချွန်တွန်း လုပ်နေသည်။
ထင်လတ်ကတော့ ရင်ထဲမှာမချိအောင် ပေါက်ကွဲလုနီးနီးရှိချေပြီ။
ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်မဟုတ်ပါလော။ သူ့လို နယ်ကနေလာပြီး
ကျောင်းတက်ရတဲ့သူအဖို့ ဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ မရှိတာ
ဆွေသီခင် အထင်မကြီးဖို့ဖြစ်နေ၏။

'စိတ်မလေသွားပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီးပါကွာ၊ မင်း
အရည်အချင်းနဲ့ မိန်းမ မရှားပါဘူး'

'ဆွေသီခင် မင်း လုပ်ရက်တယ်ကွာ၊ ထင်ကိုမထင်တာ'

'ဘောပင်လဲ မင်ချောင်း မကောင်းလို့နေမှာပေါ့'

အာရဖွန်က ရီသဲ့သဲ့ ဝင်နောက်သည်။

'ဒီကိစ္စကို ရှင်းမယ်၊ ထင်လတ်တဲ့ တစ်လတ်တည်းရှိတယ်၊
နှစ်လတ်ရှိရင် လာဘ်ခေါ်ဂါထာတောင် မရွတ်တော့ဘူး၊ သဘော
ပေါက်... ဟား... ဟား...'

ထင်လတ်က ကွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသတွေထွက်လာသလို
အာရဖွန်က သူကျပ်တာအောင်သဖြင့် ကြိတ်မြူးနေ၏။

အာရဖွန်နှင့်အတူတူ အရက်ဆိုင်ကို ချက်ချင်းတန်းရောက်
သွားသည်။ အသည်းကွဲသယောင်ယောင်ဖြစ်နေသော အကောင်နှင့်
ထပ်သောက်ဖို့ ကပ်တီးမှူးလုပ်နေသော အာရဖွန်သည် မီးလောင်
ရာလေပင့် မုန်တိုင်းတိုက်ရာလေပါဆိုသလို လုပ်ချေပြီ။ ထင်လတ်က
ဒီညတော့ အမှူးအပြဲသောက်ရမယ်ဟု ထပ်တလဲလဲ ကြုံးဝါးထား
သည်။

‘စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်နေသလား ထင်လတ်’

‘တန့်န့်တင်မကဘူး၊ ကမ်းစပ်ကို လှိုင်းရိုက်သလို တုန်းတုန်း ဖြစ်နေပြီ’

ထင်လတ်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြပြီး ပြောသည်။

‘အဲဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေပြောတာ မိန်းမတွေဟာ မြစ် လိုပဲ၊ အကွေ့အကောက် အရမ်းများတယ်၊ သာတဲ့နေရာတွေရင် ပတ် ခနဲခုန်ကူးသွားတာ၊ တကယ်ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားသားတွေက ရင်ကွဲ ပက်လက်နဲ့ ခံစားနေရရော၊ အစကတော့ သူတို့ပဲ ချစ်လှပါချည်း၊ ကြိုက်လှပါချည်း အသည်းအသန်ပဲ၊ ခုတော့ကွာ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့ မှန်းသိရတော့တယ်၊ ပဒုမပေါင်တိုဇာတ်မှာလေ လင်လုပ်သူ မင်းသား က မယားရေငတ်နေတာတောင် သူ့သွေးကိုဖောက်ထုတ်ပြီး တိုက် ကျွေးတာ အဲဒါ မယားက ပေါင်တိုသူတောင်းစားကိုကြိုက်ပြီး လင်ကို လုပ်ကြံထွက်ပြေးတာ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ရာဇဝင် အကိုးအကားနဲ့ရှိသေး သူခိုးမားရိုးကမ်းတဲ့မိန်းမတွေလည်း ရှိတယ်၊ အခုတော့ စကားနဲ့ဆို ဗိုက်ရွဲ ခေါင်းဖြူ လက်စွဲယူချင်နေတာ သုယောနန္ဒီဇာတ်ကို သိသလား’

‘ဘယ်ကလာဗျာ၊ ဇာတ်ပွဲရာသီမှမဟုတ်တာ ဘယ်ကြည့်စူး မလဲ’

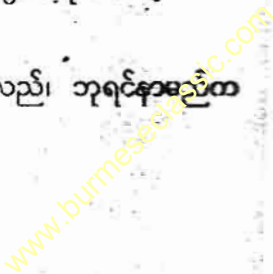
ထင်လတ်က မူးမူးနှင့်ပြောသည်။ အာရဖွန်က သူသိထား သော အတိုအစပ်ဗဟုသုတဖြင့် ဆရာကြီးလူတတ် ဝင်လုပ်သည်။

‘တစ်ခါက ဗာရာဏသီပြည်မှာ တဗ္ဗမင်းစိုးစံသတဲ့’

‘ဘုရင်နာမည်က စိုးစံလား...’

‘မဟုတ်ဘူး စိုးစိုးကျော် ဝိုင်းဝိုင်းလည်၊ ဘုရင်နာမည်က

တဗ္ဗမင်းကွ’

အဲဒီအချိန်မှာ သေဒုမကျွန်းမှာ ဘုရားအလောင်းက ဂဠုန်မင်း ဖြစ်နေတယ်၊ သူက အမြဲလူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး တဗ္ဗမင်းနဲ့ ကြွေအန် ကစားကြတယ်’

‘ပိုကာမဒေါင်းကြဘူးလား’

‘ဟေ့ကောင်... ငါအကောင်းပြောနေတာ မင်းဝင်ဝင်မရှည်နဲ့’

‘ကျုပ်က မရှည်ဘဲ ကျုံ့နေရမှာလား’

ထင်လတ်ကလည်း ညစ်ညစ်နှင့်ပြန်ပက်သည်။

‘အဲဒီမှာ ကြွေအန်ကစားရင်း တဗ္ဗမင်းရဲ့မိဖုရား သုယောနန္ဒီကို ဂဠုန်မင်းက အမှတ်မထင်တွေ့မိရာက နှစ်ဦးသားကပ်ငြိတွယ်တာ သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ဂဠုန်မင်းက သူ့အစွမ်းနဲ့ မိုးသက်မုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက်စေလိုက်တယ်’

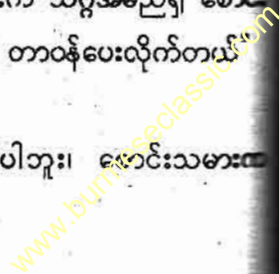
‘ဗာရာဏသီမှာ သွပ်ပြားတွေ ဈေးတက်သွားမှာပဲ’

ထင်လတ်က အာရဖွန် အားကြိုးမာန်တက်ပြောနေတာကို လျှောက်ပြောင်နေသည်။

‘ဒီလိုနဲ့ သံဈေးတွေပါတက် ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီမှာ ဗာရာဏသီတစ်ပြည်လုံးကို အမှောင်တိုက်ပြောင်းလဲပစ်လို့ လူတွေ ထွက်ပြေးခိုန့်မှာ မိဖုရားကိုသုတ်ပြေးသွားတယ်၊ ဘုရင်ကတော့ မိဖုရား ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိပေမယ့် တဗ္ဗမင်းဆီတော့ ဂဠုန်မင်းထဲ ကြွေအန်ကစားမြဲကစားနေတယ်၊ တဗ္ဗမင်းက သဂ္ဂအမည်ရှိ စောင်း သမားကိုခေါ်ပြီး မိဖုရားကြီးကို ရှာဖွေဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်’

‘ဦးရှင်ကြီး သားလား...’

‘တစ်ဝမ်းကွဲ အာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ စောင်းသမားထ

စောင်းတီးခတ်တော့ ငါးတွေက သူ့စောင်းသံမှာ ယစ်မူးကုန်ကြတယ်။
အဲဒီမှာ မကန်းငါးတစ်ကောင်က လှေဝမ်းထဲခုန်ဝင်လိုက်တာ လှေဝမ်း
ကွဲပျက်သွားတယ်။ စောင်းသမားလည်း ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ရလိုက်တာနဲ့
သေဒုမကျွန်းမှာရှိတဲ့ ဂဠုန်မင်းဗိမာန်ကို ရောက်သွားတာပေါ့။’

အာရဖွန်ကတော့ ဇာတ်ထဲကလေသံနှင့် ပြောသည်။

‘ဂဠုန်မင်း ဘုရင်နဲ့သွားပြီး ကြွေအန်ကစားနေတုန်း မိဖုရားက
စောင်းသမားနဲ့ ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်အလိုကြီးတဲ့ မိန်းမ
လဲ’

‘တော်ပါတော့ ဆရာရယ်၊ ဆရာက ကျုပ်ကို အနာဖြစ်နေလို့
ဆေးသိပ်ပေးတာ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေဖြစ်နေသလိုပဲ။ နာလည်း နာ၊
စပ်လည်း စပ်ပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သောက်စရာရှိတာကိုပဲ သောက်’

‘ငါ မင်းအတွက်ပြောတာပါကွာ’

အာရဖွန်က အားမရသေးဘဲ ဆက်ပြောချင်နေသည့်သဘော။

‘မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ်အသည်းက မကွဲသေးဘူး။ ဆွေသီခင်
ဘယ်လောက်လိမ်နိုင်မလဲ ဆုံးဖြတ်ရဦးမှာ၊ အခုဟာက အသည်းက
တစ်ခြမ်းပဲ ကွဲသေးတာ၊ အပြည့်အဝမကွဲသေးဘူး။ ခင်ဗျားဆရာလုပ်
တာနဲ့ ကျုပ်မူးတာတောင် အရသာမရှိဘူး’

‘ငါက မိန်းမတွေအကြောင်း မင်းကို နားလည်စေချင်လို့ပါ
ကွာ၊ နောက်ပြီး မင်းအသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ နောက်ထပ်မိန်းမတွေ
တစ်ပြုံကြီး ရှာလို့ရသေးတယ်။ ယောက်ျားကောင်းတော့ မောင်းထောင်း
သလို အဲ... ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့’

‘အဲဒါကျရင် ကျုပ်ကိုပြန်ပြောမှာပေါ့၊ မိန်းမလှေကြီးက
ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်လို့ ခန့်မှာပေါ့’

“ရှင်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်ဘယ်ရောက်ပါကွာ၊ စကား
ဝုံက အိတ်ချိန်းဖြစ်သွားပြီ”

“ငါ့ရှင်းမယ်ကွာ... ရှင်းမယ်...”

စားပွဲထိုးတွေက ပြေးလာ၏။ အာရဖွန်က အရက်မဝသေး
သဖြင့် ကပျာကယာတားရသည်။

“မရှင်းသေးဘူးလေကွာ...”

“အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဆွေသီခင်ကို မနက်ဖြန်
သွားရှင်းမယ်၊ အသေအချာ စာရင်းရှင်းမယ်”

အာရဖွန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သက်ပြင်းလေးချရလေတော့
သည်။

ထင်လတ် ကန်တော်ကြီးထဲကို တမင်သက်သက် ဆွေသီခင်
အား ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ဆွေသီခင်ကလည်း အရင်လို တုံးတုံး
အလေးပုံစံဖြင့် ချိန်းတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်လာသည်။ ထင်လတ်
က ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ငေးရင်း ဘယ်ကနေ စပြောရမှန်းမသိ
စကားလုံးတွေ ဖင်တပြန် ခါင်းတပြန်စီနေ၏။ တကယ့်အရေးဆို
ကိုယ်ပြောချင်သော တော်ကံ က ဗလုံးဗထွေး ဘောင်ဘင်ခတ်တတ်၏။
ကန်တော်ကြီးထဲက ထီးမျိုး နှင့်သွားနေသော အတွဲများကိုလည်း သိသိ
သာသာ မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။

ဆွေသီခင်တစ်ယောက် နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ ထင်လတ်
ချိန်းထားသောနေရာကို ယောင်ပေပေနှင့်ရောက်လာသည်။ ထင်လတ်
က ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဆွေသီခင်အလာကို နောက်လှည့်နေရာမှ
ခါးထောက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

‘ဆွေ... မင်းသိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ’

‘ပျော်တာပေါ့ ညက မစ္စတာဘီးနံကားကြည့်တာ ရယ်နေရတယ်’

ဆွေသီခင်က ဘာမှမသိဘဲပြောသည်။

‘မင်း... ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ’

‘ကွယ်ရာမှာ ဆွေ ကွယ်ရာမှာလုပ်တာတွေ အကုန်ပြောပြရမှာလား’

ဆွေသီခင်က အူတူတူနှင့် ပြန်မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘ဆွေလေ အိမ်မှာ အခွေကြည့်တယ်၊ မီးပျက်ရင် စာဖတ်တယ်၊ ပုတီးစိပ်တယ်၊ မေမေ့ကို နင်းနှိပ်ပေးတယ်’

‘ဟာ... အဲဒါတွေကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

ထင်လတ် ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောမိသည်။

‘ဒါဆို ဘာတွေကိုပြောတာလဲ၊ ရှင့်ဟာက မရှင်းမလင်းနဲ့၊ စကရင်တုန်နေတဲ့ တီဗွီကို ကြည့်ရသလိုမျိုး’

‘အေး... မင်းကိုပြောမယ်၊ မင်းငါ့နောက်ကွယ်မှာ အခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်မို့လား’

‘ဟာ... အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ...’

ထင်လတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ် အလုပ်တူတူတွဲလုပ်နေတာ အများကြီးပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ မျက်လုံးကြီးပြူးနဲ့’

‘မင်းကို အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကားထဲအတူတူပါသွားတာ ဟိုနေ့က ငါ့မျက်စိနဲ့ ကိုယ့်တိုင်တွေ လိုက်ရတယ်’

ဆွေသီခင် ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့်စဉ်းစားနေ၏။ ပြန်းခနဲ
မမှတ်မိ။

‘ဘာကားနဲ့ပါသွားတာလဲ’

ဆွေသီခင်ကပင် မထူးဆန်းသလို ပြန်မေးသည်။

‘ဆွေ... မင်း ငါ့ကို အရူးဖြစ်အောင်တော့မလုပ်နဲ့ကွာ၊ အဲဒီလူ
က ဘယ်သူလဲ’

ဆွေသီခင် သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ထင်လတ် ပြောသော
သူသည် ထင်လတ်အဖေအရင်းဆိုသူ ဦးတင်မောင်တင့် ဖြစ်နေသည်။
ဒီကိစ္စကို ထင်လတ်သိသွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေသီခင် ပြောသင့်
မပြောသင့် စဉ်းစားရပေမည်။ ထင်လတ်က အထင်လွဲပြီး အတင်း
မေးမြန်းတာမျိုးတွေဖြစ်လာရင် ဆွေသီခင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
တွေးရင်းနဲ့ ချောင်ထဲဝင်မိသလိုဖြစ်နေသည်။

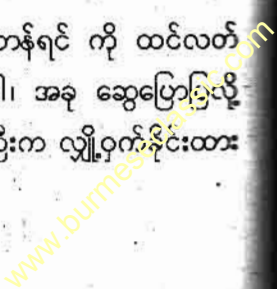
‘မင်းပြောလေ ဆွေ၊ မင်းဘက်ကမဟုတ်ရင် အမှန်အတိုင်း
ဖြေလို့ မရဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း... အမှန်အတိုင်းပြောလို့မရဘူး’

ဆွေသီခင်က သူးသဘောနှင့်သူတွေးဆ၍ ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ထင်လတ်အတွက် ‘မိအထင်လွဲစေသော တုံ့ပြန်စကားတွေ
ဖြစ်နေ၏။

‘ဟ... မင်း စကားကြီးက ဘာလဲကွ၊ ငါ့ကိုသက်သက်
အရူးလုပ်နေတာလား’

‘တကယ်ပြောလို့ မရလို့ပါ။ အချိန်တန်ရင် ကို ထင်လတ်
ဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလာရမှာပါ။ အခု ဆွေပြောပြလို့
မရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူကြီးက လျှို့ဝှက်နိုင်ထား
လို့ပါ’

ရင်ခုန်သံအမြွှာပူ

‘ဪ... မင်းတို့က ဒီလောက်ထိတောင် ဖြစ်နေကြပြီကိုး ဒီနေ့ကြီးက မင်းကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး အပျော်ကြသွားမှာ၊ မင်းသိလား’

‘ရှင်... ရှင်တော်တော်ဆိုးပါလား၊ ရှင်ငရဲကြီးမယ်နော်၊ အဲဒီလူကြီးကို ရှင်မစော်ကားနဲ့’

ဆွေသီခင်က သူနှင့်တပ်အပ်စွပ်စွဲခြင်းအတွက် ထင်လတ်ကို ငရဲကြီးမှာစိုး၍ သဘောရိုးနှင့်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှုက အတိမ်းအစောင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်လိုရာဘက်ကို စောင်း ငဲ့ကုန်သည်။

‘ဪ... ဆွေ၊ မင်းက မင်းလူကြီးထိတော့ နာတယ်ပေါ့၊ လေ၊ ရတယ်၊ ရတယ်၊ ထင်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်လဲ သိအောင်ပြရသေးရပေါ့’

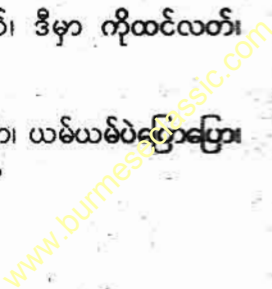
‘ရှင် ကျွန်မကိုမကြိမ်းနဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက် ခံပြောနဲ့၊ အဲဒီလူကြီးက အခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ယောက္ခမတော် ရမှာ’

‘ဟာ... ဟာ... မင်းက ဒီလူကြီးရဲ့သားကိုပါ ထပ်ချိန် ဖြန်ပြီ၊ မင်းဘယ်လိုလဲကွ ဆွေသီခင်’

ထင်လတ် ဒေါသအရမ်းထွက်လွန်းလို့ မျက်လုံးများပင် ထွက်ကျမတတ် ပြူးကျယ်နေသည်။

‘အဲဒီလူကြီးရဲ့သားက ဘယ်မှလျှောက်ရှာစရာမလိုဘူး၊ မထူး တော့ပါဘူး၊ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ကောင်းမယ်၊ ဒီမှာ ကိုထင်လတ်၊ တွန့်မ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်’

‘မင်းဘာသာမင်း ရှင်းရှင်းပဲပြောပြော၊ ယမ်ယမ်ပဲပြောပြော၊ အားမားပဲပြော ငါမင်းကို စိတ်ကုန်ချင်နေပြီ’

ထင်လတ်က ခေါင်းတွေ တဗျင်းဗျင်းကုတ်နေသည်။ သူ့စိတ်
တွေလည်း နောက်ကျိနေရဲ့။

‘ကိုထင်လတ်... အဲဒီ ကျွန်မကို ကားနဲ့တင်သွားတဲ့လူကြီး
က ရှင်ကို ငယ်ငယ်ကစွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ အဖေအရင်းပဲ၊ အဲဒါကို
ရှင် သိသလား’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ထင်လတ်မှာ ဆွေသီခင်စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ခုနက
ဒေါသဖြစ်တာတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘဲ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။
ဒါပေမဲ့ ထင်လတ် ရယ်မောနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဆွေသီခင်က သူ
အကောင်းပြောနေသည်ကို လှောင်ပြောင်ရမလား စိတ်တွေဆိုးနေ၏။
စိတ်ဆိုးရာ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းမှ စိတ်နာစရာမှန်တိုင်းအဖြစ် ပြောင်း
လဲသွားနိုင်သောအနေအထားမျိုး ဖြစ်၏။

‘ရှင်... ရှင်... ကျွန်မကိုမလှောင်နဲ့၊ ရှင်တို့သားအဖရဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာအစစ်အမှန်ကို နားလည်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေ
တာ၊ ရှင့်အဖေကိုယ်တိုင်က ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခွင့်တောင်းခဲ့တာ
ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုမချစ်တဲ့အပြင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေသေး
တယ်၊ ရှင် အခု အဖေရင်း အမေရင်းလို့သိနေတဲ့ ကိုကျော်ဦးတို့
လင်မယားဟာ တကယ့်မိဘရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးထင်မောင်တင့်
ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှင်ကို သူတို့ဆီမှာ ထားရစ်ခဲ့တာ’

‘ဟ... ဆွေ မင်းက တော်တော်ရယ်စရာကောင်းပါလား
နယ်ကငါ့အဖေဟာ ငါ့အဖေအရင်းပါကွ...’

‘ရှင် အဲဒီတုန်းက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ ဘယ်လိုဦးမထ’

‘ဟ... မင်းလုပ်ပုံက ငါပဲ အိမ်ကမိဘတွေကို ပြန်မေးရမယ်’

သဘောပဲ၊ မင်းစကားတွေကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လျှောက်ပြောနေ
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

ထင်လတ်က ဆွေသီခင်ကို သေချာကြည့်၍ ပြောပြောပြောပြော
ပြောသည်။ ဆွေသီခင်က စိတ်ထိန်းထား၍မရနိုင်တော့။ သူဒီလောက်
ရှင်းပြနေတာတောင် နားမဝင်တဲ့ထင်လတ်ကို ပို၍စိတ်ဆိုးလာသည်။

‘ရှင်ကလေး ကျွန်မကို စွပ်စွဲဖို့ပဲသိတယ်၊ ရှင့်အဖေတော့
ရှင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ အသိမပေးခိုင်းတာ၊ အခု ရှင် ရှင့်အဖေကို စိတ်
ချမ်းသာအောင်ထားပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ် ရှင်နဲ့ ရှင့်
အဖေကြားမှာ ကျွန်မဘယ်တော့မှ မပါတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ရှင်နဲ့
ကျွန်မကြားမှာလည်း ချစ်သူသံယောဇဉ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေ
နယ်နိမိတ်စည်းကိုလည်း ခြံခတ်လိုက်ပြီ၊ ဘာအကြင်နာအင်အား ဘာ
မြတ်နိုးခွင့်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ရှင့်အဖေအရင်းခေါက်
ခေါက်ကြီးနဲ့တောင်စွပ်စွဲခဲ့တာ၊ ရှင်လို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် သဘောထား
သေးသိမ်တဲ့လူကို ကျွန်မ စောစောစီးစီးလမ်းခွဲလိုက်ရတာ အကောင်း
ဆုံးပဲ’

ဆွေသီခင်က အကယ်ဒမီမှန်းထားတဲ့ မင်းသမီးအိုက်တင်
ထက်တောင် ပိုကောင်းနေသည်။ ထင်လတ်အဖို့ သူ့ဘာမှ ထပ်ရှင်းပြ
ရာ မရှိတော့။ ဆွေသီခင်ကလည်း သူ့စွပ်စွဲတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရမ်း
ထီး မုန်းချင်နေသည်။ ထင်လတ် ရှင်းပြချိန်သီးသန့်မရတော့ပေ။

‘ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာ
တရားကို ရှင်စော်ကားတယ်’

‘ဆွေ... မင်းက ငါ့အဖေလို့ ဟိုလူကြီးကိုပြောလှအောင်
ဘာသက်သေအထောက်အထားရှိလဲ’

‘ရှိတယ်...ရှိတယ်... ရှင့်လည်ကုပ်နောက်ကျောမှာ အမာ
ရွတ်ကလေး ရှိတယ်’

‘ဟာ... အဲဒါ ဟိုတစ်ခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူမှား
ပြီး မီးနဲ့ထိုးမိသွားတာ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

ထင်လတ်က သူ တကယ်ပင် ဆေးလိပ်မီးနှင့်အထိုးခံခဲ့ခြင်း
မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြသည်။

‘ရှင်ကလေး ထိပ်တိုက်မိတာတောင် ပြောင်လိမ်ချင်နေသေး
တယ်၊ ရှင်က ကျွန်မအချစ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ...
ရှင့်အဖေနဲ့ရော ရှင်နဲ့ပါ မပတ်သက်တာကောင်းမယ်’

‘ဆွေ... မင်း ငါ့ကို တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီလား’

‘စိတ်ပါနာသွားတာ၊ စိတ်နာရုံတင်မကဘူး၊ စိတ်ကိုမရှိတော့
ဘဲ စိတ်ထဲမှာကို ဖျက်ပစ်လိုက်တာ၊ ဒါပဲ၊ သွားမယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့
လမ်းထဲထိလိုက်လာရင် ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်ပစ်မယ်’

ဆွေသီခင်က ခုခနဲလှည့်ထွက်၍သွားလေသည်။ ထင်လတ်
တစ်ယောက်တည်း ငူငူတူတူတိုင်တိုင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆွေသီခင် သူ့အပေါ် အဟုတ်ပင် အထင်လွဲသွားစေပြီလား
တကယ်ပင်နာကြည်းခဲ့ပြီလား။

နာကြည်းတာသေချာရင် ဆွေသီခင်နှင့် သူနှင့်ဟာ သင်
ရည်းစားအဖြစ်က ပြတ်စဲခွာပြဲပြီပေါ့။

ဒါဆိုရင် အာရဖွန်ဆီက မိန်းမ မကောင်းကြောင်းတွေ ကြား
ဦးမှာပေါ့။

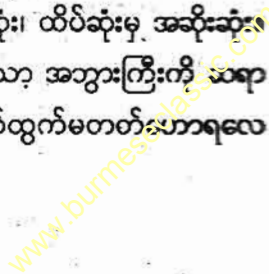

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

မိုးမေမိမမ၏ အဆက်အသွယ်ကြောင့် ပထမဆုံး သရဖီ
အဲဒီ ဗေဒင်ကဝိန်ဆရာကျိန်ဆိုသူကို သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ဆရာ
ကျိန်က သရဖီကို အနာဂတ်ရေးရာကိစ္စများကို သူထင်သာမြင်သာ
အောင် ဟောပြောလိုက်သည်။ ဆရာတု ဆရာယောင်ဆိုပေမယ့် မိုးမေမိ
မမ၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာပြီး သရဖီ ရှေ့ရေးကို
ဝီဝီပြင်ပြင် ဟောကြားရသည်။ မမှန်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့မှမရှိ။ မှန်လွန်း
အားကြီးသောကြောင့် သရဖီကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါရလေသည်။

အခု သရဖီ၏ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် သရဖီ၏အမေနှင့် အဒေါ်
ဈား စုပြုံစွာဖြင့် ဗေဒင်ကဝိန် ဆရာကျိန်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီး
အသီးသီးအသက စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး စသဖြင့် ရှေ့ရေး
ထိခွဲတွေကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းမေးကြသည်။ ဟန်ဆောင်
ထားသော ဆရာကျိန်မှာလည်း အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ပျလှသဖြင့် ဖြီးလို့ဖြီး
နှုန်းမသိ၊ လိမ်လို့လိမ်မှန်းမသိ ဘုမသိဘမသိလူတွေ ခံရပေဦးမည်။
သရဖီအမေ ဗေဒင်ဝါသနာအိုးကြီးက ရှေ့ဆုံး၊ ထိပ်ဆုံးမှ အဆိုးဆုံး
ဘောက်တီးတောက်တဲ့လျှောက်မေးတတ်သော အဘွားကြီးကို ဆရာ
ကျိန်က လိပ်ပတ်လည်အောင် အာပေါက်ထွက်မတတ်သောရလေ
သည်။

‘ဆရာ ကျွန်မ အခုတလော စီးပွားရေးတွေ မကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘အစ်မကြီး အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရွှေ့ပြောင်းတာမျိုး ရှိသလား’

သရဖီအမေကြီးက သေချာစဉ်းစားသည်။

‘သူတို့အဖေကိုတော့ ဘုရားခန်းမှာ အိပ်ခိုင်းထားတယ်’

‘ဟာ အဲဒါမကောင်းဘူး၊ အိမ်ဦးနတ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားကောင်းဘူး၊ ဘာလဲ အဘိုးကြီးက အိပ်တာအရမ်းကြမ်းလို့ လား၊ လင်မယားပဲဗျာ၊ ဟောက်တာတို့ဘာတို့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

ဆရာကျိန်က ပါးစပ်ထဲရှိတာတွေ ကရားရေလွှတ် လျှောက် ပြောနေသည်ကို အားလုံးယုံနေရသည်။

‘အိမ်ထဲမှာ ဘာအပင်စိုက်ထားသလဲ’

‘သပြေပင်အချို့ စိုက်ထားတယ်’

‘အဲဒါမကောင်းဘူး စာဆိုတောင်ရှိသေးတယ် ဌာနတည်ရာ၊ ရှေ့မျက်နှာ၌ မည်သာကျော်ခေါင်၊ ညောင်နှင့်သပြေ မစိုက်လေနှင့်၊ စိုက်လေသော်ငြား စီးပွားယုတ်နွဲ့ အကျိုးမဲ့လိမ့်ရှိမယ်၊ ဒီတော့ သပြေ ကိုပြောင်းပြီး အိမ်နောက်ပေးမှာ စိုက်သင့်ပါတယ်’

‘ဆရာ ကျွန်မယောက်ျားက ငွေပင်လေးတစ်ပင်စိုက်ထား တယ်၊ သူရော’

‘သူကတော့ ကောင်းပါတယ် ငွေသီးသီးရင် စားရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားယောက်ျား အပင်ကိုရေလောင်းနေတုန်းမှာလည်း ဖြုတ်သွား ဦးမယ်၊ ဟား... ဟား’

ဆရာကျိန်က သရဖီအမေကြီးကို နောက်သည်။ အာရုံဖြန့်က ဗေဒင်ကိရိ ဆရာကျိန်ကို ဇာတ်ထဲမှ လူရွှင်တော်တစ်ဦးအား ညကြေး

ပိုပေး၍ ငှားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သင်းကလည်း ရယ် ရွန်းပတ် ရွန်းလေးနှင့် မျက်နှာပြောင်နေ၏။ သရဖီ အဒေါ်တွေကလည်း သူတို့ သိချင်တာတွေ မေးမြန်းနေကြကုန်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဗေဒင်ဟောခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံနေ၏။ သရဖီက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အော်လိုက်မိသည်။

‘တိုးတိုးလုပ်ကြပါ။ သမဝါယမဆိုင်မှာ ခွဲတမ်းနဲ့ ဆီတိုးနေတာကျနေတာပဲ။ ခေါ်လာမိတာတောင် မှားပြီထင်တယ်’

သရဖီအော်သံကြောင့် အားလုံး ရေနုင့်မီးကိုငြိမ်းသကဲ့သို့ ငြိမ်သွားသည်။ အဲဒီကျမှ သရဖီက သူမ၏ အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာတွေဖြစ်မလဲ ဆရာကျိန်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။ ဆရာကျိန်က မိုးမေမိမေ သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း သရဖီရှေ့ရောက် အနာဂတ်ကို စိုးရိမ်သမှုရှိအောင် ထည့်ဟောပေးလေ၏။

‘သမီးရဲ့နှလုံးသားလမ်းကြောင်းဟာ ပြတ်တိုပြတ်တောင်းဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး လမ်းကြောင်းအမွှားမွှားတွေနဲ့ ရှုပ်နေသလိုပဲ။ သမီးဟာ လက်ရှိအချစ်ဦးရဲ့ အထင်အမြင်မှားခြင်းကို ခံရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ အဲဒီချစ်သူက သမီးတွက်ထားသလောက် သဘောထားမကြီးဘူး’

‘ရှင်... ဒါဆို သူ... သူက သဘောထားသေးသိမ်တယ်ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာရယ်’

သရဖီ ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ ပြော၏။ ဆရာကျိန်က မျက်စိကို ခဏမှိတ်၍ အာရုံဝင်စားလိုက်လေသည်။ အထင်ကြီးစရာ ရုပ်ရည်လည်း မရှိပေ။

‘ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သမီးရဲ့ သူက သမီးနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမရှိဘူး။ သမီးက အနက်ဆိုရင် သူက အမဲဖြစ်နေတယ်’

‘ရှင်...’

ဆရာကျိန်က သူ၏ကွမ်းချေးထူနေသော သွားတန်းကြီးကို ဖြေပြပြီး ပြောသည်။

‘ဆရာ နောက်တာပါ။ သမီးချစ်သူက သမီးကြိုက်သမျှတွေကို သူမကြိုက်တတ်ဘူး။ မိဘက အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့လူငယ်လေးဆို တော့ စိတ်သဘောထားဟာ ထင်သလောက်မကောင်းရှာဘူး’

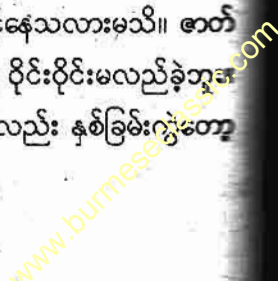
‘မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆရာ ဟောသွားတာတွေဟာ ကွက်တိုတွေချည်းပဲ’

သရဖီ ဆရာကျိန်ကို အားကိုးမိတာတော့ အမှန်ပင်။ သူ့ချစ်သူ ခိုင်ဝေသည် မိုးမေမိမေမ ပြောသလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ အတွင်းသိ အစင်း သိပေါင်းကြည့်မှ ခိုင်ဝေသည် သရဖီအပေါ်တွင် အနိုင်ယူမည့် ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိဘတွေရဲ့ စိတ်မချမှုပေါ်တွင် ခိုင်ဝေတစ်ယောက် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေမည် ဖြစ်နေသလော။

‘ဘာမှတွေ့ပူမနေပါနဲ့၊ သမီးငယ်၊ ဆရာတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ ဆရာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်တွေနဲ့ သမီးချစ်သူစိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်’

‘ယုံကြည်ပါတယ် ဆရာရယ်’

သရဖီက အားကိုးဘကြီးပြောသည်။ ကျန်သောအမေနှင့် အဒေါ်တွေကလည်း ဆရာကျိန်ကို ယကြာတွေ၊ အဆောင်တွေ၊ အစီ အရင်တွေပေးဖို့ လူနာအမဲခွဲကံတောင်းသလို တောင်းကုန်ကြလေ သည်။ ဆရာကျိန်လည်း အသက်ကြီးမှ စန်းပွင့်နေသလားမသိ။ ဇာတ် လူရွှင်တော်ဘဝတုန်းကတောင် မင်းသမီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းမလည်ခဲ့ဘူး။ အခုမှပဲ အဘွားကြီးတွေဝိုင်းဆွဲတာနှင့် ဟိုဟာလည်း နှစ်ခြမ်းကွဲတော့ မယ်။ ရင်နှစ်ခြမ်း။

‘ကဲ... ကဲ... နေကြပါဦး၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဆရာကျိန် အနေရခက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ အားလုံး OK စေရပါမယ်၊ ဆရာပညာနဲ့ အားလုံး နှစ်ဆဖြစ်စေရမယ်’

ဆရာကျိန် ငွေဖလားကြီးတစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။

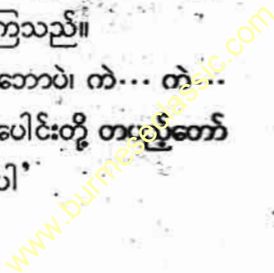
‘ကဲ... ကဲ... ဆရာ သိဒ္ဓိတင်ပေးမယ်၊ ဒီဖလားထဲကို ငွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပလက်တီနမ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုလဲ၊ စိန်၊ သန္တာ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ စတာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ပါရင်ပါသလောက် ထည့်ပေးပါ၊ ပြီးရင် ပြန်ယူကြပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မှတ်ထားဦး’

သရဖီအပါအဝင် အတွားကြီးက သူတို့ဝတ်ထားသော လက်ကောက်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်စွပ်တွေ အလှအယက် ချွတ်ထည့်ကြသည်။

‘ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာကျိန် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပင့်ဖိတ်ထိုက်ဦးမယ်’

ဆရာကျိန်က ကန်တော့ပွဲကြီးကိုကိုင်မ၍ ပါးစပ်မှ ဂါထာတွေ ချွတ်နေလေသည်။ သရဖီတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေကြ၏။ ဆရာကျိန်က ရေစင်ခွက်ထဲမှ ရေတို့ကို လက်ဖျားဆေးနှင့်နှစ်၍ စွတ်ကာတို့ကာဖြင့် လက်မလေးနှင့် တောက်ထုတ်ထိုက်သည်။ ကန်တော့ပွဲဘေးရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် ထိုးစိုက်ထားသော နန်းပွင့်များထက်မှ မီးပွင့်များတဖြောင်းဖြောင်း ထပွင့်သွားလေသည်။ သရဖီတို့အံ့ဩစွာဖြင့် မျက်လုံးတွေပြူးသွားကြသည်။

‘အထက်ဆရာတွေ ကြွလာပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ ကဲ... ကဲ... အံ့ပြုကြပေတော့၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်းဘိုးတော်အပေါင်းတို့ တူးလှော်ဆရာကျိန်ကို ကူညီညာဝိုင်းလို့ မှိုင်းမတော်မူပါ’

‘မိုင်းမမခင် မဆိုင်းမတွလုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ
တော့၊ ဆရာလိန် ခေါ် ဆရာကျိန်’

ဟောခန်းထဲဝင်လာသော ခိုင်ဝေနှင့် အာရဖွန်က ဆရာကျိန်ကို
ဝင်ဝင်ချင်းခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ခိုင်ဝေက လက်ပိုက်ရပ်ကာ ဆရာ
ကျိန်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေသလို အာရဖွန်ကလည်း ခါးထောက်ကာ
ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်သော ပုံစံလုပ်နေသည်။

‘သရဖီ မင်းအယူလွဲနေပြီ၊ ဒီဆရာက လူလိမ်အကြီးစား
ထိပ်တန်းသူခိုးကြီး၊ ဘာမှမတတ်ဘဲနဲ့ အာနဲ့ လုပ်စားနေတာ၊ မင်းတို့
အယူလွဲ၊ အထင်လွဲ၊ တက်တက်စင်အောင်လွဲနေကြပြီ’

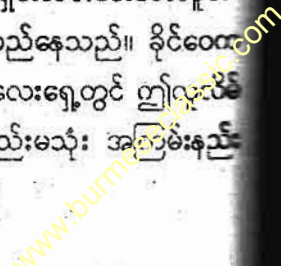
‘ရှင်... ဘာတွေလာ ရှုပ်ပြန်ပြီလဲ ကိုခိုင်ဝေ၊ ရှင့်ဘာသာ
ရှင် ဗေဒင်မယုံရင် ခပ်ဝေးဝေးမှာနေ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ဝင်မပါပါနဲ့’

သရဖီက ခိုင်ဝေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့်ရှိုးကာ ပြော
သည်။ မိုးမေမီမမ ပြောပြချက်အရ ခိုင်ဝေသည် ဗေဒင်ဆရာကို
အပြိုးအတေးကြီးတတ်သောပုံစံရှိနေသဖြင့်-- သရဖီထိတ်လန့်နေတာ
လည်း ပါသည်။ ခိုင်ဝေပုံစံက ဘီလူးစီးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

‘ဒီကောင်က လူလိမ်ကွ သရဖီ၊ ဟေ့လူ့ခင်ဗျား ယူထားတဲ့
ရွှေတွေ၊ ငွေတွေပြန်ပေး’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာကောင်လဲကွ၊ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့
ငါအလုပ်လုပ်နေတာ နှောင့်ယှက်ရင် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မင်းကို
ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်၊ ဝိဇ္ဇာရုစံသောင်းဆရာအပေါင်းတို့ ဟောဒီက
မကောင်းဆိုးဝါးအမှောင့်ပယောဂကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပေးတော်မူပါ’

ဆရာကျိန်က လက်အုပ်ချီ၍ တိုင်တည်နေသည်။ ခိုင်ဝေက
ဆရာကျိန်ကို ပို၍ဒေါသထွက်လာ၏။ သရဖီလေးရှေ့တွင် ဤလူ့စိမ်း
၏သရုပ်ကို ဘွားခနဲပေါ်ထွက်အောင် အနုနည်းမသုံး အကြမ်းနည်း
သုံးကာ ဝုန်းခိုင်းကျလုပ်မှတော်ကာကျမည်။

‘ခင်ဗျား လိမ်နေတာတွေ ရပ်မလားမရပ်ဘူးလား’

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ပညာကို မင်းစော်ကားရင် ဆရာတွေရဲ့ အကိုင်ကိုခံရမယ်’

‘ဆရာပဲကိုင်ကိုင် ဆရာမပဲကိုင်ကိုင် ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မကြောက်ဘူး’

ခိုင်ဝေက အခြေအနေတော်တော်ဆိုးဝါးနေပြီ။ ဆရာတို့နဲ့က သရဖီကို ပြောသည်။

‘သမီးချစ်သူက ပယောဂတွေဝင်နေပြီ၊ ဒါဟာ အဇာတ် အမှောင့်တွေ၊ ဘာ... ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာရှိတယ်’

‘အားကိုးပါတယ် ဆရာရယ်၊ သူက အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး’

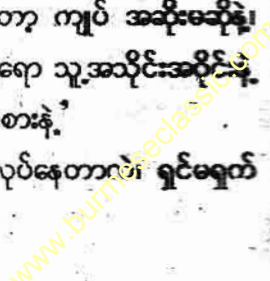
ခိုင်ဝေက သူပွဲကြမ်းမည့်အကြောင်းကို အာရဖွန်ကို မသိသော ကပ်ပြောသည်။ အာရဖွန်က အဆင်းကို ဘီးတပ်ပေးလိုက်၏။

‘ခုမှတော့ လျှော့မချနဲ့တော့၊ ငပေါကြီး ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီဆရာလိမ်ကလည်း အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ပညာခန်းလေးပြလိုက်၊ ဒါမှ သရဖီတို့အမျိုးတွေကို ကယ်တင်ရာကျမယ်’

အာရဖွန်က အခြေခံကျကျချောက်တွန်း၏။

‘ကိုင်း... ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောတော့ဘူး၊ တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောမယ်၊ ဒီမှာဆရာလိမ် ခင်ဗျားလိမ်နေတာတွေကို ရပ်လိုက်တော့၊ ခင်ဗျား ဒီထက်ပိုပြီးဆိုးဝါးလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် အဆိုးမဆိုနဲ့၊ သရဖီက ကျုပ်ကောင်မလေး၊ ခင်ဗျား သူနဲ့ရော သူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်နပ်စားလိမ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့’

‘ကိုခိုင်ဝေ ရှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ရှင်မဇာတ်’

ဘူးလား၊ ရှင်ရူးနေပြီလား၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာမှတ်နေသလဲ’

‘ဟ... သရဖီ ငါမရူးဘူး၊ မင်းနဲ့မင်းအမျိုးတွေက တံလျှပ်ကို ရေထင်နေကြတာကွ၊ ကျောချမှစားပြမှန်းသိ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့ဆိုတာသိလိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ သရဖီရယ်၊ ဒါမျိုးတွေက စိတ်ရှိတိုင်းယုံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ အခုအချိန်မိလာတားရတာပဲ၊ ဗေဒင်ယတြာတွေဗန်းပြပြီး အသုံးချ လိမ့်ညာနေတဲ့ ဆရာအစုတ်ပလုတ်တွေကိုလည်း ငြင်းရအောင်လာခဲ့တာ’

‘အမလေး... ပြောရက်လိုက်တာ၊ ငါ့ကိုများ ဆရာအစုတ်ပလုတ်တဲ့၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ငါ့ပညာနဲ့မင်းကို ဆော်မဟေ့’

ဆရာကျိန်က တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း လက်ဝါးတစ်ချက် ဆန့်ထုတ်ကာ ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိတွေရေရွတ်လေသည်။ ခိုင်ဝေ ဘာမှ မဖြစ်သည့်အလား ပေတေတေရပ်နေ၏။ အာရဖွန်က...

‘သူ့ မျက်စိမှိတ်ရွတ်နေတုန်း ဝင်ဆော်ကွာ၊ ပြီးမှရဲစခန်းပို့မယ်’

ခိုင်ဝေက သူ့နှုတ်သူ့ရှေ့တွင် သူ့ရဲကောင်းစွမ်းပကားကို ထုတ်ဖော်ပြသချင်ရာ ထွေထွေထူးထူးမစဉ်းစားတော့ဘဲ ဆရာကျိန်နှင့် ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်လျက် ရပ်လိုက်သည်။ သရဖီ အတင်းတားရှာသည်။

‘မလုပ်နဲ့... ကိုခိုင်ဝေ... မလုပ်နဲ့...’

ခိုင်ဝေ ဆရာကျိန်၏လည်ပင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ မျက်နှာချင်း တော့ဆိုင်လိုက်၏။ ဆရာကျိန်က စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ချွေးတွေကျကာ ပါလာလေသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ကွာ’

‘ခင်ဗျားက ခုတော့ ကြောက်သားပဲဗျ’

‘ကျောက်သား မဟုတ်ပါဘူး... ဂဝံသားပါ’

‘အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ လိမ်ထားတာတွေ အကုန်ထုတ်’

‘မလိမ်ရသေးပါဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်သလဲ... ပြော’

‘အိမ်ပြန်ချင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ပြန်ပေတော့၊ မစဉ်းစားနဲ့’

ခိုင်ဝေက သူ့အားကြီးနဲ့ ဆရာကျိန်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ဆရာကျိန်မှာ နောက်သို့လွင့်သွားပြီး ဟော်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ တကယ်တော့ အကွက်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာကျိန်က ဇာတ်လူရွှင်တော်ပီပီ ပိုပိုသာသာအိုဗာလုပ်ပြခြင်းပင်။

သရဖီတို့လည်း ပြုတ်ကျသွားသော ဆရာကျိန်ကို အတင်းဖြော့ကြည့်ကြသည်။ ဆရာကျိန်မှာ ပက်လက်ကလေးမေ့နေသည်။ သရဖီအပါအဝင် အဘွားကြီးတွေက ခိုင်ဝေကို ဝန်းရံလာသည်။ တစ်ခုခုလုပ်တော့မလားထင်ပြီး အာရဖွန်လည်း အသိမသာ ထွက်ပြေးသွား၏။ ခိုင်ဝေက အဝိုင်းခံရသောအခါ နည်းနည်းတော့ဖြူမိ၏။ ကိုယ်တယောက်ျားသား မဟုတ်ပါလား။ သူ့ကျေးဇူးကို သမီးပေးပြီးဆပ်ကြမည့် ဆွေတော်မျိုးတော် ဘွားတော်တွေလေ။ ခိုင်ဝေ ဟန်မပျက်ရင်ကော့နေသေးသည်။

‘ဒီမှာ ကိုခိုင်ဝေ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး သမီးရည်းစားခေါ် ချစ်သူစုံတွဲဘဝကနေ ရာသက်ပန် ပြတ်စဲလိုက်ပြီ။ ရှင်သေရင်လည်း ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါးလာမစားဘူး၊ ကျွန်မ ဟိုတယ်ကြီးကြီးမှာ တိုရိုးယားမင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ရှင်ကိုဖော်ဘူး။ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့မိသားစု တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကို အကျိုးပေးနေ

တဲ့ ဗေဒင်ကို စော်ကားရုံတင်မကဘူး၊ ဗေဒင်ဆရာကိုပါ ကိုယ်ထိ
လက်ရောက်ကျူးလွန်တဲ့အတွက် ရှင့်အပြစ်ဟာ အဆမတန်ကြီးသွားပြီ

‘နည်းနည်းလေးသေးလို့ မရဘူးလား’

ခိုင်ဝေက မေတ္တာရပ်ခံသေးသည်။

‘မရဘူး၊ ကျွန်မက ဘူးဆို ဖရုံမသီးဘူး၊ ဟင်ခနဲနေရင်
လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး၊ ထွေးပြီးသားတံထွေး ပြန်မမျှီတတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့
ကျွန်မ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းခွဲပြီ’

‘တစ်ကားတည်းအတူတူစီး မပြန်တော့ဘူးလား’

‘မပြန်ဘူး’

‘ဒီမှာ မောင်အုတ်၊ မင်း အဒေါ်သမီးကိုထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်
နဲ့တော့ မင်းလုပ်ရပ်တွေ တရားလွန်နေပြီ’

‘ဟုတ်တယ်... ငါ့တူမလေးအပေါ် လူမဆန်တဲ့ကောင်’

‘ခွေးကျင့် ခွေးကြံကောင်’

သရဖီအမေနှင့်အဒေါ်တွေက အပြစ်တင်လိုက်တာ ခိုင်ဝေ
တစ်ယောက် ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်။ ဝိုင်းမဆော်သွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်။
သရဖီကတော့ နာကြည်းသောမျက်လုံးစိမ်းတွေဖြင့် ပက်ပက်စက်စက်
ကြည့်သွားကာ ခိုင်ဝေကို နှုတ်တောင်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

အခန်း (၁၅)

အသည်းကွဲမင်းသားနှစ်ဦး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကျော်ဇောမောင် တို့ လင်မယားရှိရာ သန်လျင်ဘက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ သွားကြသည်။ ကျော်ဇောမောင်တို့လင်မယားက တော်တော်အဆင်ပြေ နေကြ၏။ သန္တာဝင့်ထည်ဆိုရင် ရင်သွေးလေးတောင်လွယ်ထားရပြီ။ သူများတစ်တွေ မိသားစုဘဝဖြစ်မယ့်အရေးရှိသော်လည်း ထင်လတ်နှင့် ခိုင်ဝေတို့မှာ ရည်းစားရှိဘဝကနေ ရည်းစားမဲ့ဘဝကို အလိုအလျောက် ရောက်ရှိသွားချေသည်။

ကျော်ဇောမောင်တို့ လင် မယားကို သူတို့ဖြစ်အင်တွေ အစ အဆုံး ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။ ကျော်ဇောမောင်တို့ လင်မယားက သူတို့သူငယ်ချင်း တွေအကြောင်း ကြားရတော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်တာမှလွဲ၍ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်။ လေပြေအေးလေးနှင့် နှစ်သိမ့်မေးဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ကျော်ဇောမောင်က ခိုင်ဝေတို့နှစ်ယောက်ကို သန်လျင်ရှိ ထန်းရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားရသည်။ ခိုင်ဝေတို့ စိတ်ကြိုက် ရင်ဖွင့်ဖို့ ကျော်ဇောမောင်က တတ်နိုင်သမျှစီစဉ်ပေးရသည်။ အရင်

သူတို့က အကျိုးတော်ဆောင်တွေကိုး။ မာနကြီးမားသော ဦးဂုဏ်ထည် တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက သမီးတော်သန္တာဝင့်ထည်ကို ကျော်စောမောင် အစွမ်းအစနှင့် မထုတ်၍မရ။ ကျုံးပစ်ဂဠုန်နှင့် ကျေးစေပြုဟ်သားတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မဟာဧရာမစီမံကိန်းကြောင့်သာ သူဌေးသမီးနှင့် ပေါင်းဖက်ပြီး လူဖြစ်နေပြီ။ ခိုင်ဝေတို့ကျေးဇူးကို ကျော်စောမောင် ဆပ်ရမည်မှာ တစ်သက်လုံးဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားပစေ။

ထန်းရည်မသောက်တာကြာလို့ ခိုင်ဝေနှင့်ထင်လတ် မူးနေကြသည်။ အမူးအကွဲဒဏ်တွေနှင့်အသည်းကွဲဒဏ်တွေက သူတို့ကို ဖိစီးနေသည်။

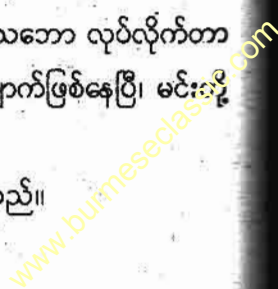
‘ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ဆီ ဘိုးတော်ကြီးလာသေးလား’
‘မလာဘူးကွ... ဒီအဘိုးကြီး မလာတာနှစ်ပေါက်တော့မယ်’

ကျော်စောမောင်က ခိုင်ဝေတို့မေးသော ဦးဂုဏ်ထည် မလာပြီဖြစ်၍ ထူးဆန်းကြောင်းပြောပြနေသည်။

‘ဒီအဘိုးကြီးက မင်းတို့ကိုသိပ်မကြည်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ အယ်လ်ဘမ်တွေ၊ အခွေပို့ပြီးကတည်းက အစာကြေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သမီး လင်နောက်ပါး ဘူးတာထက် မင်းတို့ ကလိသွားတာကို တန့်န့်ခံစားပြီး မခံချိုမခံသာဖြစ်နေတာ၊ သူ့ဒေါသစနက်တံကို မီးသွားရှို့သလို ဖြစ်တာပေါ့ကွာ’

‘အဲဒီတုန်းကလည်း ငါတို့က အပျော်သဘော လုပ်လိုက်တာကွာ၊ အခု စိတ်ထဲမှာတောင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့တောင် ကလေးတွေဘာတွေ ရတော့မှာပဲ’

ခိုင်ဝေက မှိုင်မှိုင်တွေတွေနှင့်ပြောသည်။

‘ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ အဆင်မပြေမှု တွေကို လင်းစမ်းပါဦး’

ခိုင်ဝေက သူနှင့် သရဖီ ဗေဒင်ဆရာကြောင့် ခွာပြဲကြပုံတွေ ကို ပြောပြပြီး ထင်လတ်က သူနှင့် ဆွေသီခင်ဘော့တစ်ယောက်နှင့် ပက်သတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ခဲ့ရပုံတွေကို ပြောပြကြသည်။ ကျော်စောမောင် လည်း စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ညည်းညူရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်။

‘မင်းတို့ကိစ္စကြီးတွေက ဖြုန်းစားကြီးတွေပဲကွာ၊ ဘယ်လို တွေဖြစ်ရတာလဲ၊ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်တွေချည်းပဲ၊ မင်းတို့ ငါနဲ့မတွေ့ ခင်စဝီကြားမှာ တော်တော်ဖြစ်သွားတာပဲ’

‘အေးကွာ... ငါတို့လည်း နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်ကွာ’

‘မင်းတို့ကိစ္စတွေက ပုံစံချင်းသာမတူတာ၊ ဖျက်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတာချင်းတော့ တူတယ်၊ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက် ယောက်များ မင်းတို့သမီးရည်းစားကိစ္စကို ကပျက်ယပျက်လုပ်နေ သလားမသိဘူး’

ကျော်စောမောင်က အထင်နှင့်ပြောပြသည်။

‘မင်းတို့ကိစ္စတွေကို အစအဆုံး ဘယ်သူသိသလဲ’

ကျော်စောမောင်က သေချာမေးသည်။ ခိုင်ဝေနှင့် ထင်လတ် စဉ်းစားခန်းတွေ တန်းစီဖွင့်ရ၏။ သူတို့ဇာတ်လမ်းတွေရဲ့ သော့ချက် တွေကို အသည်းအသန်ရှာဖွေတော့ အဓိကကျသောလူတစ်ယောက် တို့ ငုတ်တုတ်သွားတွေ့လေသည်။ သူကတော့ နေရာတကာတွင် သိသာစွာအိုဗာဖြစ်ပြီး ငုတ်တုတ်ပါပါနေသော သူရဲကောင်း ငှက်မင်း နန်းကြီး အာရဖွန်ရိမ်းဂျားပင်။ သူသည် သူဌေးကြီး ဦးဂုတ်ထည်၏

တစ်ယောက်တည်းသော ပေါကြောင်ကြောင် ကိုယ်ရံတော်ဘွဲ့ရတစ်ဦး ပင် ဖြစ်ချေ၏။

‘အာရဖွန်... ဒီကောင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင် ငါ့တို့ကို မွေနေတာနေမယ်’

ကျော်ဇောမောင်က အဖြစ်ပျက်တွေကိုဆက်စပ်၍ ဖြတ်လမ်းက စဉ်းစားကြည့်သည်။

‘ငါထင်တာ မှန်ဖို့များတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို ငါ့ယောက္ခမ ကြီးက မကျေနပ်လို့ မင်းတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို အစိမ်းသတ်သတ် အကျက်သတ်သတ် ခွဲဖို့စီစဉ်လိုက်တာထင်တယ်၊ အားလုံးဟာ သူကြီး ကိုင်ပြီး အာရဖွန်ကို အကွက်ချစ်စဉ်ခိုင်းတာပဲနေမယ်၊ ဒီအတိုးကြီးက တော်တော်အငြိုးကြီးတာပဲ’

‘အေး... ကျော်ဇောမောင်တွေ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

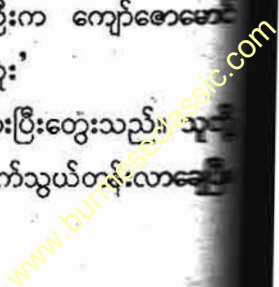
‘အာရဖွန် ငါတို့ကို ချဉ်းကပ်တာ အတင်းကြီးကွ၊ နောက်ပြီး ငါတို့ မပြောဘဲ ငါတို့အကြောင်းတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေတာ ကလည်း မသင်္ကာစရာပဲ’

ခိုင်ဝေက အတွေးကွင်းဆက်တွေကို လိုက်ဖော်ထုတ်၏။

‘သိပ်သေချာတာပေါ့၊ သရဖီကလည်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဗေဒင်ကိစ္စကို လှည့်ကျပ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဟာ... ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့အာရဖွန်တို့ ဆွေသီခင်စား သွားချောင်းတုန်းက တွေ့လိုက်ရတဲ့ ငနဲကြီးက ကျော်ဇောမောင် ယောက္ခမကြီးပဲထင်တယ်၊ ငါသိပ်မမှတ်မိဘူး’

ထင်လတ်က အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားပြီးတွေးသည်။ သူ့ထင်မြင်ချက်တွေဟာ တစ်စနှင့်တစ်စ ချိတ်ဆက်သွယ်တုန်းလာခဲ့ပြန်

‘အဘိုးကြီးက မင်းတို့ကိုအပြီးထားပြီး မင်းတို့သမီးရည်းစား ကဏ္ဍတွေမှာ ဝင်ရောက်ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ထည့်လိုက်တာပဲ။ အခြေ အနေတစ်ခုက ပုံမှန်အနေအထားကနေ ရုတ်တရက်သွေဖီပြောင်းလဲ သွားရင် ဒါဟာ မူမမှန်ဘူးလို့ တွက်ဆရမယ်’

‘ဒါဆို ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ဆွေသီခင်တို့ကလည်း ခါးခါးသီးသီးကို အထင်လွဲနေကြပြီ’

ထင်လတ်က ဆွေးမြည့်သွားဟန်ဖြင့် ပြောသေးသည်။

‘မင်းတို့ ကောင်မလေးတွေဘက်မလှည့်နဲ့ဦး၊ မင်းတို့ အရင် ဆုံး ဟိုကောင်အာရဖွန်ကို အရင်ရှာပြီးမေးမြန်းရမယ်။ ဒီကောင်က အဓိကပဲ။ ဒီကောင်ဆီကအကြောင်းတွေ အကုန်ပြန်သိရရင်တော့ မင်းတို့ ငါ့ယောက်ျားမကြီးကို ပညာပြန်ပေးရမှာ’

‘ဒီအဘိုးကြီးကြောင့် ငါတို့ အသည်းတွေကွဲရတာ ပြန်တော့ ပါးပါးလေးပညာပေးရမယ်ကွာ၊ မင်းမိန်းမတော့ မသိစေနဲ့ဦး’

ခိုင်ဝေက ကျော်ဇောမောင်ကို သတိပေးရသေးသည်။

‘ငါလည်း အစကတည်းက ဒီအဘိုးကြီးကို သိပ်ကြည့်စေရ ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ပိပိရီရီပြန် ပျော်ပျော်ပြီးမှ ကောင်မလေးတွေကို နားဝင်အောင်ရှင်းပြရမယ်။ မင်းငါ့ လုပ်ရမယ့်အချက်တွေကို အသေး စိတ် အစီအစဉ်ဆွဲကွာ’

‘အေး... အဲဒါကောင်းတယ်၊ ကျော်ဇောမောင် ဒီတစ်ခါတော့ ဇင်း ငါတို့ကို အကြံပြန်ပေးပေါ့၊ အားကိုးပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ’

ကျော်ဇောမောင်က သူရထားသော အကြံကိုချပြသည်။

‘နံပါတ်တစ်... မင်းတို့ ‘အာရဖွန်’ ကို ရှာပြီး အဘိုးကြီးရဲ့ ထုပ်ကွက်တွေကို မေးမြန်း၊ အဲဒီထဲကနေ မင်းတို့ကောင်မလေးတွေနဲ့’

အဆင်ပြန်ပြေမယ့်သဘောတွေ တွေ့လိမ့်မယ်၊ နံပါတ်နှစ်... ငါ
 ယောက္ခမကြီးမှာ ငယ်ချစ်ဦး မမကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အခုထိ
 သူကလည်း အပျိုကြီးပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွဲကွာသွားပြီး အခုမှ
 ပြန်လည်ဆုံစည်းမိသွားတာ၊ အဲဒါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှိုးတို့
 ရှန်းတန်းတွေဖြစ်နေကြတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဘိုးကြီး ခိုးလိုးခုလု
 ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ချေ၊ ဒါကတော့ မင်းတို့ အာရဖွန်ကိုမေးရင်
 သိမှာပါ၊ နံပါတ်သုံးအချက်က အရေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့ အကြီး
 အကျယ် ဟန်ဆောင်ရမယ်၊ အဲဒါက အဆင်ပြေမယ့်နည်းလမ်းကောင်း
 ပဲ၊ မင်းတို့ ကောင်မလေးတွေလည်း ကရုဏာသက်၊ အဘိုးကြီး
 မင်းတို့ကို သနားသွားမှာ'

'ငါတို့က သူတောင်းစားလုပ်ပြု ဟန်ဆောင်ရမှာလား'

'လုပ်ပြီ... ငါက အကောင်းပြောနေတာ၊ မင်းတို့ အဆင်
 ပြေဖို့ပြောပြနေတာ၊ ဒီလိုလုပ်x x x x'

ကျော်ဇောမောင်က ခိုင်ဝေနဲ့ ထင်လတ်တို့ကို သေသေချာချာ
 စီစဉ်အကွက်ချပြီး သူ၏ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းကို ပီပီပြင်ပြင်
 ပြောပြလိုက်လေသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အာရဖွန်ကို မြေလှန်ရှာဖွေကြ
 သည်။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ချောင်ကျကျ အရက်ဆိုင်ကလေး
 တွင် အာရဖွန်တစ်ယောက်တည်း ဖိမ်ဆွဲကာသောက်နေသည်။ နှိပ်စေ
 နှင့် ထင်လတ်က သူ့အပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အာရဖွန်က
 သီချင်းလေးတအေးအေးဖြင့် ဒယိမ်းဒယိုင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ဟေ့လူ... ခင်ဗျားရပ်စမ်း...’

အာရဖွန် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့ရ။ အရက် သမားပီပီ သွေးကြွလာပြီး...

‘ဘယ်သူလဲကွ ငါ့ကိုခေါ်တာ သေသွားမယ်၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ ငါဘာကောင်လဲ မသိဘူးလား၊ သေသွားမယ် ဟိုနေ့က အိမ်တစ်အိမ် ကို အမြင်ကတ်တာနဲ့ ဝင်ကျုံးတာ ဂေါ်ပြားတစ်လက်နဲ့’

‘ချေးတွေလား...’

အသံက သူ့နောက်မှာ ထက်ကြပ်မကွာ ထွက်လာပြန်၏။

‘ဘယ်ကောင်လဲကွ သေချင်နေပြီထင်တယ်၊ ငါက ဒီ ရပ်ကွက်ထဲက လူမိုက်ဆိုတာ မသိဘူးလား’

‘သိတယ်ကွ...’

‘သိရင် သေဖို့သာပြင်’

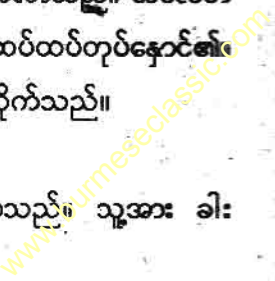
အာရဖွန်က နောက်သို့လှည့်၍ လက်သီးနှင့်ထိုးရန်ရွယ်လိုက် သည်။

‘အမလေး... သ... သရဲ...’

အာရဖွန်က ကြောက်လန့် ဘာ အမူးဒဏ်နှင့် ရောထွေး၍ ခုမြောက်က ပစ်လဲကျသွားသည်။ သရဲခြောက်သော သူတို့က ထင်လတ်နှင့် ခိုင်ဝေပင်ဖြစ်၏။ ငါ့ခါတည်း အာရဖွန်ကိုငှားထား သော ကားထဲမတင်ကာ သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ထင်လတ် တ အာရဖွန်ကြီး အမူးမပြေခင် ကြီးဖြင့်အထပ်ထပ်တုပ်နှောင်၏။ ငြိမ့် ရေဖြင့် အာရဖွန်မျက်နှာကို ဖျန်းပက်လိုက်သည်။

‘ဗွမ်း...’

အာရဖွန် ပြူးတူးပြုတ်နှင့် နိုးထလာသည်။ သူ့အား ခါး

ထောက်၍ စောင့်ကြည့်နေသော ထင်လတ်နှင့် ခိုင်ဝေကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ဝါးစားမတတ်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မင်းတို့ ထင်လတ်နဲ့ ခိုင်ဝေ ငါ့ကို ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ မနောက်ကြပါနဲ့ကွာ’

‘ကျုပ်တို့နာမည်က ထင်လတ်နဲ့ ခိုင်ဝေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား သိထားတဲ့လျှို့ဝှက်နာမည်ကိုပြော’

‘ဟာ... သိပါဘူး...’

‘လိမ်ရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေးနော်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ လက်ခုပ်ထဲက ပန်းဖြစ်နေပြီ’

‘ရေလုပ်ပါ’

‘ရေဆိုလည်း လက်ကြားထဲက ထွက်ကျသွားမယ်’

အာရဖွန်က မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီ။ သူလျော်သော အကြောင်းတွေကို ဒီကောင်တွေ ကျိန်းသေသိသွားပြီ။ အာရဖွန် ထိတ်လန့်သွားကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျလာသည်။ စဉ်းနှိုးတုံးပေါ် တင်ခံထားရသည့် ငါးတစ်ကောင်လို လွတ်လမ်းမမြင်။

‘ဟို... ကျူးပစ်ဂဠုန်နှင့် ကျေးစေဂြိုဟ်သားပါ’

‘ဟုတ်တာပေါ့... သိပ်မှန်တာပေါ့ အဲဒီနှစ်ကောင်ကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ပေးဖို့ စေခိုင်းလိုက်သူက ဘယ်သူတုန်း၊ မှန်မှန်ဖြော’

‘မှန်လှပါ၊ အစွယ်လိုသူ မိဖုရား အသွားစေခိုင်းသူ ဇင်ကေရာစ် လေးပစ်သူဘုရားကျွန်တော်မျိုး သတ်လျှင်လည်း သေရမှာပဲ ဘုရား၊ ကရုဏာရှေးရှု လွတ်တော်မူလျှင်လည်း လူမလိမ္မာ ကုန်လည်း ချမ်းသာရပါ့မယ် ဘုရား’

အာရဖွန်က ဇာတ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တော်တန်တိတ်... မောင်မင်း အဲ... ရောကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားဆရာ ဦးဂုဏ်ထည်က ကျုပ်တို့နှစ်ကောင်ရဲ့ ချစ်မှုချစ်ရာတွေကို ဝင်ရှုပ်ပြီး ဖျက်ဆီးဖြစ်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံထားရသူမဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြော မပြောရင် ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲကို သံချောင်းတွေ စုပြုံထည့် ထားပြီး သံရည်ပူတွေလောင်းထည့်ပစ်မယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပြောပါ့မယ်၊ မင်းတို့ မရက်စက်ကြပါနဲ့၊ ငါ မင်းတို့ကို အကူအညီတွေပေးထားတာ မေ့နေပြီလား’

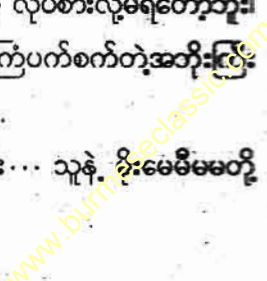
‘အဲဒါ ခင်ဗျားသိသိလျက်နဲ့ ကျုပ်တို့ကို တမင်ဇာတ်လမ်း ဆင်ပြီး လုပ်ကြံတာမဟုတ်လား၊ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို မနှေး မမြန်ပြောစမ်း’

ထင်လတ်ကလက်ဝါးပြင်ရွယ်၍ ခြိမ်းခြောက်သည်။ အာရဖွန် မှာ ရှုံ့မဲ့ပိန်လိမ်နေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကျက်သရေမရှိရှာ။

အာရဖွန်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဦးဂုဏ်ထည် စီစဉ်သမျှ ကိစ္စရပ်များအားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှင်းပြလေ သည်။ မရှင်းပြလျှင် မ၊စိတ်မွန်နေသော ထင်လတ်တို့လက်ချက်ဖြင့် တစ်စစစုတ်ပြတ်သတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ အစီအစဉ်တွေ အစအဆုံး ထို အာရဖွန်မှ ဝန်ခံဖွင့်ဟရချေပြီ။

‘အဘိုးကြီးက တော်တော်အကွက်စေတာပဲ၊ ငါတို့ သူ့ကို အရှက်ခွဲသမျှတွေ နောက်ပိုင်းမှာ လှိမ့်ပိန်ခံနေရတာပဲ၊ အခု အသည်းကွဲ နေတဲ့အဆင့်ထိတောင် ရောက်နေပြီ၊ ဘာမှကို လုပ်စားလို့မရတော့ဘူး၊ အာရဖွန် ခင်ဗျားကြီးဆရာက တော်တော်အကြံပက်စက်တဲ့အဘိုးကြီး’

‘ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဟင့်အင်း... သူနဲ့ ခိုးမေမီမတို့’

စီစဉ်ပြီးမှ ဟောဒီက ကျုပ်က လိုက်လုပ်ရတာပါဗျာ၊ တလွဲမထင်ကြပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဘဝကြီးဟာ ခင်ဗျားလေးတို့ထက် ပိုခံစားရပါတယ်ဗျာ’

အာရဖွန်က ငို၍ပြောသည်။ ထင်လတ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’

‘ကျုပ်လည်း ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ ကျုပ်ပါဗျာ...’

‘သေချာတာတစ်ခု ခန့်မှန်းမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အဘိုးကြီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမ မိုးမေမိမမမှန်ကြောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာဗျာ... မင်းတို့ ဘယ်လိုသိသလဲ’

‘အာရဖွန်က ရှက်သလိုလိုမူသလိုလို လုပ်နေသည်။’

‘ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ၊ လူတိုင်းမှာ နှလုံးသားကိုယ်စီနဲ့ အချစ်ကိန်းအောင်း တည်ရှိစမြဲပဲလေ’

‘ကျုပ်ဖူးစာကံက မကောင်းလှပါဘူး၊ မိုးမေမိမမက ကျုပ်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့မှမထင်၊ ဒီတော့လည်း ကျုပ်ဘဝနဲ့ကျုပ်ပဲလေ’

‘ခင်ဗျားကလည်း ဘာစိတ်ဓာတ်ကျစရာရှိသလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ကူညီရင် ခင်ဗျားကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှပြန်ကူညီရမှာပေါ့’

အာရဖွန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ခြင်းလမ်းစတစ်ခု မဟုတ်ပင်လော။

‘ခင်ဗျားတို့က ဘာကူညီမှာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေအောင် ပြန်လုပ်’

မယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တစ်နေရာတစ်ထောင့်
က ပူးပေါင်းကူညီပေးပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း မိုးမေမိမေမနဲ့ ဝနာသင့်
အောင် ကျုပ်တို့ ဖန်တီးပေးမယ်’

‘ဟာ... ကောဋ်းတာပေါ့၊ ငါ ကောင်မလေးတွေကို သွားရှင်း
ပြရမလား’

အာရဖွန်က အတင်းမေးသည်။ ထင်လတ်က လက်ကာပြ
ရင်း...

‘အဲဒါ မလိုသေးဘူး၊ ခုလောလောဆယ် ကျုပ်တို့ကို
ခင်ဗျား တစ်ခုကူညီရမယ်...’

‘မြန်မာလိုလား... အင်္ဂလိပ်လိုလား...’

‘ဟုတ်ဘူး ကုလားလို့၊ အာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ
ထဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ အခုလွတ်ပေးမယ်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး၊
ဘာမှလည်း အကျပ်မကိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ မိုးမေမိမေကို ကျုပ်တို့လှော်
ပေးမယ်’

‘မီးပြင်းပြင်းနဲ့နော်...’

‘အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လို့ တာဗျောက်
ဗျောက်ဖြစ်သွားမှာ’

ခိုင်ဝေက လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ဦးဂုဏ်ထည်ကို သတင်းတစ်ခုပို့ရမယ်၊ နောက်ပြီး
ကျုပ်တို့ ကောင်မလေးတွေဖြစ်တဲ့ ဆွေသီခင်နဲ့ သရဖီတို့ကို သွားပြီး
သတင်းတစ်ခု ထပ်ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျား ဒါပဲလုပ်၊ ကျန်တဲ့ ခင်ဗျား
အိမ်တွေ ကျုပ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကူညီမယ်၊ ဟုတ်လား’

‘တကယ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

‘ခင်ဗျားသာ လက်ဦးမထားရင် ခင်ဗျားဘော့စ် ဦးဂုဏ်ထည် ကြီးက လက်ဦးသွားနိုင်တယ်၊ မှန်ကြောင်မကလည်း သူ့အသက် အရွယ်အရအပျိုကြီးဘဝနဲ့ စာရင်းပိတ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင် တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်ယောက်ျားမရှိရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူလည်း သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် လန်လန်ချိန်တန်ကျော်မှ အာချင် လို့မရဘူးလေ’

‘မင်းတို့ ထင်သလို မိုးမေမီမမက မှန်ကြောင်သာဖြစ်၊ သန်း သာထူတယ်၊ အသက်အရွယ်က ထင်သလောက်မကြီးသေးပါဘူး’

‘ကြီးမကြီး ခင်ဗျားကြည့်ဘူးလို့လား’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာလဲ...’

‘သူ့ကိုယ်ရေးဖိုင်တွဲကို ပြောတာဗျာ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တာတွေ ဆန္ဒစောပြီးစွတ်တွေးမနေနဲ့၊ အခု ကျုပ်တို့ပြောတာတွေကို လက်ခံ သလား’

‘လက်ခံတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ငြင်းပယ်တယ်ပေါ့...’

‘ငြင်းပယ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်ခံတဲ့သဘောလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တက်ညီလက်ညီပူးပေါင်းတာ’

‘ဟာ... ကြိုက်သွားပြီ အာရဖွန်ကြီးရေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ အစကတည်းက ဆုံတွေ့ရမှာ အတွေ့တောင် နောက်ကျနေသေး’

‘ငါ့ကို ကြိုးလေးဘာလေး ဖြေပေးဦး’

ထင်လတ်တို့လည်း ကြိုးဖြေပေးပြီး အာရဖွန်ကြီးအား သူ သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။

‘ခင်ဗျားကိုလည်း နာမည်တစ်ခုလောက် ပေးရမလား’

‘မလိုပါဘူးကွာ... ငါက အာရဖွန်မှ အာရဖွန်ပဲ...’

အာရဖွန်က လက်မထောင်၍ မြည်တမ်းလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုလည်းပြီးတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျေးစေပြီဟ်သား
နဲ့ ကျူးပစ်ဂဠုန်ပဲ...’

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ပထမတစ်ခါကလည်း ဒီနာမည်တွေ
ကြောင့် ပက်ပက်စက်စက်ခံရတာပဲ’

အာရဖွန်က တဲ့တိုးပြောချလိုက်ရာ ထင်လတ်တို့နှစ်ယောက်
ဈာန်နာကြီး ရဲ့မဲ့လိမ်တွန့်သွားလေသည်။

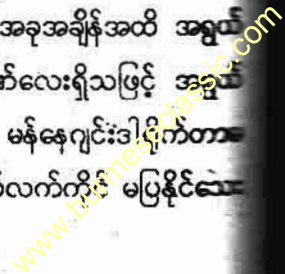

အခန်း (၁၆)

ငယ်ကချစ် နှစ်တစ်ရာမမေ့သာဆိုသလို ဒီတံတားလေးပေါ်မှာ ဆော့ပြေးကစားခဲ့တာတွေကိုလည်း မှတ်မိနေသေးသည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ဆယ်တန်းဘဝကတည်းက တွေ့ဆုံခင်မင်လာခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်မှာ ပြန်တွေ့ရသောအခါ ဦးဂုဏ်ထည်၏ရင်သည် ငယ်မူငယ်သွေး လန်းဆန်းတက်ကြွလာခဲ့ရ၏။ နှစ်အတော်အတန်ပျောက်ဆုံးနေသော အလှမိဖုရားတစ်ပါးကို အိဂျစ်ပီရမစ်အတွင်းမှ ကျပ်စည်းဖြေပြီး ပြန်တွေ့သကဲ့သို့ ဦးဂုဏ်ထည် ရင်ခုန်သံတွေ တစ်ကျော့ပြန်သက်ဝင်လာချေရဲ့။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးအတွက် သံယောဇဉ်တွေအားလုံးလည်း လေနှင့်ရာလွင့်သကဲ့သို့ ကင်းစင်ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

အခုတစ်ဖန် သံယောဇဉ်အသစ်တွေ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဦးဂုဏ်ထည် အချစ်သစ်တို့ တစ်ဖန်မွေးဖွားခဲ့ချေပြီ။

ငယ်ချစ်ဦးဟုဆိုသော မိန်းမသည် အခုအချိန်အထိ အရွယ်ကျော်တစ်ဆိတ်ဟိုင်းနေသော်လည်း ငယ်ဂုဏ်လေးရှိသဖြင့် အရွယ်တင်နုပျိုလှပပြီး ယခုလက်ရှိကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ ဖြစ်နေသည်။ ခုထိ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေး

သော အပျိုကြီးစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ချစ်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
သော်လည်း အရိုးများသည်၊ ချေးခါးသည် စံနှုန်းတွေဖြင့် သတ်မှတ်
တွက်ချက်ထားတာမို့ ခုချိန်ထိ ယောက်ျားတကာကို အထင်မကြီးသော
မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

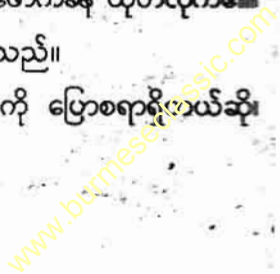
၄၀ကျော်မှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့သောအခါ မိုးပွင့်သီဂီသည်
ချစ်စိတ်ရေးရာများမရှိတော့ဘဲ စီးပွားရေးကိုသာ စောက်ချလုပ်ကိုင်
နေရာ သူမ၏ချစ်စိတ်ကို တူးဆွပေးဖို့ ဦးဂုဏ်ထည် ဆင်ကြံကြံရချေ
ပြီ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ ကျန်သောသူများနှင့် အသေးစိတ်မတိုင်ပင်ဘဲ
တစ်ယောက်တည်းသာ ရင်ခုန်သံစစ်ဆင်ရေးတွေ ပြုလုပ်ဖန်တီးနေမိ
၏။

အခုလည်း ဦးဂုဏ်ထည်ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး
စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ရန် ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကို YKKO ကြေးအိုးဆိုင်တွင်
ချိန်းထားသည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီသည် အစားအသောက်ကို ခုံမင်သော
အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ကုန်ပစ္စည်းကိုအကြောင်း
ပြ၍ အချစ်ကိစ္စလေးတွေ နွယ်လာဖို့စကားလုံးလေးတွေ စီထားရသည်။
သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ထက် မသိမသာ နောက်ကျတတ်သော
ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကို ဦးဂုဏ်ထည်က ဝင့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ ဖလန်းဖလန်း
ဖြစ်နေ၏။

‘ကြေးအိုးမစားရတာကြောင့်... ကိုဂုဏ်ထည်ရဲ့’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက တူနှစ်ချောင်းကို ဖောက်ခနဲ ထုတ်လိုက်၏။
အငွေတလှိုင်လှိုင်နှင့် ကြေးအိုးနှစ်ပွဲလာချသည်။

‘အွန်... ကိုဂုဏ်ထည်... မိုးပွင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို
ဘာများပြောမလို့လဲ’

‘ပြောချင်တာကတော့ စီးပွားရေးကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြော
မထွက်ဘဲရှိတဲ့ကိစ္စကို အရင်ပြောချင်တယ်၊ စီးပွားရေးကိစ္စက ဘယ်
အချိန်ပဲပြောပြော ရပါတယ်၊ ကိုဂုဏ်ထည်လေ မိုးပွင့်ကို ပြောမယ်
ပြောမယ်နဲ့ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေတာကြာပြီ’

‘ပြောလေ’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ငုံးဥတစ်လုံးကို ဝါးစားရင်းမေးသည်။

‘မိုးပွင့်... ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့
ဘူးလား...’

‘အိမ်ထောင်... ဟင်း... ဟင်း... ဒီအရွယ်ရောက်မှ...’

‘အချို့က လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝစတာလေ’

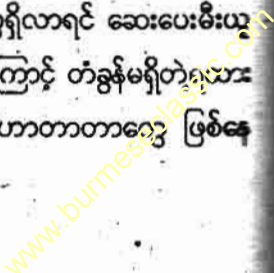
ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ဦးဂုဏ်ထည်ဘာသဘောနှင့် ပြောမှန်းမသိ
သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။

‘အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စတွေ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုဂုဏ်
ထည်’

‘ဒါဆို မိုးပွင့်ဘဝဟာ အသက်ကြီးလာရင် အထီးကျန်ဆန်
သွားလိမ့်မယ်’

‘သီလရှင်ဝတ်သွားမှာပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးနော် မိုးပွင့်၊ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ သဘောက
တော့ မိုးပွင့် အသက်ကလေးရလာလို့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး မညီညွတ်လို့
ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် သဘောတရားလေးတွေရှိလာရင် ဆေးပေးမီးယူ
တစ်ယောက်တစ်လေတော့ ရှိသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် တံခွန်မရှိတဲ့ရယ်
မတင့်တယ်သလို လင်မရှိတဲ့မယားလည်း ဟာတာတာတွေ ဖြစ်နေ
တတ်ပါတယ်...’

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘အဲဒါ မိုးပွင့်ကိုအရင်က သံယောဇဉ်တွေ ရုန်းကြွန်းထလာလို့၊ အဲဒါ မိုးပွင့်ကို မိကောင်းဖခင်သားပီပီ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်လို့’

‘အမလေး...ကိုဂုဏ်ထည် ရှင်... ရှင် ခုမှအဝက်ရူးပြန်တာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သံယောဇဉ်က အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးမှာ ခန်းခြောက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ ခုချိန်မှာ ရှင်မပြောနဲ့၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေကတောင် လာတောင်းရမ်းရင် လက်မခံဘူးမှတ်၊ အပုပ်ကောင်ရုပ်ဆောင်နေတဲ့ဒီခန္ဓာကြီးကို ရှင် တရားသဘောနဲ့ ရှုစမ်းပါရှင်’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက တရားပြန်ချနေချေပြီ။ ဦးဂုဏ်ထည်ဘယ်လိုမှကို အစကောက်ပြီးချစ်လို့မရ။ တစ်ဆက်ဆည်းမှာပင် ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက တရားသဘောတွေနှင့်ဆက်စပ်၍ သေခြင်းတရားတွေ၊ ၃၂ ကောဋ္ဌာသ အစုအဝေးတွေအကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းပြလေသည်။ ဦးဂုဏ်ထည်က သူမပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးရရှာသည်။ ဘယ်ခ မပြု မိမိမှုမဟုတ်ပါလော။

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ကြေး အိုးတစ်ပွဲ ပြောင်ခါသွားအောင် စားသောက်ပြီးတော့ အစာကြေဆေး သုံးတွေထုတ်စား၏။ ဦးဂုဏ်ထည် စိတ်လေနေတာတော့ အမှန်ပင်။

‘ကဲ... ကဲ... ကိုဂုဏ်ထည် သွားကြမယ်၊ ရှင့်ပုံစံကလည်း အမွှေးရိတ်ခံထားရတဲ့ လင်းတအိုကြီးကျနေတာပဲ၊ သွားမယ်၊ ကျွန်မကို သင်္သန်းကျွန်းဘက်ကို လိုက်ပို့ပေးဦး’

‘အင်း...’

ဦးဂုဏ်ထည်က ဒေါ်မိုးပွင့်သီရိခိုင်းသမျှကို အန္တတာခံ လိုက်လုပ်ပေးနေရသည်ကို တစ်စက်တလေမှမမှု။ သူသည် လေးဆယ်ကျော် လူပျိုတစ်ပတ်နှမ်းကြီးဖြစ်လေသည်။ အပြန်တွင် ကြုံကြိုက်၍ လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဝိုင်းလေးတစ်ဝိုင်းကို ဝင်ကြည့်မိသည်။ လူလည်း သိပ်များများစားစားမရှိ။ ဆံပင်စည်းထားသောလူငယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဦးထုပ်တွင်းမှ ပုဝါတွေထုတ်ထုတ်ပြနေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ သိပ်မကောင်းလှ။

‘ပရိသတ်တို့ ခဏစောင့်ကြပါ။ များမကြာခင် ကျွန်တော့် ဆရာကြီး ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူက သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် တစ်နေရာကို ခဏသွားနေပါတယ်။ ဆရာလာရင် ထူးဆန်းတဲ့ပြကွက်ဆန်းတွေကို ပြသမှာပါ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေပောက်တွေနဲ့ ကစားပြမှာပါ။ ဟောဒီ ပခြုပ်ထဲမှာ မြွေတွေရှိပါတယ်။ ဆရာလေမချွန်မချင်း ပခြုပ်ထဲက မထွက်လာပါဘူး ခင်ဗျာ’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီရိက ငယ်ကျင့်တွေ မပျောက်သေးသကဲ့သို့ မျက်လှည့်ဝိုင်းကို အတင်းတိုးဝင်ကြည့်လေသည်။ ထိုစဉ် မထင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခုဖြစ်သွားလေသည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီရိ တိုးဝင်စဉ်လောကြီးသွားသဖြင့် တစ်ပါးသူခြေထောက်ကို ချိတ်မိလျက်သားဖြစ်သွားကာ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ လူကတော့ ဝိုင်းထဲ မရောက်သွား။ ဘရိတ်အုပ်၍ ရသည်။ လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းလေးက လက်ထဲမှချော်ထွက်သွားကာ ဝိုင်းထဲရောက်သွားသည်။ ဝိုင်းထဲရောက်တာတောင် မြွေထည့်ထားသော ပခြုပ်အတွင်း ရောက်နေသွားသည်။ ကွက်တီပင် ဖုန်းလေးက ကျသွားသည်။ အဲဒါကို မျက်လှည့်ဆရာနှင့် လူတွေက မြင်သွားသည်။ ဒေါ်မိုးသီရိ တိုင်ပတ်ပြီ။

‘ဟာ... ဟာ... ကိုဂုဏ်ထည်... လုပ်ပါဦး... မိုးပွင့်
ဟန်းဖုန်းလေး ပခြုပ်ထဲကျသွားပြီ၊ အရေးတကြီး ဖုန်းတွေလာစရာရှိ
သေးတယ်၊ ပြဿနာပဲ’

ဦးဂုဏ်ထည်က မျက်လှည့်ဆရာကို သွားပြောပြတော့...

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ... ကျွန်တော်က မြွေကိုင်မကျွမ်းကျင်ဘူး၊
ဒါတွေက ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ယောက်တည်းသာ ကျွမ်းကျင်တာ’

‘မင်း ဆရာက ဘယ်မှာလဲ’

‘အိမ်သာသွားမယ်ဆိုပြီး ဒီနားခဏ ထွက်သွားတာတော်တော်
ဆောင်ကြာနေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပရိတ်သတ်တွေကိုတတ်ထားတဲ့
ညှာလေးနဲ့စုနေတာ၊ ပခြုပ်ကိုတော့ မထိရဲဘူး’

‘ဟ... အဲဒီ ပခြုပ်ထဲမှာ ဟမ်းဖုန်းရောက်နေတယ်ကွ၊
ပခြုပ်ကိုသွန်ပြီး ယူရင်ကော’

‘ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ မြွေကုထွက်ပြေးသွားရင် ကျွန်တော်
ညည်း လိုက်မဖမ်းတတ်ဘူး’

ကောင်လေးက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်သည်။

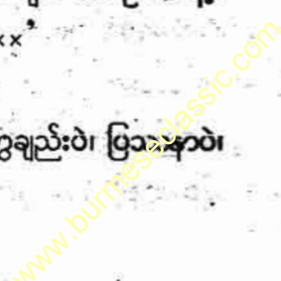
‘ဟုတ်တယ် မြွေလွတ်သွားရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေပါ
အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်’

ဝိုင်းပြင်မှ ပရိတ်သတ်တွေက ဝိုင်းပြောကြသည်။ ‘ဦးဂုဏ်
ထည်တို့လည်း ဆရာကြီးဆိုသူကို ဘယ်အချိန်ထိစောင့်ရမလဲ မသိ။
အဲဒီ ပခြုပ်အတွင်းမှ ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ သီချင်း သံစဉ်လေးနဲ့။

‘ပေါက်နေပြီ xxx ပေါက်နေပြီ xxx’

‘ပရိတ်သတ်အချို့ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘လုပ်ပါဦး... ဖုန်းကအရေးတကြီးတွေချည်းပဲ၊ ပြဿနာပဲ၊
အရေးတွေ လွတ်ကုန်တော့မှာ’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သူမှလည်း
 ဝါခြင်ထဲကို လက်နှိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ သတ္တိလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။
 ချစ်သူအတွက်လည်း ဦးဂုဏ်ထည် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရတော့မှာပေါ့။
 ဒါပေမဲ့ သူလည်း အသက်နဲ့ရင်းပြီး လူစွမ်းကောင်းမလုပ်ချင်။ ဖုန်းသံ
 တလည်း ခဏခဏမြည်နေသည်။

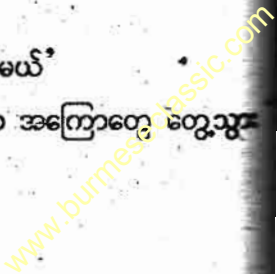
‘ကိုဂုဏ်ထည် လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်မဖုန်းလေး ရအောင်ယူပေးပါ၊
 ကျွန်မ ရှင်ကောင်းထားတဲ့ စတော့ရှယ်ယာတွေ ပေးပါ့မယ်၊ နောက်ပြီး
 ရှင်လိုချင်တဲ့ ကျွန်မအချစ်တွေကို ပေးပါ့မယ်’

မိန်းမတွေများ တစ်စုံတစ်ခု အရေးကြီးလာပြီဆိုရင် သိပ်
 အေးကိုရှာကြသည်။ ဦးဂုဏ်ထည် ခေါင်းကော့ရင်မော့ကာ မျက်လှည့်
 ဝိုင်းထဲ လှမ်းလျှောက်သည်။ အချစ်အတွက် အသက်ပင်သေသေ
 အဆိပ်ပဲတက်တက် ဘာကိုမှမမှုသလို စိတ်မာန်တင်းထားပေမယ့်
 ဒူးကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်၊ မျက်ခုံးက တဆစ်ဆစ်လှုပ်နေပြီ။
 ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ဦးဂုဏ်ထည်ကို အေးကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။
 ချစ်သူအတွက် သတ္တိသွေးစွန်းနီရဲပစေ။ ဦးဂုဏ်ထည်ပခြင်ထို
 သုံးပတ်လောက်ပတ်ပြီး ဆရာကြီးကို ဟန်ပြစောင့်မျှော်သေးသည်။
 ဆရာကြီးက ရှောပဲရှောနေလား မသိ။ ရောက်မလာ။

ဦးဂုဏ်ထည် အင်္ကျီလက်ကို ဟန်ပါပါဖြင့် မ,တင်လိုက်
 သည်။ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်တွေက ဦးဂုဏ်ထည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ
 ကြည့်ရှုနေကြသည်။

‘မကြီးမငယ်နဲ့ မြွေပေါက်သေဦးမယ်’

‘လက်တွေ တုန်နေတာနဲ့ပဲ မြွေက အကြောတွေ တွေ့သွား
 ဦးမယ်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြတုန်သည်။ လူငယ် မျက်လှည့် ဆရာလေးက...

‘အန်ကယ်... တကယ်နှိုက်တော့မှာလားဟင်၊ တွန့်တော့ ဆရာကြီးကိုစောင့်... စောင့်’

‘မရတော့ဘူး မင်း မြွေကအိပ်နေရင် ငါ့အတွက်ဟန်းဖုန်းကို ယူရတာလွယ်မယ်ထင်တာပဲ’

‘ဦး... မြွေကြီးက အရွယ်အစားကြီးပြီး ရှည်တယ်နော်၊ သတိလည်းထားဦး’

‘ငါ ငယ်ငယ်က မြွေနိုင်ဆေးထိုးထားပါတယ်ကွ’

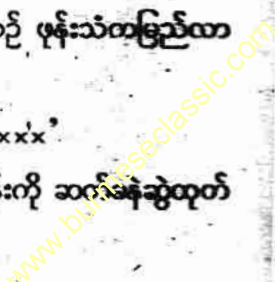
ဦးဂုဏ်ထည်က လျှောက်ပြောရင်း ပချုပ်အတွင်းထဲတို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အပေါက်ကလေးကကျဉ်းသဖြင့် အထဲကို သံသံတွဲတွဲ မမြင်ရပေ။ ဦးဂုဏ်ထည် ပချုပ်ကိုလက်ကလေးနဲ့ အသာမကြည့်၏။ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ပချုပ်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းနှိုက်လေ၏။

‘အမလေး’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီရိ မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်စိကိုအသားတုန်မှိတ်ထားသည်။ အချို့လူတွေဆီကလည်း ‘ဟင်... ဟာ’ ဟူသော အာမေဇိုတ်အသံဗလံမျိုးစုံ ထွက်လာ၏။ ဦးဂုဏ်ထည် ချွေးတွေထွက်လာသည်။ လက်တွေလည်း တုန်ယင်နေသည်။ ပချုပ်အတွင်းလက်ကောက်ဝတ်ကျော်တဲ့အထိ ရောက်နေပြီ။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံတဖြည့်လာပြန်၏။

‘ပေါက်နေပြီ xxx ပေါက်နေပြီ xx’x’

ဦးဂုဏ်ထည် မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဟန်းဖုန်းကို ဆက်အန်ဆွဲထုတ်

လိုက်သည်။ မကြည့်ရဲသူများ မျက်စိမှိတ်နေ၏။ ဟန်းဖုန်းအစား
မြွေခေါင်းကြီးပဲ ပါလာမလား။ မြွေကပဲ လက်ကိုတွယ်ထည့်လိုက်
မလား။ သို့လော သို့လောနှင့်။

တကယ်တော့ ဦးဂုဏ်ထည် လက်ထဲတွင်ဟန်းဖုန်းသာ
ပါလာလေသည်။ ပရိတ်သတ်တွေက သဘောကျစွာဝိုင်းအော်ကြ
သည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ ဟန်းဖုန်းရရှိသွား
သဖြင့် ဦးဂုဏ်ထည်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။

‘ကဲ... လူတွေသိပ်မဝိုင်းခင် တို့တစ်တွေသွားစို့ မိုးပွင့်’

ဦးဂုဏ်ထည်လည်း ခပ်မြန်မြန်ကားပေါ်တက်ကာ မောင်း
ထွက်သွားရလေသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကောင်လေးက...

‘ဒီအဘိုးကြီး သတ္တိရှိသားပဲ၊ မသေကောင်း မပျောက်
ကောင်း’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဆရာကြီး... ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ဒီမှာ
ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်’

တပည့်ဖြစ်သူက မျက်လှည့်ဆရာကြီးကို ရှင်းပြသည်။
ဆရာကြီးက တဟားဟား ရယ်မောရင်း...

‘တပည့်ရေ ထန်းသီးကြွေခိုက်၊ ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ
အဲဒီမြွေကြီးက ဟိုနောက်ကဖိထားတဲ့ တောင်းထဲမှာငါ ပြောင်
ထည့်ထားတာ၊ အခု ပခြုပ်က ဘာမြွေမှ မရှိတဲ့အလွတ်ကြီးပါ’

‘ဟင်...’

အခန်း (၁၇)

အာရဖွန် ပြောပြချက်အရ ဆွေသီခင်တစ်ယောက် မူးမေ့လဲကျ
မတတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့မှန်းခဲသောချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် တိုးလိုး
တွဲလောင်း သံယောဇဉ်တွေက အမျှင်မပြတ်သေးပေ။

‘ကျုပ်လည်း မဖြစ်မနေလို့ လာပြောပေးရတာပါ။ သိထား
တော့လည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ၊ တကယ်ပါ။ ထင်လတ်နဲ့ ခိုင်ဝေတို့
နှစ်ယောက် စိတ်လေလေနဲ့ တောင်ငူကိုသွားတာ လမ်းမှာ ကား
အက်စီးဒင့်ဖြစ်သွားပြီး ထင်လတ်က မျက်စိနှစ်လုံးထိခိုက်သွားလို့
ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ခိုင်ဝေကတော့ ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီး
ပြန်ကောင်းရင်ပိုးချဲ့နဲ့ နေသွားတော့မှာ’

‘အဲဒါ... ကျွန်မတို့ ခမှားတွေပါပဲ။ ဟင့်... ဟင့်...
အခုတော့ ကိုထင်လတ်ရယ်၊ ရှင့်အဖြစ်က ဆိုးလှချေလား’

‘စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မေတ္တာစစ်
မေတ္တာမှန်နဲ့ သူတို့ကို အားပေးစကားလေးဘာလေး ပြောပေးပါဗျာ
ဒါကိုတော့ ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်ဗျာ’

အာရဖွန်က သူကိုယ်တိုင် ထိခိုက်ကြကွဲနေသောောင်ယောင်
ခံစား၍ သရုပ်တူအောင်ပြောသည်။

‘စိတ်ချပါရှင်... ကျွန်မတို့ သွားအားပေးပါမယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို သွားတောင်းပန်မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အားလုံးဟာ ကိုယ့်ဆရာဦးဂုဏ်ထည်ရဲ့ အပြား တွေကြောင့် ခုလို ဖြစ်ရတာပါ။ သူရက်စက်လို့ ခုလိုသမီးရည်းစား ဘဝကနေ ရှင်ခွဲခွဲနေရတာ’

‘ဆွေသီခင်လည်း မှားပါတယ်၊ သူ့ကို မညှာမတာ ပြောမိ ခဲ့တယ်၊ ဒါဆိုရင် ဦးထင်မောင်တင့်ဟာ ဦးဂုဏ်ထည်အယောင်ဆောင် ထားတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် အကုန်လုံး အတုတွေချည်းပါပဲ၊ လည်ကုပ် ပေါ်က ဆေးလိပ်မီးထိထားတဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း ကျုပ်တို့ဖန်တီးပြီးလုပ် ထားတာပါ။ ဒါကို ထင်လတ် ဘာမှမသိရှာပါဘူး’

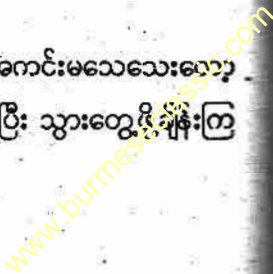
‘ဒီလိုဆိုတော့ ဦးဂုဏ်ထည်က သရုပ်ဆောင်ကောင်းသားပဲ၊ ဆွေသီခင်က တကယ်မှတ်နေတာ၊ မထင်ရဘူး’

ဆွေသီခင်က ပြုံးဖြဲဖြဲလေးနှင့် ဆိုသည်။ အာရဖွန် ရှင်းပြ တော့မှပဲ အားလုံးဟာ လိပ်ပတ်လည်သွားကြသည်။ အာရဖွန်က...

‘ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ပြောချင်ပါတယ်၊ ဦးဂုဏ်ထည်ကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့လို့၊ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထားစေချင်တယ်’

‘ဟာ... ဒါတော့ ဆွေတို့လည်း မလုပ်ပါဘူး၊ ငရဲတောင် ကြီးဦးမယ်၊ အဓိကက ဆွေကလေး ကိုထင်လတ် စိတ်ကျေနပ်လောက် တဲ့အထိ ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ပဲ’

‘လောလောဆယ် မျက်စိဒဏ်ရာက အကင်းမသေသေးလော့ သွားမတွေ့ပါနဲ့ဦးနော်၊ သရဖီနဲ့လည်း တိုင်ပင်ပြီး သွားတွေ့ဖို့ချိန်းကြ ပေါ့’

ဆွေသီခင်က ထင်လတ်အတွက် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း
ခြင်းများစွာ ဖြစ်မိသည်။ သူ့စွပ်စွဲချက်တွေဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်
အောင် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။

‘ဆွေအမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကိုထင်လတ်’

‘ရှင်... မမဟာ ကိုခိုင်ဝေရဲ့ အစ်မတဝမ်းကွဲလည်း မဟုတ်
ဘူး၊ ဗေဒကဝိန် ဆရာကျိန်ဆိုတာကလည်း အတု၊ ဒါ...ဒါဆို
ကိုခိုင်ဝေပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဒါတွေက ဦးဂုဏ်ထည်ရဲ့ လှပသော
အကွက်ဆန်းတွေထဲက ကကွက်ဆန်းတစ်ခုပါ၊ မမလည်း ဝင်သရုပ်
ဆောင်မိခဲ့တာ၊ ဒါကလည်း ဦးဂုဏ်ထည်ရဲ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ခိုင်ဝေတို့က သူ့ကို အရင်ဆုံး သွားစခဲ့တာကိုး’

မိုးမေမီမမက သရဖီကို ရှင်းပြနေသည်။ သူလည်း အာရဖွန်
ရှင်းပြောပြ၍ အားလုံးကို သိရှိပြီးသွားပြီ။ မိုးမေမီမမလည်း သူတို့
ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်လာခဲ့သော ဇာတ်ရုပ်တွေအတွက် တစ်ဖက်သားကို
အဆမတန်အားနာနေသည်။ အာရဖွန်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။
အခု သူတို့နှစ်ဦး ဦးဂုဏ်ထည်မ...အောင် လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ဆွေသီခင်
နှင့်သရဖီကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြင်းပြ၍ သူတို့ အကွက်ဆင်ခဲ့ပုံတွေ
ကိုပြောပြကာ ထင်လတ်တို့ဆင် ဘားသော ခွင်ထဲသို့ ဆွေသီခင်တို့
အား ထပ်မံထည့်သွင်းခဲ့ချေ၏။

‘ညီမလေး သရဖီ၊ မမကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မမလည်း ထာဖျာ
နေ စေရာသွားဘဝမို့ ခုလို ညီမလေးအပေါ် လိမ်ညာမိခဲ့တာမကောင်း
လှပါဘူး’

www.burmeseclassic.com

‘ဒါပေမယ့် မမရယ်၊ ညီမလေးက ကိုခိုင်ဝေကို လက်လွန် သွားပြီ၊ ဘိုးတော်တွေအာကို ယုံစား၊ နတ်ကတော်တွေအထိအတွေ့ကို မက်မောပြီး၊ ပုံအောထားတဲ့သရဖီတို့အမျိုးတွေလည်း ခုတော့ အလိမ်ခံ ထိပါများလို့ နောင်တရကုန်ကြပါပြီ။ ဒါလေးကိုလည်း သရဖီ ကိုခိုင်ဝေ ကို ရှင်းပြချင်တယ်’

သရဖီက သနားစရာကောင်းသောမျက်နှာပေးလေးနှင့် ရှင်းပြ လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ညီမလေး ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ရှင်းပြရခက်သွားပြီ၊ ကိုခိုင်ဝေတစ်ယောက်’

‘ဘာ... ဘာ... ဖြစ်သလဲ မမ’

သရဖီက ထိန့်လန့်တကြားမေးသည်။

‘တောင်ငူအသွား ဗလောင်ဆူတာများလို့ အမှောင်ထူထူကြား တစ်ဝိုက်မှာ ကားတိုက်လို့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ညှပ်ဆုံကျိုးပြီး ဆေးရုံပို့ လိုက်ရပြီ...’

‘ရှင်...’

မိုးမေမီမမက မျက်မှန်အထူကြီးကိုချွတ်ကာ မျက်ရည်သုတ် သလိုလိုနှင့် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လေ၏။

‘တကယ်လား မမ အခု ကိုခိုင်ဝေ ဘယ်မှာလဲ’

‘အခု တောင်ငူဆေးရုံကနေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပါပြီ’

‘စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေရှိလား’

သရဖီက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်မေးသည်။

‘လောလောဆယ်တော့ ဝိုးချဲ့နဲ့သွားလာရမှာပေါ့’

‘ဒါတွေဟာ... သရဖီကြောင့်... သရဖီကြောင့်’

‘အဲဒီလိုလည်း တရားသေကံမယူဆထားလို့မရဘူးလေ ညီမလေးရဲ့၊ လူဆိုတာ ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်းနဲ့ အသက်ရှင်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား’

မိုးမေမိမမက တရားချသည်။

‘ကိုခိုင်ဝေဟာ တကယ်တော့ စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့သူပါ။ သူ့ကို သမီးပြစ်မှားခဲ့မိတာ နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူး’

• သရဖီက ငိုငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြောလေ၏။

‘သမီးကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ဦးဂုဏ်ထည်ကို ပြဿနာ သွားမရှာပါနဲ့၊ သူက သမီးတို့ချစ်ခြင်းကိုခွဲတာမှန်ပေမယ့် သူလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ လုပ်မိလုပ်သွားတာပါ။ ညီမလေး တစ်ခုပဲသိထားရမှာက ခိုင်ဝေဘေးနားမှာ ထာဝရစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ’

မိုးမေမိမမက တွေ့တွေ့ဝေဝေပြောသည်။ သရဖီကလည်း စိတ်တွေကယောက်ကယက်နဲ့ ထွေရာစိုင်းနေပြီ။ သူ ခိုင်ဝေကို တွေ့ချင်တာမှန်ပေမယ့် ခိုင်ဝေက သူ့ကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာကို စာဖွဲ့ပြီး မုန်းတီးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တစ်သက်လုံးဘဝမှာ အမည်းစက်ကွက်ကွက်ကြီး ဖြစ်တော့မည်။ သရဖီလည်း ဆွေသီခင်နှင့် တိုင်ပင်ဖို့ အရင်စီစဉ်ရလေပြီ။

ဦးဂုဏ်ထည်သည် ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ၏ ရှားပါးလှစွာသော အချစ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိခဲ့လေ၏။ သို့သော် ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီသည် အချစ်များကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပြည့်ပြည့်ဝဝပေးသေး၏။ ဦးဂုဏ်ထည်ကို လက်မထိပ် အပ်စိုက်၍ သူရဲကောင်းအဖြစ် ယပ်ခံရွေးချယ်

ရန် တာရှုနေခြင်းလော။ ဦးဂုဏ်ထည်အတွက် ရာခိုင်နှုန်းပြည့်သော အချစ်ကိုပေးဖို့ရာ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီသည် မူလကျိသွန်နီလုပ်နေသလိုလို ရှိ၏။

ဦးဂုဏ်ထည်သည် ကုမ္ပဏီ၏ လပတ်အစည်းအဝေးကို တောင် မလုပ်နိုင်။ အာရဖွန်ရိမ်းဂျားနှင့် မိုးမေမိမတို့သည် ဆရာ သမားဘော့စ်ဖြစ်သူ၏ အခြေအနေကို ပုံမှန်ထက်ပိုကဲနေကြောင်း သတိထားမိလေသည်။ သူတို့ပြောမည့်သတင်းကို ဘယ်နေရာ ဘယ် အချိန်မျိုးတွင် ပြောရန်လည်း စည်းဝါးကိုက်ပြီးသားဖြစ်နေ၏။

‘ဘော့စ်... နေမကောင်းဘူးလား’

မိုးမေမိမက ချိုသာစွာမေးလေသည်။

‘စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါဘူး ဖြစ်နေသလားလို့’

‘ဒါဆို ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုင်နေပြီး စိတ်တစ်ခုတည်းပဲ နေရာစုံ

အောင်ရွက်လွှင့်ကြည့်ပါလား’

အာရဖွန်က အကြံပေးသည်။

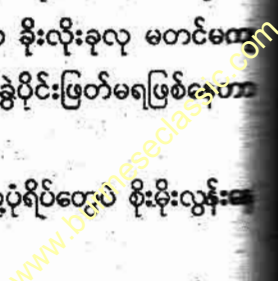
‘အဲဒီလို ရွက်လွှင့်ကြည့်တာ ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းသီး တစ်လုံးဆီကိုပဲ ရောက်ရောက်သွားတယ်’

‘အရေးထဲ သေခါနီးမှ ကဗျာဆန်နေသေးတယ်’

အာရဖွန်က စိတ်ထဲမှဘော့စ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်၏။

‘ဘော့စ်ရယ် မမတို့လည်း အကြောင်းစုံသိပါတယ်၊ ဟိုထေ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကိစ္စအတွက် ဘော့စ်ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု မတင်မထ ကသောကမျော ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဝေခွဲပိုင်းဖြတ်မရဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား’

‘သေချာတာပေါ့ဟာ၊ ငါ့စိတ်ထဲ သူပုံရိပ်တွေပဲ စိုးမိုးလွန်းနေ

တယ် တပည့်တို့ရယ်၊ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

‘တပည့်တို့ ကူညီပေးပါ့မယ် ဘော့စ် ဒါ... ဒါဟာဘော့စ် ဟိုကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေဂြိုဟ်သားတို့ရဲ့ မေတ္တာရေးမှာ ခလောင် ဆန် မွှေနှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝဋ်ပြန်လည်တာထင်တယ်’

အာရဖွန်က မပြောရဲပြောရဲဖြင့် ပြောသည်။

‘အေးကွာ... ငါလည်း အာဃာတအပြီးတွေကြီးစွာနဲ့ ဒီ ကောင်တွေကို ပြဿနာတက်အောင် လုပ်မိတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မကောင်းဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ဘော့စ်၊ အချစ်ဆိုသောအရာကို ဘယ်သူမှ တားဆီးလို့ မရနိုင်သလို ဘယ်သူမှလည်း လွယ်လွယ်ကူကူဖျက်ဆီးလို့ လည်းမရနိုင်ဘူး၊ ဘော့စ် ခုတော့ အားလုံးဟာ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်း သွေးထွက်သလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ’

အာရဖွန်က တည်ငြိမ်စွာပြောနေ၏။

‘ဟုတ်တယ် ဘော့စ်၊ အပ်နဲ့ထွင်းရမယ့်နေရာမှာ လွန် တိုက် ဖြတ်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ အခု ဘော့စ်ပညာပေးခဲ့တဲ့ ကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေဂြိုဟ်သားတို့နှစ်ယောက်လည်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒုတိတတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီ’

‘ဟေ... ဘယ်လို... ဘယ်လို...’

မိုးမေမိမမက အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ ဦးဂုဏ်ထည် နွေ တွဲထွက်လာ၍ ချွေးတွေတောင်သုတ်မိ၏။ သူ့ ပါးပါးလေးပညာလေး ခွဲပေမယ့် အခုဟာက ထူထူကြီးခံရသလိုဖြစ်နေပြီ။

‘ဟာ... ဒါဆိုမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးတွေကို ကိုက်ရှင်း ပြတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ တပည့်ကျော်နဲ့ မမတို့ ကောင်မလေးတွေကို ရှင်းပြပြီးသွားပြီ၊ သူတို့ကလည်း ဘော့စ်အပေါ် စိတ်မဆိုးကြပါဘူး၊ သူတို့ချစ်သူတွေ အခြေအနေကိုပဲ စိုးရိမ်နေကြတာပါ။ ကောင်လေးတွေကတော့ တစ်ယောက်ကမျက်စိဖွင့်မရ တစ်ယောက်ကခြေထောက်ကျိုးနဲ့ သိပ်တော့မလှပဘူး...’

‘ငါ... ငါ သူတို့ကို တစ်ခေါက်လောက်တွေ့ပြီး လူမှုရေးအရ ကူညီမှုတွေပေးချင်တယ်’

‘မပူပါနဲ့... ရပါတယ်...’

အာရဖွန်က ပြုံးပြုံးကြီးပြော၏။

‘ဘော့စ်ကို သူတို့နဲ့တွေ့ခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘော့စ်ဘာမှမပူနဲ့၊ နောက်ပြီး ဘော့စ်ရဲ့မဒီကြီး မစွမိုးပွင့်သီဂီနဲ့လည်း အမြန်နီးစပ်သွားအောင် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ပေးမယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...’

အာရဖွန်က ဦးဂုဏ်ထည်နား ကပ်ပြောသည်။ မိုးမေမိမမထကြိတ်ပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။

‘အာရဖွန်... မင်းကို ငါမထင်ဘူး၊ မင်းတော်တော်ဉာဏ်ပြေးတဲ့ကောင်ပဲကွာ’

‘ဒါတောင် ပါးပါးလေးရှိသေးတယ် ဘော့စ်ရယ်၊ ဘော့စ်တပည့်ကျော်ပါ၊ ဆရာ့ခြေရာကို တစ်သဝေမတိမ်းနင်းနိုင်ပါတယ်’

‘တော်ပါပေတယ် တပည့်ကျော်ရယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...’

ဦးဂုဏ်ထည်သည် မိုးမေမိမမတို့ရဲ့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်အရ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီနှင့် နီးစပ်ဖို့အရေး ရင်ခုန်သံတွေ ပြောင်းဆန်တော်လန်ကုန်လေသည်။

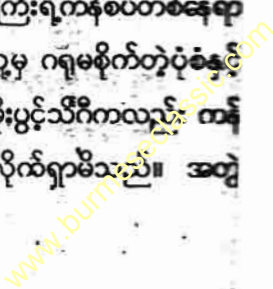

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၈)

အကြံကောင်းလျှင်တစ်ချက်ဆိုသလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနှင့် စိမ့်ထားသောအစီအစဉ်ကြီးကို လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည်ဖော်ချေပြီ။ အာရဖွန်သည် နေမကောင်းနေသော ထင်လတ်တို့တို့ ဆွေသီခင်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရန်ချိန်းပေးခဲ့သည်။ ချိန်းသောနေရာက ကန်တော်ကြီးထဲက ကန်စပ်နားမှာပင်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီရဲ့အချစ်ကို မရရှိသေးသဖြင့် ဦးဂုဏ်ထည်တစ်ယောက် ကြီးထွင်းတစ်ခု၊ ဓားတစ်ချောင်း၊ အဆိပ်တစ်ပုလင်း၊ ကြွက်သတ်ဆေးတွေ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကန်တော်ကြီးထဲ ထွက်သွားကြောင်း အာရဖွန်နှင့် မိုးမေမီမမက ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကို အသည်းအသန်သွားပြောသည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ ထိတ်ငန့်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ကားနှင့် ကန်တော်ကြီးထဲ လိုက်သွားသည်။

ဦးဂုဏ်ထည်သည် သက်မှတ်စီစဉ်ထားသည့်တိုင်း ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကို လှည့်စားရန်အသင့်ရှိနေပြီ။ ကန်တော်ကြီးရဲ့ကန်စပ်တစ်နေရာမှာ ငေါင်းစင်းစင်းနှင့် ထိုင်နေသည်။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုထားလေ၏။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကလည်း ကန်တော်ကြီးပတ်ပတ်လည်ကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာမိသည်။ အတွဲ

တွေကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလူတစ်ယောက်တွေမိသလား လိုက်မေးကြည့်
မိသည်။ အတွဲတွေကလည်း ထူးဆန်းစွာနဲ့ပဲ မသိဘူးဟု ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ
ကိုဖြေ၏။ ဦးဂုဏ်ထည်ကို မိုင်ကုန်ဖွင့်လျက်လိုက်ရှာနေသည်။ တွေ
မယ့်တွေ့တော့လည်း ကန်စပ်နားမှာ ဦးဂုဏ်ထည် တစ်ယောက်တည်း။
ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။ ငုတ်တုတ်ကြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

‘ဟာ... ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကြိုးနဲ့ချည်နေပါလား၊
အချိန်မီတားမှ ရမယ်၊ ပြဿနာပဲ’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီတစ်ယောက် ဦးဂုဏ်ထည်ရှိရာသို့ အပြေး
အလွှားရောက်ရှိသွား၏။

ကျူးပစ်ဂဠုန်သည် မျက်မှန်နက်ကြီးနှင့် တုတ်ကောက်တစ်
လက်ဖြင့် လက်ကိုဆန့်တန်းလျက် ကန်ရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍
လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်နေသည်။ ဘေးတွင် အာရဖွန်ရှိနေ၏။
ချိန်းထားသောနေရာကို ဆွေသီခင် ကပျာကယာရောက်ရှိလာသည်။
အာရဖွန်က သတိပေးသည်။

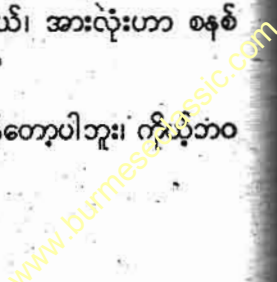
‘ဟေ့ကောင်... ဆွေသီခင် လာနေပြီ၊ ဟန်မပျက်စေနဲ့
ဟေ့ကောင် လှည့်မကြည့်နဲ့လေ၊ မင်းက မျက်စိမှမမြင်တာ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မသိမသာလေး မှိန်းနေမယ်’

ဆွေသီခင် အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ဆွေသီခင်က
ထင်လတ်ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲနင့်သွားသည်။

‘ကိုထင်လတ် ဆွေတောင်းပန်ပါတယ်၊ အားလုံးဟာ စနစ်
တကျမှားယွင်းခဲ့တာပဲ၊ ဆွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ဆွေ... မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့က မထိုက်တန်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝ
ဟာ မျက်စိမမြင်ဒုက္ခိတဖြစ်နေပြီ’

‘မျက်စိမမြင်ဖြစ်လည်း ဘာဖြစ်သေးသတုန်း၊ မျက်မမြင် ကျောင်းတွေရှိတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဆွေတစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ၊ ဆွေက ကိုထင်လတ်ကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး မျက်စိအစားထိုးကုသပြီး ကိုထင်လတ်ကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ပေးမှာပေါ့’

ဆွေသီခင်က စကားတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ကတိပေး၏။

‘ဆွေဆီက ဒီလိုစကားတွေကြားရတာ ကိုယ်ဝမ်းသာလှပါတယ်၊ မျက်စိမမြင်တော့တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှသုံးစားမရတော့ဘူးဆိုတာ ဆွေသိပါတယ်’

‘ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုယ်ရယ်၊ ဆွေက ကိုယ့်ကို မျက်မမြင်ဆိုပြီး မနှိမ်ပါဘူး၊ သိုင်းလောကထဲမှာတောင် မျက်မမြင် သိုင်းသမားဆိုတာ ဆရာကြီးပဲ’

‘ဆွေ အခုလိုအားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘာမှမမြင်ရပေမယ့် ဆွေရဲ့ အခုလို ကရုဏာစွက်တဲ့ အသံသောတနားဆင်နေရရင် ကြည်နူးလှပါပြီ’

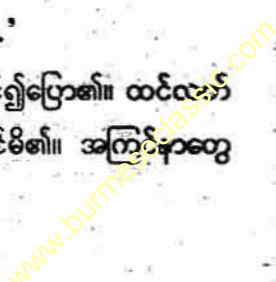
ထင်လတ်က အဝေးကိုကြည့်သလိုလိုနှင့် ပြောသည်။

‘ကိုထင်လတ် ဆွေကို ခုတ်မဆိုးဘူးလား’

‘အားလုံးဟာ သိမ်မွေ့စွာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ကိုထင်လတ်ကို ဆွေ မုန်းချင်လည်း မုန်းနိုင်ပါတယ်’

‘ဆွေ ကိုထင်လတ်ကို မခွဲနိုင်ဘူး...’

ဆွေသီခင်က ထင်လတ်လက်ကို ကိုင်၍ပြော၏။ ထင်လတ်သည် ဟိုစမ်းဒီစမ်းနဲ့ ဆွေသီခင်လက်ကိုကိုင်မိ၏။ အကြင်မှာတွေ့ပြန်လည်တို့ထိ အသက်ဝင်ကြပြန်ပြီ။

‘ကိုထင်လတ်က ခွဲမှရမယ်...’

‘ရှင်... ကိုထင်လတ် ရက်စက်တော့မှာလား’

‘ဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုထင်လတ် ခွဲမှာကမျက်စိလေ၊ လိုအပ်ရင် မျက်စိအစားထိုးကုသရမှာပေါ့’

‘အဲဒါ ခွဲတာကိုပြောတာလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော’

ဆွေသီခင်ကပြောလိုက်စဉ် ထင်လတ်က ဆွေသီခင် ပခုံးလေးကို ဖက်ထားမိသည်။ အာရဖွန်က... ‘ဟွန်း... မျက်မမြင်လည်း ဟန်ဆောင်ထားသေးတယ်၊ ပခုံးဖက်တာတော့ တန်းနေတာပဲ’

ကျေးစေဂြိုဟ်သားသည် ဝှီးချဲ့တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့ဘေးတွင် မိုးမေမီမမလည်း ရှိနေသည်။

‘ဟိုမှာ... သရဖီလာနေပြီ’

သရဖီက အနားရောက်လာစဉ် ဝှီးချဲ့နဲ့ ခိုင်ဝေကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ခိုင်ဝေက မသက်မသာပုံစံဖြင့် မကြည်မသာပြုံးပြ၏။ သရဖီက ခိုင်ဝေအဖြစ်ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ...

‘ကိုခိုင်ဝေ... ဒါတွေဟာ သရဖီအပြစ်တွေပါ၊ သရဖီကို ခွင့်မလွှတ်နဲ့၊ ခွင့်မလွှတ်နဲ့’

‘ခွင့်လွှတ်ပါ မဟုတ်ဘူးလား ညီမလေးရဲ့’

မိုးမေမီမမက ဘေးမှ အံလွဲသွားမှာစိုး၍ သတိပေးသည်။

‘စကားအဖြစ်ပြောတာပါ အစ်မရယ်...’

‘ကိုခိုင်ဝေက သရဖီကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ တကယ်တော့ ကိုခိုင်ဝေဟာ သရဖီတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မျက်နှာပျက်အောင်လုပ်ခဲ့ တယ်လေ။ ကိုယ်အရမ်းမှားခဲ့တယ်။ ခိုင်ဝေဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မိုက်ရူး ရဲဆန်ခဲ့တယ်’

ခိုင်ဝေက အကယ်ဒမီရှော့ပုံစံဖြင့် တစ်လောကလုံး သူပဲမှား နေသလိုလိုပုံစံနှင့်။

‘သရဖီလည်း အရမ်းလွန်ခဲ့ပါတယ်’

မိုးမေမီမမက စိတ်ထဲမှကြိတ်ရယ်မိနေသည်။

‘ကိုခိုင်ဝေ အခုဘာလုပ်ချင်သလဲ’

‘သရဖီနဲ့တူတူ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားတွေအတိုးချပြီး ပြောချင်သေးတယ်’

‘ရပါတယ်... သရဖီ ဝှီးချဲ့လေးကိုတွန်းပေးမယ်နော်၊ ကိုခိုင် ဝေ အေးအေးသာထိုင်လိုက်’

‘ထိုင်မလိုက်လို့ ထလိုက်ရမှာလား သရဖီရယ်’

ခိုင်ဝေက မသက်မသာပြောသည်။

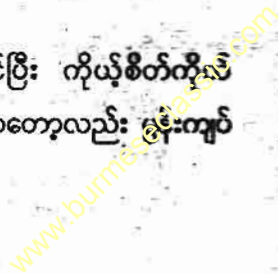
‘ဟီး... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီး... ကိုခိုင်ဝေက ခြေထောက်မှ ကောင်းတာ လျှောက်လို့မှမရဘဲ’

‘ကောင်းပါတယ် ဟန်ဆောင်နေတာ’

ခိုင်ဝေ ယောင်ပြီးထွက်သွားသည်။

‘ရှင်...’

‘ဪ... စိတ်ထဲကနေဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုလဲ ဖြန်ပြန်ကုနေရတာ ဝန်ကြီးလို့ပါ။ တခါတလေတော့လည်း မှန်းကျပ် ဘယ် သရဖီ’

‘အိမ်ခန်းထဲ သန့်ရှင်းရေးလေးဘာလေးလုပ်ပေါ့...’

သရဖီက အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။

‘ဒီကောင်မလေးတော့ တလွဲချည်းပဲ...’

သရဖီက ဝှီးချဲ့လေးကိုင်ပြီး ခိုင်ဝေကို တွန်းပေးရှာသည်။

မိုးမေမီမမက နောက်မှ လိုက်ရရှာသည်။ ခိုင်ဝေက မေးသည်။

‘သရဖီ ကိုခိုင်ဝေ အခုလိုအောက်ပိုင်းမသန်ဖြစ်တာလည်း ချစ်နေသေးတုန်းပဲလား’

‘ဘာဆိုလဲ၊ နှလုံးသားက အပေါ်ပိုင်းမှာရှိတာ သူ့ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ သရဖီက နာခံမှာ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သရဖီရယ်’

သရဖီအပြောကြောင့် ခိုင်ဝေ ဖင်ကြွရန်ပြင်သော်လည်း ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိသဖြင့် ဖင်ထိုင်ချလိုက်ရပြန်သည်။ ခုလို ဝှီးချဲ့လေးပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်သာနေရပြန်တော့လည်း ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးလေး။ သရဖီကလည်း ညင်ညင်သာသာလေး တွန်းပေးနေတော့ အရာအားလုံးဟာ ကြည်ကြည်နူးနူးတွေဖြစ်ခဲ့ရပေါ့။ လွဲလွဲချော်ချော် တွေ ထပ်မဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းရဦးမှာပေါ့။

‘ကိုဝုတ်ထည်... ရှင်စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ပါနဲ့ ရှင်ဗွား ဝယ်’

‘ငါ... ငါမမှားဘူး၊ ငါဟာ မင်းအတွက်မြွေပခြယ်ထဲတို့ တောင် လက်နှိုက်ဝုံတဲ့ ယောက်ျားဘသားပါ။ အခု မင်းအချစ်ပေး မရသေးသရွေ့ ငါ လူ့လောကမှာ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး၊ မင်းမလာနဲ့၊ မလာနဲ့’

‘ရှင် ရူးနေသလား ကျွန်မ မချစ်တာနဲ့ပဲ ရှင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတုံးခံတော့၊ အဲလေ အဆုံးခံစတေးတော့မှာလား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူးလို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလဲ’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက အသံကုန်အော်သည်။

‘မင်း... တကယ်ပြောတာလား မိုးပွင့်’

‘ရှင်ကလည်း အသက်ကြီးမှ အရူးထနေသေး ရှင်သေသွားရင် ကျွန်မပါလိုက်သေမှာ’

‘ဒါ... ဒါဆို ငါ့အချစ်တွေကို မင်းယုံကြည်ပြီပေါ့ မိုးပွင့်’

‘ရှင် ရူးနှမ်းနှမ်း ပေါတောတောတွေမလုပ်နဲ့တော့၊ ရှင်သမီးလေးမျက်နှာကိုလည်း ထောက်ထားတဲ့ညှာစာနာသနားဦး၊ အခု ကျွန်မ ဆီပြန်လာခဲ့’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ပြန်လာခိုင်းသည်။

‘မလာဘူး... မင်းကို ငါ မယုံသေးဘူး’

‘ရှင်မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို အရင်ကရော အခုရော နောင်ရော ချစ်နေဦးမှာပဲ၊ နောက်ပြီး ရှင်သေသွားရင် ကျွန်မ ရှယ်ယာဝေစုတွေ ရှင်ကုမ္ပဏီထဲမှာဆုံးသွားမှာ၊ ဒါကိုရော ရှင်သိရဲ့လား၊ ရှင်မလာရင် ကျွန်မလာခဲ့မယ်’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက အိုက်တင်ကလေးဖြင့် ဦးဂုဏ်ထည်ဆီ ပြေးသွားသည်။ ဦးဂုဏ်ထည်ကလည်း လက်ကလေးအသင့်ဖြန့်ထားကြိုဆိုနေ၏။ ထိုစဉ် မထင်မှတ်သောအဖြစ်တစ်ခု ရုပ်ခြည်းဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီ ဒေါက်ဖိနပ်ခေါက်၍ ဦးဂုဏ်ထည်ဘောင်းဘီ ခရောက်ခင် ဝမ်းလျားထိုးမှောက်လဲရာ ဦးဂုဏ်ထည်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းမိသလိုဖြစ်သွားသည်။ ဦးဂုဏ်ထည်လည်း နောက်ရှိ

ကျောက်တုံးနှင့် ခြေခလုတ်တိုက်ကာ နောက်ပြန်လှန်ကျပြီး ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဦးဂုဏ်ထည်က မိမိရရလှမ်းဆွဲမိသောကြောင့် အရှိန်တွင်ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီပါ ပါသွားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ရေထဲသို့ ဗလုံးဗထွေး ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

‘ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး’

နှစ်ယောက်သား အသားကုန်အော်ကြပြီ။ ထိုစဉ် မျက်မမြင်ဟန်ဆောင် ထင်လတ်နှင့် ဆွေသီခင်တို့အတွဲ ဝှီးချဲ့နဲ့ ခိုင်ဝေနှင့် သရဖီတို့အတွဲ ရောက်လာကြချိန်။ ပထမဦးစွာ မျက်မမြင် ထင်လတ်က ဟန်ဆောင်ထားတာကိုမေ့ပြီး ရေနစ်နေသော ဦးဂုဏ်ထည်တို့ကို မြင်သည်။

‘ဟာ... ဟာ... ရေနစ်နေကြပြီ’

‘ဘောစုံ...’

အာရဖွန်တို့လည်း ပြေးသွားသည်။ ဝှီးချဲ့နဲ့ ခြေထောက်ထိထားသော ခိုင်ဝေကလည်း အကောင်းပကတိ ပြေးသွားကာ ရေထဲ ခုန်ချ၍ ဦးဂုဏ်ထည်တို့ကို ကယ်တင်လေသည်။ ထင်လတ်ကလည်း မျက်စိပြူးပြူးနှင့် ဦးဂုဏ်ထည်တို့ကို ကမ်းပေါ်ဆွဲတင်ပေးသည်။ ဆွေသီခင်နှင့် သရဖီတို့ အံ့ဩသွားကြ၏။

‘ဟင်... မင်းတို့... မင်းတို့... ကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေ ပြိုဟ်သား...’

‘ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားကြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ကောင်... ဂွလေ’

‘မင်းတို့ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မျက်စိကွယ် ဖြေ ဘျိုးနေတယ် မဟုတ်လား’

ဦးဂုဏ်ထည်က ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီကို ရေတွေ့သုတ်ပေးရင်း ပြူးတူးပြုတ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဆောင်နေကြတာ၊ ချစ်သူ တွေစိတ်ဆိုးပြေပြီး ဦးကို ပညာပြန်ပေးချင်လို့ အခြေအနေအရ ခုလို လုပ်လိုက်ရတာပါ’

ထင်လတ်က ရှင်းပြသည်။ ဆွေသီခင်နှင့် သရဖီကိုလည်း အာရဖွန်နှင့် မိုးမေမီမတို့က အသေအချာထပ်ရှင်းပြသည်။

‘ဟင်း... ခုမှသတိရတယ်’

‘ဘာလဲ... ဦးရဲ့’

‘မင်းတို့နှစ်ကောင် ငါ့သမီး လင်နောက်လိုက်သွားတာကို အပျော်သက်သက်လျှောက်လုပ်ပြီး ငါ့ကို မခံချိုမခံသာတနဲ့နှုံဖြစ် အောင် လုပ်သွားတာ ခုထိအစာမကြေသေးဘူး၊ ငါ့ကို အရှက်ခွဲခဲ့တာ တွေကို မင်းတို့ဆီကလျော်ကြေးပြန်တောင်းမယ်’

‘ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီလေ ဦးရဲ့’

‘မပြီးနိုင်ဘူးကွာ... မင်းတို့သေမှ ပြီးမယ်၊ နောက်ဆုံးအထိ ငါ့ကို လိမ်နေတုန်း သေပေတော့၊ ကျူးပစ်ဂဠုန်နဲ့ ကျေးစေပြုဟ်သား’

ဦးဂုဏ်ထည်က ဒေါသအရှိန်တွေမြင့်လာပြီး ခိုင်ဝေတို့ကို ပြဿနာပြန်ရှာသည်။

‘မလုပ်နဲ့လေ၊ ဦးလေး ကို ကျွန်တော်တို့ ကယ်ထားတာ လည်း ထည့်တွက်ဦး’

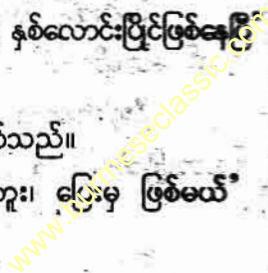
‘မင်းတို့ကို ဘယ်သူ ကယ်ခိုင်းလဲကွ’

‘မကယ်ရင် ဦးလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်လောင်းပြိုင်ဖြစ်နေပြီ’

‘ငါက ရေကူးချန်ပီယံကွ’

ဦးဂုဏ်ထည်က အတင်းစွတ်အော်သည်။

‘ခိုင်ဝေရေ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ပြေးမှ ဖြစ်မယ်’

‘ပြေးကွာ’

ထင်လတ်နှင့် ခိုင်ဝေတို့ ချစ်သူတွေကို လက်ဆွဲကာ ထွက်ပြေးကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... မပြေးနဲ့၊ သေဖို့သာပြင်’

အာရဖွန်နှင့် မိုးမေမိမမကလည်း သူတို့ ဘောဇံရှေ့မှ ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေရာ...

‘မင်းတို့ နှစ်ကောင်လည်း အဓိကသစ္စာဖောက်တွေပဲ၊ အသားထဲက လောက်ထွက် ဇကောလောက်မှ ဇောက်မနက်တဲ့ ဝမ်းဗျာတပည့်တွေ၊ မင်းတို့ကို အရင်ချမယ်’

အာရဖွန်လဲ မိုးမေမိမမလက်ကို ဆွဲကာထွက်ပြေးရလေသည်။

‘ရှင် ကလေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်မနေနဲ့...’

‘ဖြစ်ရမယ်ကွ... ဒီကောင်တွေ ငါ့ကိုလိမ်နေတာ’

‘ရှင်ကရော သူတို့ကို မလိမ်လို့လား’

‘ငါကလိမ်တာ မဟုတ်ဘူး... ကလဲ့စားချေတာ’

‘လဲသေလိုက်တော့... ဦးဂုဏ်ထည်’

ဒေါ်မိုးပွင့်သီဂီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

‘လဲသေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ယောက္ခမကြီး...’

အသံရှင်က ကျော်ဇောမောင်။ သူ့သမီးကို ခိုးပြေးသွားတဲ့ ကောင်။ ဦးဂုဏ်ထည် ဒေါသတွေ အဆုံးစွန်ထပ်ရောက်သွားပြန်ပြီ။ ကမူးရှူးတိုးတွေ ဖြစ်ချေပြီ။

‘ဟိုး... စတော့ ယောက္ခမကြီး၊ စိတ်ကို အသာလျှော့အသာလျှော့၊ ခင်ဗျားသမီးသန္တာဝင့်ထည် ကျွန်တော့မိန်းမလေ ခုဝဲ SSC မှာကလေးမွေးပြီ၊ ခင်ဗျား မြေးဦးလေးပေါ့’

www.burmeseclassic.com

‘ဟေ...’

ဦးဂုဏ်ထည် ဒေါသစိတ်အဟုန်မှသည်ဝမ်းသာသော စိတ် အလျင်သို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းသွားလေသည်။

‘ဘာလေးမွေးလဲ... ဘာလေးမွေးလဲ’

‘ဘူလေးလဲ သိသေးဘူး... ဘူလေးလဲ သိသေးဘူး’

ကျော်ဇောမောင်က ရက်ပ်ပါလိုရိုရိုလုပ်၍ စပ်ပြီးပြီးပြော သည်။

‘ခွေးမသား... မင်းက ငါ့ကိုလာနောက်နေတယ်’

‘မနောက်ပါဘူး... တကယ်ပါ ဒီမှာနားထောင်ကြည့်လေ ကက်ဆက်ထဲမှာ အသံသွင်းထားတယ်’

ကျော်ဇောမောင်က ပေါက်ကရအသံတွေသွင်းထားသော ကက်ဆက်ကလေးကိုဖွင့်ပြသည်။

‘သမီး ညှစ်ချ... ညှစ်ချ’

‘အား... အဖေရေ... နာတယ်... နာတယ်’

‘အားတင်းထားစမ်းပါကွယ် ထွက်တော့မယ်၊ ထွက်တော့ မယ်’

‘သမီး ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း’

‘ဟယ်... ဟယ်... ဖြီ... ခုဖြီ’

‘ဟယ်... ဟယ်... ဝမီးလေးတော့’

‘ဟယ်... သားလေးတော့’

‘ဟယ်... အမွှာပူးလေးတွေတော့’

ဦးဂုဏ်ထည် အကြီးအကျယ် ထပ်ပေါက်ကွဲကာ ကျော်ဇော မောင်ကို လိုက်ရိုက်လေသည်။ ဦးဂုဏ်ထည်တစ်သောက်တည်း

www.burmeseclassic.com

အကုန်လုံးကို လိုက်ရိုက်နေသဖြင့် အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ဘဝမှာရှိသမျှ အဖုအထစ်ကလေးတွေကို ချောမွေ့ညီညာ အောင် ပြုပြင်ပြီးမှ ရင်ခုန်သံအသစ်အဆန်းလေးများ လင်းလက် တောက်ပစွာ စီးဆင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

